

СВЕТОВЕН БЕСТСЕЛЪР

Мистериите на Флавия де Лус

АЛЪН
БРАДЛИ



ПРЕСЛЕДВАНА ОТ СЕНКИ



АЛЪН БРАДЛИ ПРЕСЛЕДВАНА ОТ СЕНКИ

Превод: Катя Перчинкова

chitanka.info

Коледа е и Флавия де Лус — единайсетгодишното момиче детектив с влечение към химията — се е затворила в лабораторията си, за да забърка отвара, с която да залови Дядо Коледа и да докаже, че той съществува. Съвсем скоро обаче е принудена да прекъсне заниманието си, защото снимачен екип пристига в имението Бъкшоу, за да прави филм с участието на звездата Филис Уивърн. В силна снежна буря всички жители на Бишъпс Лейси се събират в Бъкшоу, за да гледат актьорската игра на Уивърн, но никой от тях не е подготвен за шокиращия завършек на вечерта: мъртвец, удушен с филмова лента.

Кой от всички гости би организирал толкова зловеща сцена? Докато бурята се разразява с пълна сила, а списъкът на заподозрените расте Флавия трябва да открие убиеца, скрит пред погледа на всички.

„Преследвана от сенки“ е четвъртият роман с главна героиня Флавия де Лус, в който момичето проявява отново наблюдателността и острия си ум, съчетани с щипка ирония — точно толкова, че да не наруши изтънчения стил. Брадли отново ни впечатлява с класически криминален сюжет, който би държал в напрежение всеки почитател на детективския роман.

„Алън Брадли създаде един от най-оригиналните, чаровни, необикновено изобретателни и забавни детективи на всички времена.“

Bookreporter

„Засукан и възхитителен... Флавия е класически литературен герой, който успява да допадне еднакво много на млади и възрастни читатели.“

Times Record News

Алън Брадли е роден в Торонто, но е отраснал в Кобург, щата Онтарио в Канада. С диплома на инженер по електроника той е работил за няколко радио и телевизионни станции в Онтарио, преди да стане директор в медийния център на университета в град Саскатун.

Там работи 25 години, преди да се пенсионира през 1994 г. Той е първият президент на съюза на писателите в Саскатун, пише сценарии и редовно публикува свои творби в литературните издания.

През 2007 г. Алън Брадли печели наградата „Дагър“ за най-добър дебют в криминалната проза с романа си „Сладкото на дъното на пая“ след което успява да продаде правата за издаването му в Канада, САЩ и Великобритания само въз основа на първата глава и резюме на съдържанието. Това му отваря вратите към световната известност. До края на 2012 г. поредицата „Мистериите на Флавия“ наброява пет книги, а няколко нови са в проект.

Алън Брадли живее в Малта със съпругата си и двете си котки.

На Шърли

*... а рицар предан
лейди Шалот няма.*

*Но е доволна да тъче и влита
в платното си тя образи
вълшебни,
от огледалото разкрити.
Процесия от факли в последен
път
изпраца нечия душа;
и двама млади, току венчани
под
пълната луна.
„От сенки уморих се“ —
въздъхна лейди
Шалот.*

*Алфред
Тенисън
„Лейди
Шалот“*



Весели празници!

От Флавия и

За

ЕДНО

Смразяващите пипала на мъглата се виеха от леда като агонизиращи духове, напускащи телата си. Студеният въздух се гърчеше бял.

Летях нагоре-надолу из дългата галерия, а сребърните ножове на кънките ми стържеха тъжно като касапски нож, енергично подострян на брус. Под ледената повърхност сложно подреденият дървен паркет се виждаше съвсем ясно, въпреки че цветовете му бяха малко притъпени от дифракцията.

Над мен старинният полилей светеше с дванайсетте дюзини свещи, които свих от килера на иконома. Те примигваха лудешки под вятъра, който създавах с бързото си преминаване. Обикалях ли обикалях залата — въртях се в кръг, летях нагоре и надолу. Изпълвах дробове с мразовития въздух и го издишвах на малки сребристи кондензирани струйки.

Най-накрая закантих кънки и спрях, а изпод ножовете им като миниатюрни цветни диаманти се разхвърчаха парченца лед.

Сравнително лесно беше да наводня галерията с портретите: един гумен градински маркуч, промушен през отворен прозорец на терасата и оставен да тече цяла нощ, свърши работа — заедно със силния студ, който бе сковал в ледена хватка околността през последните две седмици.

Тъй като по принцип никой не идваше в неотопляваното източно крило на Бъкшоу, нямаше да забележат импровизираната ми ледена пързалка — поне до пролетта, когато щеше да се разтопи. Никой, освен може би редовете от нарисувани с маслени бои мои предци, които в момента кисело гледаха от масивните си рамки по стените с ледено неодобрение какво съм сторила.

Подигравателният ми смях отекна из галерията и потеглих отново през мразовитата мъгла, сега приведена напред като състезател

по бързо пързаяне с кънки — дясната ми ръка махаше ритмично във въздуха, опашките ми се вееха, а лявата си ръка бях опряла небрежно на кръста сякаш съм излязла на обикновена неделна разходка из поляните.

„Колко хубаво би било, помислих си аз, ако някой моден фотограф като Сесил Бийтън случайно мине отгук с фотоапарата си, за да обезсмърти този миг.“

„Продължавай да караш, момиченце, щеше да каже той. — Все едно ме няма.“

И аз пак щях да полетя като вятъра из огромната, облицована с ламперия, старинна галерия, а движенията ми от време на време щяха да замръзват за миг, запечатани от дискретно проблясващата светкавица.

Седмица-две след това щях да се появя на страниците на „Кънтри Лайф“ или „Лондонски илюстрирани новини“, увековечена как целеустремено се нося напред.

„Ослепителната... зашеметяващата... Де Лус“, щеше да гласи текстът към снимката. „Единайсетгодишна кънкьорка е олицетворение на изяществото върху леда.“

„Мили боже! — Щеше да възкликне татко. — Та това е Флавия! Офелия! Дафни!“ — щеше да извика, размахал страницата във въздуха като хартиено флагче. — „Бързо елате да видите сестра си Флавия.“

При мисълта за сестрите си изстенах. До този момент студът не ми бе пречил, но сега ме скова с внезапната сила на атлантическа буря: леденият, хапещ, парализиращ мраз на зимен конвой, студ като в гробница.

Потреперих от глава до пети и отворих очи.

Стрелките на месинговия ми будилник показваха шест и петнайсет.

Провесих крака от леглото, прибутах пантофите си с палците на краката, увих се със завивките — чаршафи, юрган и всичко останало — станах от леглото и прегърбена като грамадна хлебарка, се заклатушках към прозорците.

Навън, естествено, още беше тъмно. По това време на годината слънцето щеше да изгрее чак след два часа.

Спалните в Бъкшоу бяха огромни като площади — студени, проветриви помещения с далечни, потънали в сенки стени. От всички

тях моята беше в най-южния край на източното крило — най-отдалечена и изолирана.

Заради дългата и бурна кавга между двама от предците ми, Антъни и Уилям де Лус, относно достойнствата на една военна тактика по време на Кримската война, двамата разделили Бъкшоу на два лагера посредством черна линия, начертана по средата на вестибюла: линия, която нямали право да прекрочват. И така, по различни причини — някои доста отегчителни, други направо странни, — когато останалите части от имението били ремонтирани по времето на крал Джордж V, източното крило си останало до голяма степен неотоплявано и напълно изоставено.

Превъзходната химична лаборатория, построена от бащата на пращичо ми Таркуин (Тар) де Лус, стояла забравена и занемарена, докато аз не открих тази съкровищница и не я направих свое владение. С помощта на педантично подробните записки на чичо Тар и необузданата ми страст към химията, която явно бе в кръвта ми, успях да стана доста добра в, както обичам да си мисля, пренареждането на градусните елементи на вселената.

„Доста добра ли?“, казваше част от мен. — „Само «доста добра» ли? О, я стига, Флавия! Та ти си истински гений и много добре го знаеш!“

Повечето химици, независимо дали си го признават, имат любима област от занаята, която непрекъснато преоткриват, а моята са отровите.

Макар още да се въодушевявах при спомена за онзи случай, когато боядисах гащите на сестра си Фели в отличителен жълт цвят, като ги сварих в разтвор на оловен ацетат, след което хубавичко ги накиснах да къкрят в разтвор на калиев хромат, онова, от което сърцето ми подскача от радост, е способността ми да приготвям импровизирана, но много удобна отрова, като остъргвам зеления меден оксид от медната топка на едно от викторианските тоалетни казанчета в Бъкшоу.

Поклоних се на отражението си в огледалото и се засмях на глас при гледката на дебелия бял плужек в одеяло, който ми направи реверанс отсреща.

Напъхах се в дрехите си, като накрая намъкнах върху всичко останало и торбеста сива жилетка, която бях свила от най-долното

чекмедже в скрина на татко. Това безформено чудовище — гъмжащо от жълти и кафяви ромбове като препечена гърмяща змия — му бе собственоръчно изплетен подарък за миналата Коледа, от сестра му, леля ми Фелисити.

„Колко съобразително от твоя страна, Лиси“, беше казал татко, като така избегна ловко нуждата да похвали отвратителната дреха. Когато през август забелязах, че той така и не облича жилетката, реших, че няма претенции към нея и със застудяването тя се превърна в любимата ми одежда.

Жилетката, разбира се, ми беше голяма. Дори с навити ръкави приличах на разплута маймуна, беряща банани. Но според моята логика, поне през зимата топлината на вълната е за предпочитане пред добре изглеждащите дрехи, с които измръзваш.

Основното ми правило бе никога да не искам дрехи за коледен подарък. Тъй като със сигурност щях да получа такива, защо да пропилявам желанието си за тях?

Миналата година поисках от Дядо Коледа някои лабораторни стъкленици, от които крайно се нуждаех — дори си бях направила труда да изготвя списък с колби, епруветки и разграфени стъклени мерилки, който внимателно пъхнах под възглавницата си и, гръм и мълнии!, той ми ги донесе!

Фели и Дафи не вярваха в Дядо Коледа, което предполагам бе причината той винаги да им носи смотани подаръци: ароматизирани сапуни и комплекти нощници и пантофи, все едно изрязани от турски килими.

Дядо Коледа, повтаряха ми непрекъснато двете, бил измислица за деца.

— Той е просто жестока лъжа, поддържана от родителите, които искат да заспят противното си потомство с подаръци без на практика да го докосват — заяви Дафи миналата година. — Дядо Коледа е мит. Повярвай ми. Все пак аз съм по-голяма от теб и ги разбирам тези неща.

Вярвах ли й? Не знам. Когато успях да остана сама и да помисля по въпроса без очите ми да плувнат в сълзи, използвах забележителните си дедуктивни способности и стигнах до извода, че сестрите ми лъжат. Нали все някой бе донесъл стъклениците?

Сред хората имаше само петима възможни кандидати. Баща ми, полковник Хавиланд де Лус, нямаше пукната пара и поради това

отпаднаше от списъка, както и майка ми, Хариет, която бе загинала при злополука в планината, когато съм била още бебе.

Догър, помощник на татко и изпълняващ всевъзможни функции в Бъкшоу, просто не разполагаше с необходимите умствени и финансови ресурси, за да разнася пищни подаръци посред нощ в рушащо се и брулено от вятъра селско имение. Догър бил държан като военнопленник в Близкия изток, където изтърпял такива страдания, че мозъкът му още бе свързан с преживените ужаси с невидима еластична нишка — нишка, която жестоката Съдба понякога още подръпваше, обикновено в най-неподходящия момент.

— Карали го да яде плъхове! — ми бе казала с разширени очи госпожа Малит в кухнята. — Представяш ли си, плъхове? Налагало се да ги пържат!

Тъй като всички у дома отпаднаха по една или друга причина от списъка с приносители на подаръци, оставаше само Дядо Коледа.

Той пак щеше да дойде след по-малко от седмица и за да изясня въпроса веднъж завинаги, отдавна си бях съставила план да му устроя капан.

Чрез научни методи.

Птичийт клей, както ще ви каже всеки приложен химик, се получава лесно като варите осем-девет часа средната кора на джел, заровите я под камък за две седмици и след това я изровите, измиете, стрийте на прах в течаща речна вода и я оставите да ферментира. Полученият клей се използвал векове наред — хората го мажели върху клони, за да улавят пойните птици и да ги продават по градските улици.

Великият сър Франсис Галтън е описал един от методите за производство на птичи клей в книгата си „Изкуството на пътуването или хитри методи за оцеляване в диви райони“, екземпляр от която намерих сред колекцията от негови творби с гъсто подчертани страници в библиотеката на чичо Тар. Следвах инструкциите на сър Франсис буква по буква — домъкнах у дома цели наръчи джел от големите дъбове в гората Гибът Ууд и сварих откъснатите клонки на лабораторната спиртна лампа в тенджерата, която взех — без нейно знание — от госпожа Малит. По време на последните етапи от процеса

добавих и няколко свои съставки, за да направя смолата сто пъти по-лепкава от оригиналната рецепта. Сега, след шест месеца подготовка, отварата ми бе достатъчно мощна, за да спре на място и габонска горила, а Дядо Коледа — ако изобщо съществуваше — нямаше да има никакъв шанс да се измъкне. Освен ако веселият старец по случайност не си носеше бутилка серен етер (C₂H₅)₂O, с който да разтвори птичия клей, той щеше да остане залепен за комина за вечни времена — или докато аз не решах да го освободя.

Планът ми бе великолепен. Учудих се, че никой досега не се е сетил за него.

Надзърнах иззад пердетата и видях, че през нощта е валил сняг. Носени от северния вятър, белите снежинки още се вихреха лудешки на фона на светлината, струяща от кухненския прозорец на долния етаж.

Кой може да е буден в този час? Твърде рано беше госпожа Малит да е дошла от Бишъпс Лейси.

И тогава си спомних!

Днес нашествениците пристигаха от Лондон. Как можах да забравя?

Преди повече от месец — по-точно на 11 ноември, онзи сив и мрачен есенен ден, в който всички в Бишъпс Лейси скърбяха мълчаливо за близките си, загинали във войните — татко ни бе повикал в салона, за да ни съобщи мрачната вест:

— Опасявам се, че неизбежното се случи — каза той най-накрая, след като се извърна от прозореца, през който се бе взирал печално четвърт час. — Не е нужно да ви напомням за затрудненото ни финансово положение...

Татко каза това, като забрави, че ни напомняше всеки ден — понякога по два пъти на час — за топящите ни се пари. Имението Бъкшоу било собственост на Хариет, а когато тя умряла, без да остави завещание (Все пак кой би си помислил, че кипящ от живот човек като нея ще срещне края си в планина в далечен Тибет?), започнали проблемите. Вече десет години татко изпълняваше изтънчените стъпки на „Танца на смъртта“, както се изразяваше той, с побелелите мъже от данъчната служба на Негово Величество.

И въпреки непрестанно нарастващата купчина от сметки върху масичката във вестибюла и въпреки все по-настоятелните обаждания

по телефона на хора с груби гласове от Лондон, татко някак си успяваше да удържа атаките.

Веднъж, поради фобията му от „апарата“, както той наричаше телефона, аз отговорих на едно от тези безочливи позвънявания и разговорът протече доста смешно, тъй като се престорих, че не говоря английски.

Когато телефонът отново извънхя минута по-късно, вдигнах веднага слушалката и затраках бързо с пръст по вилката.

— Ало? — извиках. — Ало? Ало? Съжалявам... не ви чувам. Връзката е ужасна. Обадете се друг ден.

На третото позвъняване вдигнах слушалката и се изплюх в долния и край, откъдето веднага се разнесе тревожно пукане.

— Огън — казах аз със замаян и леко монотонен глас. — Къщата гори... стените и подът пламтят. Опасявам се, че трябва да затварям. Съжалявам, но в момента пожарникарите разбиват прозореца.

Събирачът на дългове повече не се бе обаждал.

— Среците ми със Службата по данъчно облагане на недвижими имоти — казваше татко сега — не доведе до никакъв резултат. Положението е безнадеждно.

— Ами леля Фелисити? — възрази Дафи. — Тя сигурно би могла...

— Леля ви Фелисити няма нито средствата, нито желанието да помогне за облекчаването на положението, в което се намираме. Опасявам се, че тя...

— Ще дойде за Коледа — прекъсна го Дафи. — Можеш да я помолиш, докато е тук!

— Не — отвърна татко тъжно и поклати глава. — Всичко, което опитах, се провали. Танцът приключи. Най-накрая ме принудиха да предам Бъкшоу...

Ахнах.

Фели се наведе напред със сбърчено чело. Гризеше един от ноктите си: нечувано действие за суетно същество като нея.

Дафи, както винаги, гледаше загадъчно с присвити очи.

— ... на едно филмово студио — продължи татко. — Ще пристигнат в седмицата преди Коледа и ще останат в пълно владение на имота, докато не приключат с работата си.

— А какво ще стане с нас? — попита Дафи.

— Ще ни позволят да останем в къщата — отвърна татко, — при условие че стоим в покоите си и не пречим по никакъв начин на работата им. Съжалявам, но това бяха най-добрите условия, които успях да издействам. В замяна ще получим достатъчно възнаграждение, за да изкараме криво-ляво... поне до края на март.

Трябваше да се досетя, че ще се случи нещо подобно. Само преди два месеца ни посетиха двама млади мъже с шалове и пуловери, които в продължение на два дни правиха снимки на Бъкшоу от всевъзможни ъгли — и отвътре, и отвън. Казваха се Невил и Чарли, а татко ни обясни крайно мъгляво каква е целта на посещението им. Тъй като предположих, че това е просто поредната фотосесия за списание „Кънтри Лайф“, бързо забравих за случката.

Сега татко отново бе отишъл до прозореца и се взираше навън към проблемния си имот.

Фели стана и се приближи небрежно до огледалото. Наведе се напред и се взря внимателно в отражението си.

Вече знаех какво си мисли.

— Имаш ли представа за какво се разказва? — попита тя с преправен глас. — Във филма, имам предвид.

— Като че ли ще е някоя от онези провинциални семейни истории — отвърна татко, без да се обръща. — Не си направих труда да попитам.

— Ще участва ли някой известен?

— Не, доколкото си спомням. Агентът не спираше да повтаря за някаква жена на име Уивърн, но на мен името и нищо не ми говори.

— Филис Уивърн? — възкликна Дафи. — За Филис Уивърн ли става въпрос?

— Да, така се казваше — отвърна татко малко по-ведро, но съвсем малко. — Филис. Малкото ѝ име е същото като на председателката на Филателното дружество на Хемпшир. Само че тя се казва Филис Брамбъл, а не Уивърн.

— Но Филис Уивърн е най-голямата звезда в целия свят! — зяпна Фели. — В цялата галактика!

— Във Вселената — добави сериозно Дафи. — В „Дъщерята на пазача“ играеше ролята на Мина Килгор, помниш ли? „Анна от степите“, „Любов и кръв“, „Облечена да умре“, „Тайното лято“... Трябвало да играе ролята на Скарлет О'Хара в „Отнесени от вихъра“,

но вечерта преди пробните снимки се задавила с костилка от праскова и не могла да каже и дума.

Дафи се осведомяваше за всички новости от света на киното, като прочиташе светкавично списанията във вестникарската будка в селото.

— Значи Филис Уивърн ще идва в Бъкшоу? — попита Фели.

Татко сви едва забележимо рамене и продължи да гледа навъсено навън.

Бързо слязох по източното стълбище. Трапезарията тънеше в мрак. Когато влязох в кухнята, Дафи и Фели вдигнаха кисели погледи от купичките си с овесена каша.

— А, ето те и теб, скъпа — каза госпожа Малит. — Тъкмо щяхме да пращаме хайка по петите ти, да видим дали си жива. Хайде, побързай. Онези кинаджии ще пристигнат всеки момент.

Изгълтах закуската си (овесена каша на бучки и прегоряла препечена филийка с лимонов крем) и тъкмо се канех да се измъкна, когато вратата на кухнята се отвори и влезе Догър, обгърнат от свежия полъх на студен въздух.

— Добро утро, Догър — поздравих аз. — Ще ходим ли днес за елха?

Откакто се помня, със сестрите ми имахме традиция в седмицата преди Коледа да ходим с Догър в гората в източния край на Бъкшоу, където внимателно разглеждахме дръвчетата и след като давахме на всяко точки за височина, форма, гъстота и цялостно излъчване, накрая избирахме победителя.

На следващата сутрин като с магия избраната елха се появяваше в салона, поставена в кофа за въглища и готова да се заемем с украсата ѝ. Всички — с изключение на татко — прекарвахме деня сред вихрушка от сърмени, сребристи и златисти гирлянди, пъстри стъклени топки и ангелчета, надуващи картонени тропети, и се бавехме колкото се може повече с дребните си задачи до мръкване в късния следобед, когато с неохота трябваше да признаем, че елхата е готова.

Тъй като това бе единственият ден в годината, в който сестрите ми се държаха с мен малко по-малко злобно от обикновено, го очаквах

с едва прикрито въодушевление. За един-единствен ден — или поне за няколко часа — се отнасяхме възпитано и внимателно една с друга, закачахме се, шегувахме се, а понякога дори се смеехме заедно, сякаш бяхме едно от онези бедни, но щастливи семейства от романите на Дикенс.

Вече се усмихвах нетърпеливо.

— Опасявам се, че не, госпожице Флавия — отвърна Догър. — Полковникът нареди къщата да остане в сегашния си вид. Така поискали от киностудиото.

— О, киностудиото значи! — казах аз, може би прекалено силно. — Не могат да ни попречат да отпразнуваме Коледа.

Но по натъжения поглед на Догър веднага разбрах, че могат.

— Ще поставя малка елхичка в оранжерията — рече той. — На студа ще се запази по-дълго.

— Но няма да е същото! — възразих аз.

— Наистина — съгласи се Догър, — ала ще сме се постарали.

Преди да измисля какво да отвърна, татко влезе в кухнята и ни погледна намръщено, сякаш е директор на банка, а ние — нахални клиенти, успели някак си да влязат преди началото на работния ден.

Всички седяхме със сведени погледи, когато той отвори списание „Филателия“ и започна съсредоточено да маже прегорената си филия с блед на вид маргарин.

— Тази нощ е натрупал хубав пресен сняг — отбеляза ведро госпожа Малит, но по разтревожения поглед, който хвърли към прозореца, разбрах, че мисли за друго.

Ако вятърът продължеше да духа така, след работа щеше да ѝ се наложи да гази през преспите към дома си.

Разбира се, ако времето се влошеше твърде много, татко щеше да накара Догър да позвъни на таксиметровия шофьор Кларънс Мънди, но при този мразовит страничен вятър не се знаеше дали Кларънс ще си проправи път през дълбоките купчини сняг, които неизменно се събираха от навяванията през пролуките в живите плетове. Както бе добре известно на всички ни, понякога до Бъкшоу можеше да се стигне само пеша.

Докато Хариет била жива, използвали шейна със звънчета и одеяла — шейната всъщност още стоеше в един тъмен ъгъл на гаража зад Ролс-Ройса „Фантом II“ — и двете бяха паметници на починалата

им собственичка. Конете, уви, отдавна ги нямаше: продали ги на търг веднага след смъртта на Хариет.

Нещо издрънча в далечината.

— Чухте ли? — извиках аз. — Какво беше това?

— Вятърът — отвърна Дафи. — Искаш ли последната филийка, или да я изям аз?

Грабнах хляба и го изгълтах сух, докато тичах към вестибюла.

ДВЕ

Когато отворих с усилие масивната входна врата, поривът на студения вятър блъсна в лицето ми пелена от ледени снежинки. Обгърнах се с ръце, разтреперана, и се взрях с присвити очи в зимния пейзаж.

На фона на първата бледа светлина на деня всичко наоколо изглеждаше като черно-бяла снимка — обширната снежнобяла поляна се нарушаваше само от мастиленочерните силуети на вкочанените голи кестени, обрамчващи алеята. Тук-там по моравите покрити със сняг храсти се навеждаха към земята, превити под тежкия си товар.

Заради силния снеговалеж бе невъзможно да видя портата Мълфорд, но нещо в тази посока се движеше.

Избърсах стопените снежинки от очите си и погледнах отново.

Да! Петънце блед цвят — а след него още едно — се бяха появили сред черно-белия пейзаж! Отпред се движеше огромен камион, а аленият му цвят засияваше все по-силно, докато се носеше към мен с тътен през снега. Зад него като процесия от механични слонове се виеше опашка от по-малки микробуси... два... три... четири... пет... не, бяха общо шест!

Грамадният камион направи последен скован завой и навлезе в двора пред къщата. Различих ясно името от страни: „Илиум Филмс“, изписано с големи букви в кремаво и жълто, които изглеждаха триизмерни. По-малките камионетки носеха същия надпис, но въпреки това изглеждаха впечатляващо, когато се струпаха около водача си.

Вратата на камиона се отвори със замах и от него слезе едър мъж с пясъчноруса коса. Носеше гащеризон, плетена шапка и червен шал, увит около врата.

Докато той се приближаваше със скърцащи в снега стъпки, усетих, че до мен е застанал Догър.

— Вярно е — каза мъжът с примижали на вятъра очи.

Той поклати невярващо глава и се приближи към Догър с протегната, почервеняла от студа, месеста ръка.

— Макналти от „Илиум Филмс“. Транспортен отдел. Владея един куп занаяти, при това превъзходно.

Догър стисна огромната длан, но не каза нищо.

— Трябва да закарам целия този цирк зад къщата, за да го разкарам от северния вятър. Генераторът на Фред се скапва в големите студове. Иска да го глезят, генератора на Фред, де. А ти как се казваш, момиченце? — попита той изведнъж и клекна пред мен. — Обзалагам се, че си Маргарет Роуз. Да, точно така... Несъмнено се казваш Маргарет Роуз.

Прииска ми се да се кача в лабораторията, да взема буркан с цианид, да стисна този тъпак за носа, да килна главата му назад, да изсипя съдържанието в устата му и да си понеса последствията.

За щастие доброто възпитание ме спря.

Ще му дам аз една Маргарет Роуз!

— Точно така, господин Макналти — отвърнах с насилена усмивка. — Наистина се казвам Маргарет Роуз. Как се досетихте?

— Надарен съм с шесто чувство — похвали се той със заучено свиване на раменете. — От ирландската ми кръв е — добави с лек ирландски акцент, повдигна платнената си шапка в самонадеян поздрав и се изправи.

— Та така — обърна се той към Догър, — техни светлости ще пристигнат по обед с автомобилите си. Ще са гладни като кучета след целия път от Лондон, затова действайте чевръсто и пригответе кофите с хайвер.

Догър го изгледа безизразно.

— Шегувам се, човече! — рече Макналти и за един ужасяващ миг си помислих, че ще смушка Догър в ребрата.

— Шегувам се! Имаме си походна кухня.

— Шегувате се — отвърна Догър. — Разбирам. Ако благоволите да свалите ботушите си и да ме последвате...

Щом Догър затвори вратата след него, Макналти спря и се огледа със зяпнала уста. Изглежда, особено го слисаха двете вити стълбища, водещи до първия етаж.

— Вярно е значи! — възкликна той. — Нима наистина има хора, които живеят на подобни места?

— Така изглежда — отвърна Догър. — Насам, моля.

Следвах ги, докато икономът ни го развеждаше вихрено: трапезарията, оръжейния музей, Розовата стая, Синята спалня, утринния салон...

— Нямаме право да влизате в салона и в кабинета на полковника — каза Догър, — както гласи споразумението. Поставих по едно бяло кръгче на въпросните врати, за да напомня, че не бива да... ги смущавате.

За малко да каже „да ни смущавате“. Сигурна бях.

— Ще предам на останалите — отвърна Макналти. — Не се тревожете. И нашите хора не обичат да им се бъркат в работата.

Стигнахме до източното крило и влязохме в галерията с портретите. Почти очаквах да я заваря както в съня си: заледена шир. Но залата изглеждаше каквато си беше от незапомнени времена: дълъг мрачен тунел от свирепи гледащи предци, които с няколко изключения (графиня Дейзи например, за която се говореше, че посрещала гостите в Бъкшоу, като правела салта на покрива по копринен китайски халат), изглежда, бяха потънали в постоянно дружно чумерене, което никак не стопляше сърцето.

— Използването на галерията беше договорено... — казваше Догър.

— Ама да не съм ви видяла да стъпвате по пода с онези подковани ботуши! — прекъсна го глас. Беше госпожа Малит.

С ръце на хълбоците тя изгледа със собственическия си поглед Макналти и добави по-тихо:

— Извинявай, Догър, но полковникът заминава за Лондон за срещата за марките. Исква да говори с теб за консервите с говеждо, преди да тръгне.

„Консервите с говеждо“ бяха кодово наименование, което означаваше, че татко трябва да вземе на заем пари за билет за влака и такси. Бях разбрала това, когато подслушвах на вратата на кабинета. Всъщност ми се искаше да не го бях чувала.

— Разбира се — отвърна Догър. — Извинете ме за момент.

И изчезна, както само той можеше.

— Ще трябва да застелете пода с мушама — обърна се госпожа Малит към Макналти. — На таз настилка й викат паркет; палисандър, махагон, орех, бреза... има шест вида дърво в него. Не може разни работници да газят по подобно нещо, нали?

— Повярвайте ми, госпожо...

— Малит. С „М“.

— Госпожо Малит. Казвам се Макналти, също с „М“ между другото. Патрик Макналти. Уверявам ви, че „Илиум Филмс“ наема хората си именно заради тяхната педантичност. Всъщност, ще ви доверя — тъй като знам, че това ще си остане между нас — че тъкмо се връщаме от снимки в една кралска резиденция, където не получихме никакви оплаквания от Знаете Кого.

Очите на госпожа Малит се разшириха.

— Имате предвид...

— Именно — отвърна Макналти и постави показалец пред устните си. — Виждам, че сте проникателна жена, госпожо Малит.

Тя се усмихна загадъчно като Мона Лиза и веднага, разбрах, че я е спечелил на своя страна. Какъвто и да беше Патрик Макналти, трябваше да му се признае, че е изкусен ласкател.

Догър се върна с любезно и непроницаемо изражение. Последвах ги, когато той поведе Макналти нагоре по стълбите към западното крило.

— Стаята в южния край на коридора е будоарът на госпожа Хариет. Достъпът до нея е забранен и никой не бива да влиза вътре по какъвто и да било повод.

Каза го така, сякаш Хариет просто е излязла за час-два на гости на съседни или на разходка с колата. Той не спомена на Макналти, че майка ми е мъртва от десет години и че татко пази стаята ѝ като олтар, където никой, или поне така си мислеше той, не го чува как плаче.

— Разбрано — отвърна Макналти. — Ще предам на останалите.

— Двете спални от лявата страна са на госпожица Офелия и госпожица Дафни, които по време на престоя ви ще делят една стая. Изберете коя от двете спални желаете да използвате за декор и те двете ще се настанят в другата.

— Много мило от тяхна страна — каза Макналти. — Вал Лампман ще се погрижи за това. Той е режисьорът.

— Всички останали спални, дневни и будоари, разположени по цялата северна фасада, са на ваше разположение — продължи Догър без дори да мигне при споменаването на най-прочутия английски кинорежисьор.

Дори аз знаех кой е Вал Лампман.

— Трябва да се връщам при екипа — каза Макналти, след като хвърли поглед към ръчния си часовник. — Ще паркираме камионите и ще ги разтоварим.

— Както желаете — рече Догър и ми се стори, че долових в гласа му тъга.

Докато слизахме по стълбите, Макналти неприкрито прокарваше пръсти по гравирания парапет и зяпаше улисан резбованата ламперия.

— Вярно е — промърмори той тихичко.

— Познайте кой ще режисира филма! — нахълтах аз в салона.

— Вал Лампман — отвърна Дафи отегчено, без да вдига поглед от книгата си. — Филис Уивърн вече не работи със случайни хора. Откакто...

— Откакто какво?

— Твърде малка си, за да разбереш.

— Не е вярно. Ами Бокачо?

Напоследък Дафи ни четеше на глас по време на чай избрани истории от „Декамерон“.

— Това е художествена измислица — отвърна тя. — А при Вал Лампман е истина.

— Кой ти каза?

— Списание „Кинопреглед“. Пишеше го на първа страница.

— Какво е пишело?

— О, за Бога, Флавия — Дафи хвърли книгата си, — с всеки изминал ден все повече заприличваш на папагал: „Откога? Кой ти каза? Какво пишело?“

Тя изимитира гласа ми с жестока подигравка.

— Трябва да те научим да казваш: „Какво сладко птиченце!“ или „Поли иска бисквитка.“ Вече ти поръчахме клетка с прекрасни златни решетки, стойка и поилка, в която да се киснеш... не че ще я използваш някога.

— Гледай си работата!

— Да ти се връща — отвърна Дафи, вдигнала невидим щит пред себе си.

— На теб да ти се връща — направих аз същия жест.

— Ха! Твоят щит е месингов. Месингът не връща, много добре го знаеш.

— Връща!

— Не е вярно!

В този миг Фели прекъсна разговора ни, който до момента протичаше съвсем възпитано.

— Като стана въпрос за папагали — рече тя, — преди да се родиш, Хариет имаше прекрасен папагал, превъзходна птица, сив африкански, казваше се Синбад. Помня го съвсем ясно. Можеше да спряга латинския глагол „amare“ и да пее партии от операта „Лорелай“.

— Измисляш си — отговорих аз.

— Помниш ли Синбад, Дафи? — разсмя се Фели.

— „Момчето стоеше на горящата палуба.“ — рече Дафи. — Горкият стар Синби се качваше на стойката си и чуруликаше думите. Беше невероятно смешен.

— И къде е той сега? — настоях аз. — Би трябвало да е още жив. Папагалите понякога живеят до сто години.

— Отлетя — отвърна Дафи задавено. — Хариет бе опънала одеяло на терасата и те беше извела на чист въздух. Ти някак си успя да отвориш вратата на клетката и Синбад отлетя. Не помниш ли?

— Не съм го направила!

Фели изведнъж се взря в мен с поглед, който не подхождаше на сестра.

— Напротив. След това Хариет често казваше, че ѝ се искало ти да беше отлетяла, а Синбад да бе останал.

Усетих как налягането в гърдите ми се покачва, сякаш бях парен котел.

Казах забранена дума и излязох сковано от стаята, решена да си отмъстя.

Понякога мъничко от добрия стар стрихнин беше най-доброто решение.

Щях да се кача в химичната си кухня и да приготвя деликатес, който да накара злобните ми сестри да молят за милост. Точно така! Ще овкуся сандвичите им с яйчена салата с няколко пращинки *nix vomica*. Това щеше да ги оттегли от светски живот за цяла седмица.

Бях изкачила половината стълби, когато звънецът на входа иззвъня.

— Да му се не види и всичко! — казах аз.

Най-много мразех да ме прекъсват, тъкмо когато се канех да се занимавам с нещо в лабораторията.

Смъкнах се бавно от площадката и отворих ядосано вратата със замах.

Пред мен стоеше и ме гледаше високомерно шофьор с ливрея: светло шоколадово палто с поръбени кантове, бричове, напъхани във високи светлокафяви ботуши, островърхо кепе и чифт кафяви кожени ръкавици, които държеше прекалено небрежно с ръце с безупречен маникюр.

Не ми хареса отношението му, а сега като се замисля и той май не хареса моето.

— Де Лус? — попита ме.

Стоях неподвижно и чаках да зададе въпроса възпитано.

— Госпожица Де Лус?

— Да — отвърнах неохотно и надзърнах иззад тялото му, сякаш в храстите можеше да се крият и други като него.

Големият камион и микробусите бяха изчезнали от предния двор. По плетеницата от следи от гуми в снега разбрах, че са ги преместили зад къщата. На тяхно място тихо сред леките пориви на снежинките стоеше черна лимузина „Даймлер“, лъсната до неземеен блясък като катафалка.

— Влезте и затворете вратата — казах аз. — Татко не обича особено преспи във вестибюла.

— Госпожица Уивърн пристигна — обяви той и изправи гръб.

— Но... — успях да продумам, — нали щяха да дойдат чак по обед...

Филис Уивърн! Зави ми се свят. Тъй като татко го нямаше, едва ли се очакваше аз да...

Бях я гледала, разбира се, не само в „Гомон“, но и в малкото кино на една от задните улички в Хинли. А и един път, когато викарият нае господин Мичел, собственикът на фотографското ателие на Бишълс Лейси, да прожектира „Жената на ректора“ може би с надеждата, че историята ще предизвика сред енориашите симпатии към съпругата му Синтия — жена с лице, а и сърце, на плъх.

Естествено, желаният ефект не бе постигнат. Макар лентата да бе толкова стара, издраскана и лепена, че на места картината подскачаше по екрана като играчка на пружина, Филип Уивърн блестеше в ролята на смелата и благородна госпожа Уилингтън. Накрая, когато лампите светнаха, дори прожекционистът плачеше, макар да бе гледал филма стотици пъти.

Никой обаче не беше обърнал внимание на Синтия Ричардс и след прожекцията я видях как се промъква сломено към дома си през гробището.

Но как да разговаря човек с богиня, когато се срещне с нея на живо? Какво да ѝ каже?

— Ще повикам Догър — рекох аз.

— Аз ще се погрижа, госпожице Флавия — обади се Догър, който вече бе изникнал до мен.

Не знам как го прави, но винаги се появява в точния момент като някоя от фигурките, които изскачат от вратичките на швейцарските стенни часовници.

И изведнъж го видях как върви към Даймлера, а шофьорът се препъва и подхлъзва пред него в опит пръв да стигне до дръжката на вратата.

Догър спечели.

— Госпожице Уивърн — каза той, а гласът му достигна ясно до ушите ми в студения въздух. — От името на полковник Де Лус ви приветствам в Бъкшоу. За нас е истинско удоволствие, че сте тук. Полковникът ме помоли да ви поднеса извиненията му, задето не може да ви посрещне лично.

Филип Уивърн пое протегнатата ръка на Догър и излезе от колата.

— Внимавайте, госпожице. Пътеката е хлъзгава тази сутрин.

Виждах ясно всеки неин дъх в студения въздух, когато тя хвана Догър под ръка и се понесе плавно към входната врата. Носеше се! Няма друга дума, с която да го опиша. Въпреки хлъзгавата пътека Филип Уивърн се носеше към мен като привидение.

— Очаквахме ви чак по обед — каза Догър. — За съжаление пътеките още не са напълно почистени и опесъчени.

— Не се притеснявайте, господин...

— Догър.

— Господин Догър. Аз съм просто едно момиче от Голдърс Грийн. И преди съм ходила в сняг и със сигурност мога да се справя отново. Опа! — изкикоти се тя, като се престори, че се подхлъзва и се вкопчи в ръката на Догър.

Не можех да повярвам колко е дребна — главата ѝ едва достигаше до гърдите му.

Носеше тесен черен костюм, бяла блуза, копринен шал в черно и жълто и въпреки мрачния ден кожата на лицето ѝ имаше цвета на сметана в лятна кухня.

— Здравсти! — каза тя и спря пред мен. — Виждала съм това лице и преди. Ти си Флавия де Лус, ако не се лъжа. Надявах се, че ще си тук.

Спрях да дишам, но не ме бе грижа.

— Видях снимката в „Дейли Мирър“, към статия за онзи ужасяващ случай със Стоунпени... или Боунпени... или както там се казваше.

— Боунпени — отвърнах аз. — Хорас Боунпени.

Бях помогнала по този случай на изпадналите в безизходица полицаи.

— Точно така — каза тя и ме хвана за ръка, сякаш сме сестри. — Боунпени. Абонирана съм за „Полицейска газета“ и „Истински престъпления“, а не пропускам и нито един брой на „Нюз ъф дъ Уърлд“. Обожавам да чета за страшни убийства: Булките в банята... Мънкащият от Айлингтън... Майор Армстронг... Доктор Крипън... все драматични истории. Карат те да се замислиш, не си ли съгласна? Все пак какво би бил животът без загадъчни смъртни случаи?

„Именно!“, помислих си аз.

— А сега, нека влезем вътре, за да не караме горкият господин Догър да стои на студа заради нас.

Погледнах крадешком към него, но лицето му беше безизразно като гладката повърхност на езеро.

Когато тя мина плавно покрай мен, не можах да не си помисля: „Дишам същия въздух като Филис Уивърн!“

Внезапно ухание изпълни ноздрите ми: жасмин.

Вероятно са го забъркали в някоя парфюмерия, помислих си, от фенол и оцетна киселина. Фенолът, или „бензенол“, доколкото си спомнях, бе открит в средата на XVII в. от немския химик Йохан

Рудолф Глаубер, макар веществото да изолирал чак след двеста години неговият сънародник Фридлиб Фердинанд Рунге, който го извлякъл от въглищен катран и го кръстил „карболова киселина“. Аз също бях синтезирала това изключително отровно вещество чрез процес, включващ непълно окисление на бензен, и си спомних с наслада, че това е най-мощното познато на човечеството средство за балсамиране: веществото, което се използва винаги, когато дадено тяло трябва да се запази за дълго време.

Освен това се съдържаше и в някои видове шотландско уиски.

Филис Уивърн бе минала покрай мен във фоайето и сега се въртеше доволно в кръг.

— Каква мрачна стара сграда! — плесна с ръце тя. — Идеална е! Съвършена!

Шофьорът беше започнал да разтоварва багажа ѝ и трупаше куфарите от вътрешната страна на входната врата.

— Просто ги остави там, Антъни — каза му Филис Уивърн. — Някой ще се погрижи.

— Да, госпожице Уивърн — отвърна той и демонстративно се засуети, щом вниманието бе насочено към него. За малко дори да тропне с пети като войник.

У него имаше нещо смътно познато, но, убийте ме, не можех да разбера какво точно.

Антъни стоя напълно неподвижен няколко секунди, сякаш очакваше бакшиш... или пък да го поканят на уиски и пура може би?

— Свободен си — рече Филис Уивърн и магията се развали.

За миг Антъни се превърна в безличен член на хора от „Шоколадовият войник“.

— Да, госпожице Уивърн — отговори той и когато се извърна към вратата, забелязах по лицето му изражение на... нима бе презрение?

ТРИ

— Тази е по-слънчева — казваше Догър. — Ако не възразявате, ще ви настаним тук, докато приготвят спалнята ви.

Разглеждахме спалните и накрая стигнахме до стаята на Фели.

Тъй като по това време на годината почти никакво слънце не влизаше в Бъкшоу, предположих, че Догър има предвид отминали дни.

— Прекрасна е — каза Фелис Уивърн и се приближи плавно до прозореца. — Изглед към езерце... романтични руини... вижда се и камионът с костюмите. Какво повече ѝ трябва на една дама?

— Може ли да разопаковам багажа ви? — попита Догър.

— Не, благодаря. Бън ще се погрижи. Тя ще дойде направо тук.

— Уверявам ви, няма да ме затрудни.

— Много мило от твоя страна, Догър, но настоявам. Бън е много властна. Ще започне да бълва огън и жупел, ако заподозре, че някой друг е пипал вещите ми.

— Разбирам — отвърна Догър. — Желаете ли още нещо? Да помоля ли госпожа Малит да ви донесе чай?

— Догър, ти си истинско съкровище. С удоволствие ще изпия чаша чай. Ще облека нещо по-удобно и ще се потопя в отвратителния сценарий на Вал. Ще ми одере кожата, ако не съм научила идеално репликите, докато подредят осветлението.

— Благодаря, госпожице — отвърна Догър и изчезна.

— Интересна птица — каза тя. — Предполагам, работи при вас, откакто се помниш?

— Татко и Догър служили заедно в армията — отвърнах аз малко наежено.

— Ах, да, братя по оръжие. Често срещано явление в наши дни. Танто за танто. Ти спаси живота ми сега, а аз ще спася твоя по-късно. Сигурно си ме гледала в „Окопът в дневната“. Горедолу с такъв сюжет беше.

В този миг вратата се отвори и влетя Фели.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — кресна тя. — Добре знаеш какво ще ти се случи, ако те хвана в стаята си.

Сестра ми не беше забелязала застаналата до прозореца Филис Уивърн и посегна да ме удари.

— Не!

Фели се обърна рязко, за да види кой го каза, и вдигнатата ѝ ръка увисна безжизнено.

За миг двете стояха и се взираха една в друга, Фели, сякаш видяла отвратително привидение, а Филис Уивърн — с изражението, което имаше, докато стискаше брулената от дъжда кула на катедралата в заключителната сцена на „Стъкленото сърце“.

Тогава долната устна на Фели потрепери и очите ѝ се наляха със сълзи. Тя се обърна и избяга.

— Е, значи и ти имаш по-голяма сестра — каза Филис Уивърн след дълго мълчание.

— Това беше Фели. Тя...

— Няма нужда да ми обясняваш. По цял свят по-големите сестри си приличат: половин чаша обич и половин чаша презрение.

И аз не бих се изразила по-добре!

— И моята сестра е същата — продължи Филис Уивърн. — Шест години ли е разликата ви?

Кимнах.

— И при нас така. Виждам, че имаме много повече общо от интереса към ужасяващи убийства, Флавия де Лус.

Тя прекоси стаята, застана пред мен, вдигна брадичката ми с пръст и ме погледна в очите. И тогава ме прегърна.

Наистина ме прегърна и аз вдъхнах аромата на жасмин, бил той синтетичен или не.

— Да слезем в кухнята за чая. Така ще спестим на госпожа Малит изкачването по стълбите.

Погледнах я лъчезарно и за малко дори да я хвана за ръка.

— Освен това — продължи тя, — така ще имаме възможност да разберем най-новите клюки. Кухните са развъдник на скандали, да знаеш.

— Ооо! — възкликна госпожа Малит, когато влязохме в кухнята. Като изключим, че малко зяпаше, се справи много добре.

— Решихме да слезем в командния център — обясни Филис Уивърн. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Видях как веднага спечели госпожа Малит — просто ей така, без каквото и да било усилие.

— Не, не, не — отвърна госпожа Малит, останала без дъх. — Настанете се, госпожице. Водата почти кипна, а във фурната има хубав кейк с мас.

— Кейк с мас! — възкликна Филис Уивърн, вдигна длани пред очите си и надзърна измежду пръстите си. — Мили боже! Не съм вкувала кейк с мас, откакто ходех вързана на две опашки!

Госпожа Малит засия.

— Приготвям го за Коледа, както правеше майка ми и нейната майка преди това. Кейкът с мас е семейна традиция, така да се каже.

Вярно бе, но нямаше да си отварям устата.

— Да видим — каза госпожа Малит, извади кейка от фурната с ръкохватки и го постави на решетката за изстиване. — Вижте го само. Почти става за ядене!

Шегата беше изтъркана и макар да я бях чувала стотици пъти, покорно се засмях. В това имаше по-голяма доза истина, отколкото Филис Уивърн би предположила, но нямах намерение да развалям удоволствието ѝ. Кой знае? Може дори кейкът да ѝ се стори годен за ядене.

Ако готвенето бе игра на дартс, повечето от буламачите на госпожа Малит дори нямаше да попаднат в рамките на мишената.

Госпожа Малит разряза кейка на дванайсет парчета.

— По две за всеки в къщата — заяви тя и погледна към Догър, който тъкмо влизаше в кухнята. — Така ни учеха у лейди Рекс-Уелс: „По две парчета за всеки и ще има мир навеки“. Значи, че никой няма да се сърди, разбира се. Старата дама казваше, че това включва всички от самата нея до помощника на градинаря. Остър камък беше тя, но доживя до деветдесет и девет години и половина, значи все има някаква истина в думите ѝ.

— Ти как мислиш, Догър? — попита го Филис Уивърн, докато той дискретно пиеше чая си прав в ъгъла.

— Добрата мас е полезна за жлъчката. А това помага за доброто храносмилане, което пък води до дълголетие — отвърна Догър колебливо, забил поглед в чашата си. — Или поне така съм чувал.

— И всичко това благодарение на двойна порция кейк с мас! — плесна доволно с ръце Филис Уивърн. — Е, да похапнем, за да доживеем до двеста.

Тя взе вилицата си и поднесе залък към устата, като на половината път спря и хвърли на госпожа Малит усмивка като за хиляда гвинеи.

После задъвка замислено.

— О, боже! — каза тя и остави вилицата в чинията си. — Мили боже!

Дори с великолепните си актьорски умения не успя да прикрие едва забележимия рефлекс да изплюе залъка, който зърнах да пробягва по гърлото ѝ.

— Знаех си, че ще ви хареса — изгука госпожа Малит.

— Но трябва да си наложа воля и да се обуздая — каза Филис Уивърн, бутна решително чинията и стана от масата. — Тъпча се като прасе, щом видя кейк, а особено този с мас страшно се лепи. Сигурна съм, че разбирате.

Госпожа Малит вдигна чинията и я постави твърде внимателно зад мивката.

Без никакво съмнение щеше да занесе парчето у дома, увито в хартия за подаръци, и да го постави в бюфета между порцелановите солници с форма на кученца с надпис „Подарък от Блэкпул“ и изящната стъклена птичка, която се поклащаше нагоре-надолу сякаш кълве, щом ѝ налееш вода в тръбичката.

Когато приятелката ѝ, госпожа Уолър, дойдеше на гости, госпожа Малит щеше да разопакова почтително мухлясалата реликва. „Познай кой изяде липсващото парченце“, щеше да каже тя шепнешком. „Филис Уивърн! Виж, следите от зъбите ѝ още личат.“ Но само набързо, да не се развали сладкишът.

На вратата се позвъни и Догър остави чашата си.

— Това трябва да е Бън — обясни Филис Уивърн с крива усмивка. — Ще заяви, че е изпуснала връзката на гара Падингтън. Винаги с това се оправдава.

— Ще ѝ приготвя чаша чай — каза госпожа Малит. — Пътуването с влак размътва стомаха... поне моя. Получавам разстройство — прошепна тя в ухото ми.

В този миг Догър се върна, следван от закръглена дребна жена с очила с метални рамки и коса, вързана на голям стегнат кок като опашката на коня Аякс, собственост на един от предците ми, Флоризел де Лус. И двамата, Флоризел и Аякс, бяха обезсмъртени с маслени бои върху платна, които сега висяха едно до друго в галерията с портретите.

— Съжалявам за закъснението, госпожице Уивърн — каза дребната жена. — Таксито зави на погрешно място и изпуснах връзката на гара Падингтън.

Филис Уивърн ни изгледа последователно с триумфално изражение, но не отговори.

Малко ми дожаля за дребното създание, което сега, като се замислих, ми приличаше на шашардисано оръдейно гюле.

— Аз съм Бън Кийтс, между другото — кимна тя на всички в стаята. — Личната асистентка на госпожица Уивърн.

— Бън е моята гардеробиерка, но има още по-големи амбиции — каза Филис Уивърн с високомерен театрален тон и не разбрах дали просто я подкача. — Побързай, Бън. Тик-так! Дрехите ми чакат да бъдат разопаковани. А ако розовата ми рокля отново се е смачкала, с радост ще те удуша.

Изрече го достатъчно шеговито, но Бън Кийтс не се усмихна.

— Имате ли роднинска връзка с поета Кийтс? — изтърсих аз, за да разведря обстановката.

Дафи ми бе чела „Ода за славея“ и никога нямаше да забравя онази част, в която се споменаваше за отвара от бучиниш.

— Далечна — отвърна тя и излезе.

— Горката Бън — каза Филис Уивърн. — Колкото повече се стареа... толкова повече се стареа.

— Ще ѝ помогна — рече Догър и тръгна към вратата.

— Не!

За миг — но само за миг — лицето на Филис Уивърн се превърна в старогръцка театрална маска: очите ѝ се разшириха, устата ѝ се изкриви. И почти веднага изражението ѝ премина в безгрижна усмивка, сякаш нищо не се е случило.

— Не — повтори тя тихо. — Недей. Бън трябва да си вземе поука.

Опитах се да срещна погледа на Догър, но той вече беше отишъл да пренарежда кутиите в килера на иконома.

Госпожа Малит се обърна бързо и се зае да лъска котлоните на печката.

Докато се тътрех нагоре по стълбите, къщата ми се стори постудена отпреди. Погледнах през високите прозорци без завеси на лабораторията си надолу към микробусите на „Илиум Филмс“, които се бяха скупчили като слонове в оазис около червените тухлени стени на зеленчуковата градина.

Техниците изпълняваха задълженията си като танцьори в дълго репетиран балет — вдигаха, местеха, разтоварваха сандъци с хамалски въжета: винаги имаше чифт ръце там, където бяха нужни. Личеше си, че са правили това многократно.

Стоплих ръце на приветливия пламък на спиртната лампа, след което поставих върху нея колба с мляко, докато завря с бълбукане и разбърках в него щедра лъжица какао на прах. По това време на годината нямаше нужда от хладилник, за да се съхранява млякото: просто държах бутилката на една от лавиците, подредена по азбучен ред между мангана и морфина, който стоеше в шише, прилежно надписано с дребния почерк на чичо Таркуин.

Чичо Тар бил изключен при мистериозни обстоятелства от Оксфорд тъкмо преди да завърши с отличие. Като компенсация баща му му направил в Бъкшоу химична лаборатория, в която чичо Тар прекарал по своя воля остатъка от живота си в работа върху, по негови думи, строго секретни изследвания. Сред книгата му открих няколко писма, които подсказваха, че е бил приятел и съветник на младия Уинстън Чърчил.

Докато отпивах от какаото, погледнах към картината, окачена над камината: красива млада жена с две момиченца и бебе. Момичетата бяха сестрите ми Офелия и Дафни. Жената, разбира се, беше майка ми Хариет.

Хариет тайно бе поръчала портрета като подарък за баща ми малко преди да потегли на, както се оказало, последното си

пътешествие. Картината стояла десет години почти забравена в художническо ателие в Молдън Фенуик, докато аз не я открих и не я донесох вкъщи.

Бях планирала въодушевено как ще я закача в салона и ще изненадам татко и сестрите си на официалното ѝ откриване. Но планът ми беше осуетен. Татко ме хвана, докато се промъквах с обемистото платно в къщата, взе го и го прибра в кабинета си.

На следващата сутрин намерих портрета в лабораторията.

Чудех се защо. Дали за татко бе твърде болезнено непрекъснато да вижда прокълнатото си семейство?

Нямаше никакво съмнение, че е обичал — и още обичаше — Хариет, но понякога ми се струваше, че със сестрите ми за него сме само неизменно напомняне какво е изгубил. Веднъж Дафи каза, че за татко сме като триглава Хидра, чиито лица са забулени огледала към неговото минало.

Дафи е романтичка, но разбрах какво има предвид: ние бяхме мимолетни подобия на Хариет.

Вероятно затова татко прекарваше дните и нощите си сред пощенските марки: заобиколен от хиляди дружелюбни, утешителни ликове, които не задават въпроси, за разлика от образите на дъщерите му, които му се присмиваха от сутрин до мрак.

Размишлявах по тези въпроси, докато мозъкът ми не посинееше от усилие, но въпреки това още не успявах да проумея защо сестрите ми ме мразеха толкова.

Дали Бъкшоу не беше някаква зловеща академия, в която Съдбата ме бе захвърлила, за да науча законите за оцеляване? Или пък животът ми беше игра, чиито правила сама трябваше да отгатна?

Не се сещах за никаква причина, която да обясни жестокостта на сестрите ми.

Е, признавам, бях ги тровила, но по съвсем безобидни начини и при това само за отмъщение. Никога, тоест почти никога, не започвах аз караниците. Винаги бях невинната жертва...

— Не! Внимавай! Пази се!

През прозореца долетя писък — пронизителен и агонизиращ — и секна внезапно. Спуснах се да видя какво става.

Работниците се стичаха около фигура, залепена от преобърнат сандък към камион.

По червеното шалче на врата познах, че това е Патрик Макналти. Изтичах надолу по стълбите, прелетях през празната кухня и изхвърчах на терасата, без дори да си наметна палто.

Нуждаеха се от помощ. Никой сред снимачния екип не знаеше към кого да се обърне.

— Не се приближавай! — хвана ме за раменете един от шофьорите. — Стана злополука.

Изплъзнах се от хватката му и си проправих път, за да погледна отблизо.

Макналти никак не изглеждаше добре. Лицето му бе добило цвета на сурово тесто. Пълните му със сълзи очи срещнаха моите и устните му помръднаха.

— Помогни ми — като че ли прошепна той.

Поставих палец и безименен пръст в устата си и изсвирих пронизително: номер, който бях научила, докато наблюдавах Фели.

— Догър! — извиках и пак изсвирих.

Вложих в това цялото си сърце и душа и се молех той да е достатъчно наблизо, за да ме чуе.

Без да сваля очи от моите, Макналти изпъшка страховито.

Двама мъже вдигаха сандъка.

— Не! — казах по-силно, отколкото възнамерявах. — Оставете го.

По радиото бях чувала — или пък го четох някъде — как жертвата при подобна злополука умряла от кръвозагуба, след като вдигнали прекалено рано железопътен кран от краката ѝ.

За моя изненада по-едрият от двамата мъже кимна и рече:

— Чакайте. Права е.

И тогава видях Догър да си проправя път през сгъстяващата се тълпа.

Мъжете инстинктивно отстъпиха назад.

Около Догър се носеше аура на авторитет. Тя невинаги се забелязваше, всъщност през повечето време не се проявяваше.

Но точно в този миг ми се стори, че никога досега не бях усещала силата му — или каквото там беше — толкова ярко.

— Хванете ръката ми — каза Догър на Макналти и протегна длан между камиона и сандъка, който вече се поклащаше нестабилно.

Стори ми се странна постъпка, почти библейска. Може би заради спокойствието в гласа му.

Окървавените пръсти на Макналти помръднаха и се преплетоха с пръстите на Догър.

— Не толкова силно — рече му той. — Ще ми счупите ръката.

По лицето на Макналти се разля немощна, глуповата усмивка.

Догър разкопча горната половина от тежкото яке на Макналти и прокара бавно ръка в ръкава му, плъзна я към лакътя, опипвайки сантиметър по сантиметър пространството между обърнатия сандък и камиона.

— Казахте ми, че владееете множество занаяти, господин Макналти. Кои по-точно?

Въпросът изглеждаше странен, но Макналти бавно премести поглед от мен към Догър.

— Дърводелство — рече той през стиснати зъби. Виждаше се, че изпитва ужасяваща болка. — Електротехника, водопроводи, чертане...

По челото му бяха избили капки студена пот.

— Какво още? — попита Догър, а ръката му продължаваше да се движи непоколебимо между масивния сандък и камиона.

— Мога да изработвам някои инструменти — продължи Макналти и добави с почти извинителен тон: — У дома имам струг...

— Нима! — възкликна изненадано Догър.

— ... правя умалени модели на парни локомотиви.

— О, парни локомотиви. Пътнически, селскостопански или стационарни?

— Стационарни — отвърна Макналти през зъби. — Поставям им... малки месингови свирки... и стабилизатори.

Догър свали шалчето от врата на Макналти, уви го чевръсто и го стегна около горната част на заклещената ръка.

— Сега! — каза той бързо и, както ми се стори, сто доброжелателни ръце стиснаха изведнъж сандъка.

— Полека! Полека! Дръж здраво — казваха си един на друг мъжете — не защото инструкциите бяха необходими, а сякаш просто участваха в ритуално преместване на тежък предмет.

И тогава внезапно вдигнаха сандъка с лекота, сякаш бе детско кубче за игра.

— Носилка — извика Догър и веднага му донесоха такава.

„Сигурно носят подобни неща навсякъде, където отидат“, помислих си аз.

— Занесете го в кухнята — нареди Догър и докато се усетя, Макналти, увит в дебело одеяло, вече лежеше подпрян на здравия си лакът на кухненския под и отпиваше горещ чай от чашата в ръцете на госпожа Малит.

— Бях на косъм — каза той и ми намигна.

— А сега, госпожице Флавия — обърна се към мен Догър, — бихте ли позвънили на доктор Дарби...

— Хм — промърмори доктор Дарби и бръкна с два пръста в хартиената кесийка с ментови бонбони, която винаги носеше в джоба на жилетката си. — Да ви закараме в болницата, където ще мога да ви прегледам както трябва. Да ви направя рентгенови снимки и така нататък. Аз ще ви взема, тъй като и без това съм се запътил натам.

Макналти тръгна да става от стола до кухненската маса с болезнено изражение и бинтована от рамото до пръстите ръка, прихваната с превръзка през врата.

— Мога и сам — изръмжа той, когато множество ръце се протегнаха да му помогнат.

— Облегнете се на рамото ми — подкани го доктор Дарби. — Добрите хора, събрали се тук, ще се уверят, че няма нищо страшно.

Струпалите се в ъгъла на кухнята мъже от снимачния екип се разсмяха, сякаш лекарят бе пуснал невероятна шега.

Наблюдавах как Макналти и доктор Дарби вървят внимателно към вестибюла.

— Сега я загажихме — промърмори един от мъжете, след като двамата излязоха. — Как ще се оправим без Пат?

— Латшоу ще го замести, нали? — обади се друг.

— Мисля, че да.

— Бог да ни е на помощ тогава — рече първият и се изплю на кухненския под!

До този момент не бях обърнала внимание колко е студено. Потреперих със закъснение и това не убягна на госпожа Малит, която тъкмо излизаше запъхтяна от килера.

— Тичай горе, скъпа, да си вземеш гореща вана. Полковникът никак няма да остане доволен, ако разбере, че си хойкала из снега почти гола, така да се каже. Ще ни вземе главите с Догър. Хайде, върви.

ЧЕТИРИ

В подножието на стълбището ме осени неочаквана, но великолепна идея.

Дори през лятото къпането в източното крило протичаше като мащабна военна операция. Догър трябваше да пренася кофи с вода от кухнята или от западното крило, за да напълни металното корито в стаята ми, което след това трябваше да бъде изнесено, а мръсната вода — излята или в някоя от тоалетните на първия етаж в западното крило, или в една от мивките в лабораторията ми. И в двата случая процедурата беше адски дразнеща.

Освен това не ми се нравеше мисълта в моя *sanctum sanctorum* да се внася мръсна вода. Струваше ми се някак си богохулно.

Решението бе просто: щях да се изкъпя в будоара на Хариет.

Защо досега не ми бе хрумвало?

В покоите на Хариет имаше старинна вана със спускащ се над нея ефирен балдахин. Като стар локомотив ваната беше оборудвана с многобройни интересни кранчета, дръжки и клапи, с които се настройваха силата на струята и температурата на водата.

Така къпането изглеждаше почти приятно.

Усмиввах се нетърпеливо, докато вървах по коридора, доволна, че замръзналите ми кости скоро ще се потопят до ушите в гореща сапунена пяна.

Спрях и се ослушах пред вратата — за всеки случай.

Вътре някой пееше!

*О, ако имах гълъбови крила!
Надалеч щях да литна и да свия
гнездо в пустошта...*

Открехнах вратата и надзърнах вътре.

— Ти ли си, Бън? Донеси ми халата, ако обичаш. Закачен е на вратата. А, и на идване ми налей една напитчица, чудесно ще ми се отрази.

Стоях неподвижно и чаках.

— Бън?

В гласа ѝ имаше съвсем лека, но забележима нотка на страх.

— Аз съм, госпожице Уивърн... Флавия.

— За Бога, момиче, не ме стряскай така. До смърт ли искаш да ме изплашиш? Влез да те видя.

Влязох през откренатата врата.

Филис Уивърн тънеше до раменете в гореща вода. Косата ѝ беше събрана на темето, напластена като копа сено в дъжда. Не ми убягна, че изобщо не изглежда като жената от киноекрана. Първо, не носеше грим. Второ имаше бръчки.

Ако трябва да съм напълно честна, сякаш се бях натъкнала на вещица по средата на трансформация.

— Затвори капака — посочи тя към тоалетната чиния. — Седни и ми прави компания.

Веднага се подчиних.

Сърце не ми даваше — всъщност не можех да събера смелост — да ѝ кажа, че е забранено да се влиза в будоара на Хариет. Но тя, естествено, нямаше откъде да го знае. Догър бе обяснил основните правила на Патрик Макналти преди Филис Уивърн да пристигне. Макналти в момента пътуваше към болницата в Хинли, а едва ли е имал време да предаде информацията на останалите.

Част от мен наблюдаваше как останалата ми част гледа със страхопочитание най-известната кинозвезда в света... в галактиката... във Вселената!

— Какво гледаш? — попита внезапно Филис Уивърн. — Бръчките ми ли?

За пръв път в живота си не се сетих за дипломатичен отговор.

Кимнах.

— На колко години съм според теб? — попита тя и взе дълго цигаре от ръба на ваната. Димът от цигарата беше забележим сред парата от водата.

Замислих се внимателно, преди да отговоря. Твърде ниското число би подсказало, че я лаская; твърде високото би предизвикало

бедствие. Нямах почти никакъв шанс. Ако не уцелех точните години, нямаше как да спечеля.

— Трийсет и седем — казах аз.

Тя издиша струя дим като дракон.

— Бог да те поживи, Флавия де Лус. Улучи право в десетката! Трийсет и седем годишен пълнеж в петдесет и девет годишна обвивка. Но още се държа.

Тя се засмя гърлено и видях защо целият свят е влюбен в нея.

Филис Уивърн натопи във водата голяма колкото пудинг гъба и я изстиска над главата си. Водата се стече по лицето ѝ и закапа от брадичката.

— Виж! Аз съм Ниагарският водопад! — направи тя смешна гримаса.

Не се сдържах и се разсмях на глас.

И тогава тя стана.

И в този миг, като в сцена от комедиите в две действия, които играеше самодейният театрален състав към „Свети Танкред“, в преддверието някой възкликна силно:

— Какво, за Бога, правиш?

Беше Фели.

Тя връхлетя като ураган — няма друг начин, по който да го опиша — връхлетя в стаята.

— Много добре знаеш, мръсна свиня такава, че е забранено...

Гола, като изключим няколко сапунени мехурчета, Филис Уивърн стоеше и се взираше във Фели през талазите пара.

За миг времето спря.

Обзе ме налудничавото усещане, че изведнъж съм се озовала в картината „Раждането на Венера“ на Ботичели, но то бързо се изпари: макар Фели да бе зяпнала с издути като на бога на ветровете Зефир бузи, Филис Уивърн изобщо не изглеждаше като Венера — нищо общо.

Лицето на сестра ми доби цвета на вода, в която е вряло червено цвекло.

— Аз... аз... извинявам се — каза тя и едва не изръкоплясках! Дори в суматохата на този странен момент, не можех да не отбележа, че Фели изричаше тези думи за пръв път в живота си.

Като придворна дама, напускаща залата в присъствието на кралски особи, тя излезе бавно заднишком.

— Подай ми кърпата — заповяда голата кралица и излезе от ваната.

— А, ето къде сте — каза зад гърба ми Бън Кийтс. — Вратата беше отворена и...

Тя ме видя и млъкна внезапно.

— Я виж ти — отвърна Филис Уивърн. — Бън най-накрая ни удостои с присъствието си.

— Съжалявам, госпожице Уивърн. Разопаковах багажа.

— „Съжалявам, госпожице Уивърн. Разопаковах багажа.“ Бог да ни е на помощ.

Изимитира гласа на асистентката си със същата жестокост и злоба, с която Дафи имитираше мен, но в този случай имитацията беше великолепа. Професионална.

Веднага разбрах, че една актриса е най-велика, когато играе роля в собствения си живот.

От очите на Бън Кийтс роннаха сълзи, но тя се наведе и започна да събира мокрите кърпи.

— Мисля, че тези стаи не са включени в споразумението, госпожице Уивърн — каза тя. — Вече ви бях приготвила вана в северното крило.

— Попий тази вода — продължи Филис Уивърн, без да обръща внимание на казаното. — Използвай кърпите. Няма нищо по-опасно от мокър под. Някой може да се подхлъзне и да си счупи врата.

Възползвах се от възможността да се оттегля.

Навън времето се бе влошило. Гледах през прозореца на салона как навяваният от безпощадния северен вятър сняг заличава очертанията на камионите и микробусите. Към края на следобеда вятърът малко отслабна и сега снегът се сипеше право надолу в сгъстяващия се мрак.

Обърнах се от прозореца към Дафи, която седеше във фотьойла с крака, провесени през страничната облегалка. Пак четеше „Студеният дом“.

„Обожавам книги, в които непрекъснато вали“, ми каза веднъж. — „Също като в истинския живот.“ Не разбрах дали това е някоя от остроумните ѝ обиди и не ѝ отговорих.

— Навън здраво вали — казах аз.

— Винаги вали навън и никога вътре — отвърна тя, без да вдига очи от книгата. — И не казвай „здрво“. Простолюдието се изразява така.

— Татко дали ще успее да се върне от Лондон?

Дафи сви рамене.

— Ако успее — успее, ако не успее може да пренощува у леля Фелисити. Тя обикновено му взема не повече от два кинта за нощувка и закуска.

Дафи се обърна на другата страна, с което ясно показва, че разговорът е приключил.

— Днес се запознах с Филис Уивърн.

Дафи не отвърна, но видях как очите ѝ спряха да се плъзгат по страницата. Поне успях да привлека вниманието ѝ.

— Поговорихме си, докато тя си вземаше вана — доверих ѝ.

Не споменах обаче, че това се бе случило в будоара на Хариет. Ако не друго, поне не бях портаджийка.

Отговор не последва.

— Не те ли интересува, Дафи?

— По-късно ще има достатъчно време да се запозная с тези кинаджии. Винаги се срещат с теб, преди да започнат снимките. Все едно проявяват благоволение. Казват му „да омаем селяндурите“. Някой ще ни разведе, ще ни покаже цялата техника и ще ни увери колко невероятна и модерна е. След това ще ни представи актьорите, като започне с момчето, изпълняващо ролята на героя като дете, когато пропада в леда, и ще завърши със самата Филис Уивърн.

— Явно знаеш доста за тези неща.

Дафи се наду малко.

— Старая се да съм добре информирана — заяви тя. — Освен това са снимали няколко външни изгледа миналото лято у Фостър и Флоси ни разказа всички пикантни клюки.

— Едва ли е имало кой знае какви пикантни клюки, след като са снимали само външни изгледи — възразих аз.

— Ще се изненадаш — отвърна мрачно Дафи и продължи да чете.

В четири и трийсет звънецът на входната врата иззвъня. Седях на стълбите и наблюдавах електротехниците, които прокарваха километри черни кабели от вестибюла към по-далечните краища на къщата.

Татко ни бе наредил да си стоим в покоите и да не пречим на работата, а аз се стараех с всички сили да спазвам това. Източното стълбище все пак водеше към спалнята и лабораторията ми и, поне технически, бе част от покоите ми, а и нямах никакво намерение да преча на снимачния екип.

Във вестибюла бяха подредени няколко реда столове, сякаш щеше да се състои събрание, и аз си проправих внимателно път измежду тях, за да отворя вратата.

При целия шум, който работниците вдигаха, Догър явно не бе чул звънеца.

Отворих вратата и за моя изненада видях сред снежната вихрушка да стои викарият, Денуин Ричардсън.

— А, Флавия — каза той, докато изтупваше снежинките от тежкото си черно палто и тупаше галошите си като товарен кон копитата си. — Радвам се да те видя. Може ли да вляза?

— Разбира се — отвърнах аз, но докато отстъпвах от вратата, ме споходи лошо предчувствие. — Не носите лоши новини за татко, нали?

Макар да беше един от най-старите и скъпи приятели на баща ми, викарият рядко идваше в Бъкшоу, а и знаех, че неочакваната поява на свещеник на прага често е знак свише. Може в Лондон да е станала катастрофа. Може влакът да е дерайлирал в някое заснежено поле. Ако беше така, май не исках да съм първата, която научава новината.

— Мили боже, не! — отвърна викарият. — Баща ти днес е в Лондон, нали? Среци за марките или нещо подобно?

Другото характерно за викариите бе да знаят как вървят делата на всички.

— Ще влезете ли? — попитах аз, тъй като нямах представа какво друго да кажа.

Викарият явно забеляза, че гледам слисано зад него към уморения му стар автомобил „Морис Оксфорд“, паркиран пред къщата и забележително спретнат за възрастта си. Снегът върху покрива и предния капак му придаваше вид на сватбена торта с прекалено много глазура.

— Сложих вериги върху зимните гуми — обясни той уверено. — Това е тайната на всеки наистина успял свещеник. Епископът ми го подшушна, но не казвай на никого. Видял го от американските войници.

Ухилих се и затръшнах вратата.

— Мили боже! — възкликна той, когато забеляза плетениците от кабели и гората от лампи. — Не очаквах чак такова нещо.

— Знаели сте за снимките?

— А, разбира се. Баща ти ми спомена преди доста време... помоли ме да не казвам на никого обаче и аз, разбира се, изпълних молбата му. Но сега, след като цялата върволица камиони мина през Бишъпс Лейси и се настани в Бъкшоу, вече не е тайна, нали? Трябва да ти призная, Флавия, откакто разбрах, че в Бъкшоу ще дойде Филис Уивърн, от кръв и плът, така да се каже, и аз си правя планове. Рядко имаме щастието толкова величествен... прочут... гост и, ами, човек трябва да сграбчва всяка сламка, която му подадат — не че Филис Уивърн може да бъде наречена сламка в който и да било смисъл на думата, мили боже, не, но...

— Запознах се с нея тази сутрин — казах плахо аз.

— Нима! Синтия страшно ще ти завиди, когато научи. Е, съвсем благородно, разбира се.

— Госпожа Ричардсън почитателка ли е на Филис Уивърн?

— Не, доколкото знам. Синтия обаче е братовчедка на Стела Ферарс, която, естествено, е авторката на романа „Писькът на гарвана“, по който се снима филма. Трета братовчедка, вярно, но все пак братовчедка.

„Синтия ли?“ Не можех да повярвам на ушите си.

— Да, не е за вярване, нали? И аз едва вярвам. Стела винаги е била черната овца на фамилията, докато не се омъжи за крупен земевладелец и не започна да бълва булевардни романи, най-новият от които е „Писькът на гарвана“. Синтия се надяваше да намине и да даде няколко съвета как да се изиграе ролята на героинята.

За малко да изсумтя, но се сдържах.

— За това ли сте тук? Да видите госпожица Уивърн?

— Ами, да, но не точно по този въпрос. Както несъмнено си ме чувала често да казвам, Коледа е една от най-добрите възможности не само да получаваме, но и да дадем и се надявах госпожица Уивърн да

намери време, за да изиграе за нас няколко сцени от най-великите си роли — за благородна кауза, разбира се. За Фонда за ремонт на покрива, например... мили боже...

— Искате ли да ви запозная с нея? — попитах аз.

Имах чувството, че добрият човек щеше да се разплаче. Той прехапа устни и извади носна кърпа, за да изтрие очилата си. Когато осъзна, че е забравил да ги вземе, вместо това си издуха носа.

— Ако обичаш. Надявам се обаче да не се натрапваме — добави той, докато се качвахме по стълбите. — Не ми се иска да умолявам, но понякога нямам друг избор.

Имаше предвид Синтия.

— Последното ни театрално представление не завърши добре, нали? Тъй че сега ще трябва да се реваншираме подобаващо.

Този път, разбира се, имаше предвид Рупърт Порсън, покойния кукловод, чието представление в енорийската зала преди няколко месеца бе грубо прекъснато от една трагедия и една отхвърлена жена.

Бън Кийтс седеше на стол на върха на стълбището, скрила лице в ръцете си.

— О, боже — каза тя, щом я запознах с викария. — Ужасно съжалявам, имам силен пристъп на мигрена.

Лицето ѝ беше бяло като натрупалия сняг навън.

— Колко неприятно — постави ръка на рамото ѝ викарият. — Дълбоко ви съчувствам. Съпругата ми също страда от това заболяване.

„Синтия ли?“, помислих си. — „Мигрена?“ Това със сигурност обясняваше доста неща.

— Понякога ѝ помагат топлите компреси — продължи викарият. — Сигурен съм, че добрата госпожа Малит с радост ще ви приготви такъв.

— Ще се оправя... — започна Бън Кийтс, но викарият вече бе изминал половината път надолу по стълбите.

— О! — извика тя тихичко. — Трябваше да го спра. Не искам да затруднявам никого, но когато ме боли глава, не мисля съвсем трезво.

— Викарият няма нищо против — обясних аз. — Той е много добър човек. Винаги мисли за другите. Всъщност е тук, за да се опита да убеди госпожица Уивърн да изнесе представление за набиране на средства за църквата.

Лицето на Бън преbledня още повече, ако изобщо това бе възможно.

— О, не! — възкликна тя. — Не бива да я моли. Тя не иска и да чуе за благотворителни каузи, изцяло е против тях. Мисля, че е заради някаква случка от детството ѝ. Най-добре го предупреди, преди да е повдигнал въпроса. Иначе със сигурност ще се разиграе отвратителна сцена!

Викарият вече се връщаше и изненадващо вземаше стъпалата през едно.

— Облегнете се назад, скъпа, и затворете очи — каза той с успокояващ тон, който досега не бях чувала.

— Госпожица Кийтс каза, че госпожица Уивърн е неразположена — обърнах се аз към него, докато той поставяше компреса на челото ѝ. — Затова може би е по-добре да не споменаваме за...

— Разбира се, разбира се — прекъсна ме викарият.

По-късно щях да измисля някое безобидно оправдание.

Един глас зад мен попита:

— Бън? Какво, за Бога...?

Обърнах се рязко.

Филис Уивърн, облечена с халат в цвят на орхидея и с вид, здрав като на всички флейтисти в Лондонската филхармония, се носеше по коридора към нас.

— Има пристъп на мигрена, госпожице Уивърн — обясни викарият. — Тъкмо донесох компрес...

— Бън? О, горкичката ми Бън!

Бън изстена тихичко.

Филис Уивърн грабна компреса от ръцете на викария и лично го положи върху слепоочията на Бън.

— О, миличката ми Бън. Кажете на Фили къде те боли.

Бън обърна очи с досада.

— Мариън! — извика и щракна с пръсти Филис Уивърн, и висока, хубава жена с очила с рогови рамки, някогашна ослепителна красавица, се появи сякаш от нищото.

— Заведи Бън в стаята ѝ и помоли Догър веднага да повика лекар.

Докато отвеждаха Бън Кийтс, Филис Уивърн протегна ръка към викария.

— Аз съм Филис Уивърн — стисна тя дланта му с две ръце и я погали лекичко. — Благодаря за навременната ви реакция. Денят ни беше много уморителен: първо горкият Патрик Макналти, а сега и скъпата ми Бън. Много се разстроих, ние сме едно голямо, щастливо семейство.

Изведнъж ме обзе усещане за дежавю: бях виждала това и преди. Разбира се! Сигурно беше сцена от филмите на Филис Уивърн.

— Задължена съм ви, отче — продължи тя. — Ако не бяхте вие, Бън можеше да падне по стълбите и да се нарани.

Драматизираше: ситуацията изобщо не беше толкова сериозна.

— Ако мога да направя нещо, за да изразя благодарността си, не се притеснявайте да ме помолите.

И тогава викарият избълва всичко — поне по-голямата част. За щастие не спомена за съветите на Синтия относно актьорската игра.

— Разбирате ли, госпожице Уивърн — завърши той, — покривът се нуждае от ремонт още откакто Джордж Четвърти беше крал и времето вече ни притиска. Клисарят каза, че отпред се събира вода, която не сме поставяли там с богослужебни цели, и...

Филис Уивърн го докосна по лакътя.

— Нито думичка повече, отче. С радост ще запретна ръкави и ще помогна. О, хрумна ми чудесна идея. Колегата ми Дезмънд Дънкан пристига тази вечер. Сигурно помните, че двамата с него постигнахме известни успехи и на театралната сцена, и в киното с „Ромео и Жулиета“. Ако Дезмънд е съгласен, а съм сигурна, че ще приеме...

Изрече последното с палаво намигване и искрица в очите.

— ... тогава несъмнено ще успеем да скалъпим нещо и да спасим покрива на „Свети Танкред“ от рухване.

ПЕТ

Напоследък прекарвах толкова много време седнала по средата на стълбището, че започнах да се чувствам като Кристофър Робин.

Именно тук седях сега и наблюдавах оживения вестибюл, където няколко дузини работници разговаряха на малки групички. Единственото познато лице бе Мариън, жената, която отведе Бън Кийтс до стаята ѝ днес следобед. Тъй като Бън никаква не се виждаше, предположих, че още си почива.

— Дами и господа! — провикна се някой и плесна с ръце, за да привлече вниманието на останалите. — Дами и господа!

Разговорите спряха отведнъж, сякаш отрязани с ножици.

Блед младеж с пясъчноруса коса отиде до подножието на стълбите, изкачи две-три стъпала и се обърна към останалите.

— Господин Лампман иска да ви каже няколко думи.

Донесоха три-четири портативни лампи, които да компенсират остарялата електрическа мрежа в Бъкшоу.

От сенките зад тях излезе дребен мъж на средна възраст и като момче по селски път прекоси бавно и безгрижно вестибюла, сякаш не бързаше за никъде. Носеше поизбеляло маслинозелено бомбе, черен пуловер с поло и черни панталони.

С друг костюм Вал Лампман можеше да мине за джудже от приказките.

Той се обърна към събралите се хора. Забелязах, че не изкачи дори едно стъпало.

— Радвам се да видя толкова познати лица... както и някои нови — рече той. — Сред тях е и Том Кристи, нашият асистент-режисьор.

Той постави ръка на рамото на къдрокос мъж, който бе излязъл и застанал до него.

— ... който ще се грижи всички да са със закопчани костюми и да не се блъскат в стените.

Разнесе се тих любезен смях.

— Както повечето от вас вече са разбрали, започваме снимки в малко затруднено положение. Пат Макналти претърпя неприятен инцидент и макар да съм сигурен, че ще се възстанови напълно, ще трябва да се справим без благосклонните му и грижовни тактики, поне за известно време. Бен Латшоу ще ръководи техническия екип до второ нареждане и знам, че ще се отнасяте с него подobaващо.

Присъстващите извърнаха глави, но не можех да видя към кого.

— Надявах се да направим репетиция на първата сцена с госпожица Уивърн и господин Дънкан, но тъй като той още не е пристигнал, ще репетираме сцена четирийсет и две с прислужницата и пощальона. Къде са прислужницата и пощальонът? А, Джанет и Клифърд, добре. Отидете при госпожица Трод и ще се срещнем на горния етаж, щом ние приключим тук.

Джанет и Клифърд тръгнаха през вестибюла към очилатата Мариън, която размаха бележник във въздуха, за да ги насочи.

Мариън Трод — значи така се казваше.

— Вал, скъпи! Извинявай, че закъснях.

Гласът отекна като кристален тропет и се отрази от полираната ламперия на вестибюла.

Всички се обърнаха и проследиха с поглед как Филис Уивърн слиза по западното стълбище. И как само слезе; беше си облякла костюм на мексиканска танцорка — бяла блуза с набрано деколте и пола, пъстра като шатрата на цирк.

Липсваше й само един банан в косите.

Чуха се откъслечни аплодисменти и някой изви като вълк, при което тя се изчерви престорено и си повя с длан.

„Сигурно замръзва с тези къси ръкави“, помислих си аз. Може пък работата под горещите прожектори да я имунизира срещу суровата английска зима.

Филис Уивърн спря веднъж, за да свие безпомощно рамене и да кимне с брадичка към горния етаж.

— Бедничката Бън — каза тя с внезапно скръбен глас — глас, предназначен да покорява. — Опитах се да я нахраня със супа, но тя не успя да я задържи. Дадох й приспивателно.

Щом слезе долу, тя се понесе през вестибюла, хвана Вал Лампман за лактите, сякаш за да му попречи да я докосне, и го целуна по двете бузи.

Дори от мястото, на което седях, видях как устните ѝ изобщо не се приближиха до лицето му. Като че ли малко се бе нацупила, задето той обра оваците.

Докато двамата стояха един срещу друг на ръка разстояние, входната врата се отвори и влезе Дезмънд Дънкан.

— Извинявайте — каза той с глас, познат по целия свят. — Последно дневно представление в пантомимния театър. Играхме за кралския двор. Сърце не ми даваше да се разделя с онези прекрасни хора.

Той беше увит в някакво тежко кожено палто от бизон или як. На главата си носеше омачкана широкопола шапка като онези, които носеха художниците на континента.

— Тед! — потупа той по гърба един от електротехниците. — Как е жената? Още ли събира кибритени кутии? Имам една, която ще ѝ хареса, от хотел „Савой“. Липсват само две клечки — добави Дезмънд Дънкан с широко пантомимно намигване.

Гледала го бях във филм, чието заглавие не помнех: разказваше се за момиченце, което наема провалил се адвокат, за да принуди изоставилите я родители да се сдобрят с нея. Бях виждала и негови снимки в списанията, които Дафи криеше в чекмеджето под бельото си.

Дезмънд Дънкан имаше орлов нос и остра брадичка, поради което в профил приличаше на светкавица, профил, който вероятно разпознаваха веднага от Гренландия до Нова Зеландия.

Внезапното ахване, което долетя зад гърба ми от горния етаж, ме накара да източа врат и да се обърна. Трябваше да се досетя! Дафи и Фели надничаха през перилата. Явно лежах по корем на пода.

Фели ми помахна бързо с ръка, с което показва, че не бива да издавам присъствието им, като ги зяпам.

Изкачих стълбите и легнах на пода между тях. Дафи се опита да ме ошипе, но аз се извъртях.

— Ако го направиш отново, ще изкреця името ти и номера на сутиена ти — изсъсках аз и тя ме изгледа злобно.

Дафи беше започнала да се развива в тази област наскоро и още се притесняваше да разгласява подробностите.

— Вижте ги само! — прошепна Фели. — Филис Уивърн и Дезмънд Дънкан... заедно... тук... в Бъкшоу!

Надзърнах през перилата тъкмо когато те докоснаха върховете на пръстите си — като Бог и Адам на тавана на Сикстинската капела, макар че с тези дрехи, поне отгоре, изглеждаха повече като едър бизон, изправил се лице в лице с малка хартиена въртележка.

Дезмънд Дънкан вече събличаше дебелилото си палто, което веднага бе поето от дребния мъж, пристигнал с него.

— Вал! — каза гръмко той, докато оглеждаше вестибюла. — Пак успя!

Вал Лампман отвърна със суха усмивка и си погледна часовника с почти престорена небрежност.

— Добре тогава — каза той. — Всички вече са тук. Джанет и Клифърд, свободни сте. Все пак тази вечер ще репетираме с главните актьори. Утре сутрин в седем и трийсет ще преглеждаме сценария, в девет и петнайсет са пробите за костюмите. Госпожица Трод ще ви раздаде графика след два часа.

— Сега е шансът ти — прошепна Дафи и смушка Фели. — Върви да го питаш!

Във вестибюла актьорите и снимачният екип започваха да се разотиват, а Вал Лампман остана сам в подножието на стълбите да си запише нещо в бележника.

— Не! Размислих — заяви Фели.

— Глупачка! — отвърна Дафи. — Искаш ли аз да го питам? Ще го направя, уверявам те. Искане да е статистка — прошепна ми Дафи. — Твърдо е решила.

— Не! Мълчи! — прекъсна я Фели.

— О, господин Лампман — каза Дафи доста силно, — сестра ми...

Вал Лампман вдигна очи към сенките.

Фели ощипа Дафи по ръката и изсъска:

— Престани!

Изправих се, разтрих лице с длан, пригладих дрехите си и тръгнах надолу по стълбите по начин, с който татко би се гордял.

— Господин Лампман? — казах от площадката. — Казвам се Флавия де Лус и живея тук, в Бъкшоу. Сестра ми Офелия е седемнайсетгодишна и се надява, че бихте ѝ дали малка роля на статист. Ето я горе, наднича през перилата — посочих аз.

Вал Лампман засенчи очи и се взря в тъмния дървен парапет.

— Моля, покажете се, госпожице Де Лус — каза той.

Горе, Фели се изправи на колене, после стана, отупа дрехите си и надникна глуповато над перилата.

Последва неловко мълчание. Вал Лампман вдигна шапката си и се почеса през рядката си сламеноруса коса.

— Става — рече той най-накрая. — Утре сутринта се обади на госпожица Грод.

Телефонът иззвъня в килера под стълбите и макар да не го видях, чух как Догър излиза с отмерени стъпки от кухнята, за да вдигне. След приглушен разговор, той дойде във вестибюла и ме забеляза на стълбите.

— Беше викарият — обясни ми. — Госпожица Фелисити му позвънила и му съобщила, че полковникът ще пренощува в Лондон.

„Сигурно здраво вали!“, помислих си аз не особено тактично.

— Странно, че леля Фелисити не се е обадила тук — казах.

— Опитвала се да се свърже повече от час, но телефонът давал заето. Тогава позвънила на викария. По случайност утре сутрин той ще ходи с колата до Додингсли, за да вземе допълнително джел за украсата на църквата. Любезно предложи да посрещне полковник Де Лус и госпожица Фелисити на гарата и да ги докара до Бъкшоу.

— *Джел и бръшлян* — пеех гръмко, без да ме е грижа, че е малко фалшиво.

*Когато напълно разцъфтят,
от всички отрови в гората,
джелът е най-добрата.*

Вероятно, помислих си, защото съдържа теобромин — горчивият алкалоид, който се среща и в кафето, чая и какаото, и е синтезиран за пръв път от безсмъртния немски химик Херман Емил Фишер от човешки отпадъци. Теоброминът в плодовете и листата на джела е просто един от цианогенните гликозиди, които, ако се сдъвчат, отделят циановодород. В какви количества точно, предстоеше да определя, но

дори само при мисълта за подобен прелестен експеримент косъмчетата по ръцете ми настръхнаха от удоволствие!

— Имате предвид илицина — каза Догър.

— Да, имам предвид илицина. Той е алкалоид, съдържащ се в листата на джелата и предизвиква диария.

— Да, мисля, че съм го чел някъде.

Можех да използвам същия наръч джел, който бях домъкнала у дома, за да направя птичи клей!

— *Внимавай, пази се...* — запях, докато подскачах по стълбите, замислена не само за залавянето на Дядо Коледа.

Мокри, тежки снежинки се сипеха право надолу покрай светлия прозорец на лабораторията ми без дори две от тях да си приличат — и въпреки това, всички от едно семейство.

В случая на снежинките семейството се казваше H_2O , известно на непросветените като вода.

Като всяка материя, водата има три агрегатни състояния: при нормална температура е течност. Загрята до $100^{\circ}C$ се превръща в газ; охладена под нулата, се кристализира и става лед.

От трите любимото ми агрегатно състояние бе ледът. Замръзналата вода се класифицираше като минерал, чиято кристална форма, в айсберг например, можеше да имитира диамант, голям колкото „Кралица Елизабет“.

Но загрейте я малко и бум! — тя отново е течност и се промъква само с помощта на гравитацията и в най-тайните пролуки. Само като си помислех за някои от подземните места, до които достигаше водата, усещах гъделичкане в стомаха!

После повишете достатъчно температурата и абракадабра — водата отново е газ и литва изведнъж.

Ако това не бе магия, тогава не знам какво!

Хипонитритната киселина например е невероятно интересна. При минус $20^{\circ}C$ тя приема формата на безцветна кристална призма; загрята до едва минус $13^{\circ}C$, се превръща в прозрачна течност. При минус $1^{\circ}C$ течността става жълта, след това оранжева, докато при $28^{\circ}C$ не заври и не се превърне в кафеникавочервена пара: и всичко това в рамките на едва 48 градуса!

Поразително, като се замисли човек.

Но да се върнем към старата ми приятелка водата: работата е там, че независимо колко студено или топло бе, независимо от агрегатното си състояние, качествата и дори цвета, всяка молекула вода винаги е съставена от един кислороден атом, свързан с два атома водород. И трите са необходими, за да сътворят ослепителна снежна буря — или пък гръмотевична буря в този ред на мисли... или пухкаво облаче в лятното небе.

О, боже, колко удивителни са творенията ти!

По-късно, в леглото, загасих лампата и слушах известно време далечните звуци от щураци се напред-назад хора, които правят последни приготовления преди утрото. В западното крило сигурно още гласяха прожекторите; някъде другаде Филис Уивърн учеше репликите си.

Но накрая, както ми се стори след цяла вечност, работата за деня приключи и с няколко последни неохотни скърцания и въздишки Бъкшоу заспа сред снежната тишина.

ШЕСТ

Събуди ме стъргането на лопата. Гръм и мълнии! Явно се бях успала.

Изскочих изпод завивката и намъкнах дрехите си преди тялото ми да замръзне.

Светът през прозореца на стаята ми имаше болнавия блед цвят на недобре промита фотография: сивкаво черно и бяло, под които прозираше заплашителен нюанс на лилавото, сякаш небето мърмореше: „Само почакайте!“

Все още падаха насмешливи снежинки и се рееха бавно като предупредителни бележки от боговете, размахващи миниатюрните си замръзнали юмручета, докато минаваха покрай прозореца.

Половината снимачен екип се бе заел да прокопае лабиринт от пътеки между микробусите и камионите.

Бързо прерових купчина грамофонни плочи (Дафи ми бе казвала, че като малка съм произнасяла думата като „грампафон“), намерих онази, която търсех, и я избърсах с полата си от прахта.

Беше „Утро“ на Едвард Григ, от сюитата му „Пер Гинт“: същата мелодия, която Рупърт Порсън (вече покойник) използва миналия септември за куклената си пиеса „Джак и бобеното стъбло“.

Това не беше любимата ми утринна музика, но бе несравнимо по-предпочитана от „Нека всички пеем като птички“. Освен това на калъфа имаше прекрасна картина на куче, кипнало озадачено глава, докато слуша излизация от фунията глас на господаря си, без да съзнава, че господарят му стои зад него и го рисува.

Навих добре пружината на грамофона и поставих игличката върху въртящата се плоча.

„Ла-ла-ла-ЛА, ла-ла, ла-ла, ЛА-ла-ла-ла“ — запригласях аз, като дори правех паузи на точните места до края на основната мелодия.

И тогава, понеже ми се стори удачно за подобен мрачен и студен ден, намалих оборотите и музиката зазвуча сякаш на целия оркестър изведнъж му е прилошало: сякаш някой е отровил музикантите.

О, как обожавам музиката!

Въртях се из стаята и забавях движенията си със забавянето на музиката като парцалена кукла, чийто пълнеж от дървени стърготини изтича, докато пружината на грамофона не се разви докрай и не се строполих безжизнена на пода.

— Надявам се, че не се пречкаш — каза Фели. — Не забравяй какво ни помоли татко.

Бавно изплезих език като червей, излизащ от пръстта след дъжд, но усилията ми отидоха напразно. Фели не свалеше очи от листа в ръката си.

— Това ролята ти ли е? — попитах аз.

— Всъщност да.

— Дай да видя.

— Не. Това не ти влиза в работата.

— О, стига Фели! Нали аз го уредих. Ако ти платят, искам половината.

Дафи си отбеляза с пръст страницата от „Студеният дом“, до която бе стигнала.

— „На З. П., И. Ф., прислужница оставя писмо на масата“ — заяви тя делово.

— Това ли е всичко? — попитах аз.

— Да.

— Но какво означава?

— Означава, че на заден план, извън фокус, прислужница оставя писмо на масата. Кратко и ясно.

Фели се правеше на заета, но разбрах по плъзващата по гушата ѝ руменина, че ни слуша. Сестра ми Офелия беше като онези екзотични жаби, които неволно сменят цвета на кожата си като предупреждение. Жабата се опитва да те убеди, че е отровна. Същото беше и при Фели.

— Карамба! — възкликнах. — Ще станеш известна, Фели!

— Не казвай „Карамба“ — сопна се тя. — Знаеш, че на татко не му харесва.

— Той се прибира тази сутрин — напомних ѝ аз. — Заедно с леля Фелисити.

При тези думи над масата падна всеобщ мрак и довършихме закуската си в ледено мълчание.

Влакът от Лондон трябваше да пристигне на гарата в Додингсли в десет и пет. Ако Кларънс Мънди ги бе взел с таксито си, татко и леля Фелисити щяха да са в Бъкшоу за половин час. Но днес, заради снега и погребалната скорост, с която викарият шофираше, реших, че ще се приберат чак след единайсет часа.

Всъщност чак в един и петнайсет Морисът на викария спря уморено пред входа, натъпкан като каруца на бежанци с най-разнообразни предмети в странни форми, които стърчаха от прозорците и бяха привързани върху покрива. Щом излязоха от колата, веднага разбрах, че татко и леля Фелисити са се карали.

— За бога, Хавиланд — казваше тя, — на всеки, който не може да различи сипка от званка, трябва да се забрани да гледа през прозореца на влака.

— Сигурен съм, че беше званка, Лиси. Имаше отличителните...

— Глупости. Донеси ми чантата, Денуин. Онази с големия метален катинар.

Викарият като че ли малко се изненада, че му нареждат така безцеремонно, но извади платнената чанта от задната седалка и я подаде на Догър.

— Много съобразително да се сетиш да сложиш и зимни гуми, и вериги — продължи леля Фелисити. — Повечето свещеници са кръгли нули що се отнася до автомобили.

Исках да ѝ кажа за епископа, но си замълчах.

Леля Фелисити, както обикновено, се запъти към входната врата с походката на булдог. Знаех, че под дългото си пътническо палто е облечена с всички атрибути на викторианска изследователка: костюм от пола и сако с допълнително пришити джобове за ножици, писалки, карфици, нож и вилица (носеше си свои прибори: „Никога не се знае кой се е хранил преди теб с чуждите“, обичаше да ни казва тя); кълбо канап, разнообразни ластици, някакво приспособление за отрязване на краищата на пури и стъкло бурканче с пастет от аншоа: „След войната вече почти никъде не се намира“.

— Виждаш ли? — рече тя, щом пристъпи във вестибюла и видя джунглата от киноапаратура. — Точно както ти казах. Кинаджиите са твърдо решени да унищожат всеки благороднически дом в Англия. Комунисти са до последния чистач. За кого снимат филмите си? „За народа.“ Сякаш само народът се нуждае от развлечения. Глупости! При този цирк и небесният пастир ще се нареди в салона с купичка манна.

Радвах се, че не каза Бог, защото щеше да е богохулство.

— Добро утро, Лиси! — провикна се някой. — Не се забъркваш в неприятности, нали?

Беше Тед, същият електротехник, с когото говори Дезмънд Дънкан. Стоеше покачен на скеле и оправяше огромен прожектор.

Леля Фелисити потисна силна кихавица и затършува из чантата си за носна кърпа.

— Лельо Фелисити, нима познаваш този човек? — попитах невярващо.

— Срещата съм го през войната. Някои хора никога не забравят имена или лица. Забележително, бих казала. Мисля, че беше по време на бомбардировките, когато гасяха тока.

Татко се направи, че не е чул, и се отправи към кабинета си.

— Ако сте се срещнали на тъмно, как си видяла лицето му?

— Наглите деца трябва да бъдат мазани с шест пласта катран и изкарвани на публично място като предупреждение към останалите — изсумтя леля Фелисити. — Догър, можеш да качиш багажа в стаята ми.

Но Догър вече беше свършил тази работа.

— Надявам се да не сте ме настанили в едно крило с онези комунисти — промърмори тя.

Но точно там бе настанена.

Бяха я настанили в съседство с Филис Уивърн.

Леля Фелисити едва се бе качила намусена в стаята си, когато самата Филис Уивърн слезе с небрежна походка във вестибюла със сценарий в ръка и повтаряше беззвучно думи, сякаш учеше особено трудни реплики.

— Скъпи отче — усмихна се тя, щом го зърна до вратата. — Много се радвам да ви видя отново.

— Удоволствието е изцяло за Бишъпс Лейси — отвърна викарият. — Рядко уединеното ни селце има честта да посрещне... ъ... личност от такъв ранг. Доколкото знам, посещението на кралица Елизабет Първа през хиляда петстотин седемдесет и осма година е бил последният такъв случай. В църквата има паметна плоча...

Веднага видях, че викарият е уцелил точните думи. Филис Уивърн едва ли не мъркаше от удоволствие, когато отговори:

— Мислих върху предложението ви... — рече тя и замълча сякаш викарият ѝ бе поискал ръката.

Той поруменя леко и се усмихна като щастлив светец.

— ... и реших, че е по-добре това да стане рано, отколкото късно. Горкият Вал се сблъска с някои непредвидени трудности: ранен техник, липсваща камера, а сега разбирам, че и генераторът е замръзнал. Знам, че ви го казвам в последния момент, но дали би било възможно да уредим нещо за утре?

Лицето на викария помръкна.

— Майчице — каза той, — не искам да ви прозвучи неблагоприятно, но има някои трудности от... хм... особено естество.

— Какви по-точно? — попита тя очарователно.

— Ами, честно да ви кажа, тоалетната в енорийската зала се повреди. Което означава, разбира се, че не можем да организираме никакви събирания. Бедничкият Дик Плеус, водопроводчикът, лежи от няколко дни с грип и, изглежда, няма да оздравее скоро. Горкият човечец е на осемдесет и две години и макар обикновено да е свеж като репичка, в този студ...

— Може някой от нашите техници да помогне...

— Много мило от ваша страна, но се опасявам, че това не е най-лошото. И парното котле си показва зъбите. Наричаме го Чудовището в мазето. Марка „Дийкън и Бромвел“ е, произведено през хиляда осемстотин петдесет и първа година и показвано на Голямото изложение — огромен стоманен октопод с нрава на скорпион. Дик се грижи за звяра още откакто беше момче в скута на баща си. Ужасно го глези, но в последните години е принуден сам да изработва резервни части за него и, разбирате ли...

Чак сега забелязах, че татко е излязъл от кабинета си и стои тихо до куп сандъци.

— Може би има по-удобно решение — приближи се той. — Госпожице Уивърн, добре дошли в Бъкшоу. Аз съм Хавиланд де Лус.

— Полковник Де Лус! Много се радвам най-накрая да се запознаем! Толкова съм слушала за вас. Безкрайно съм ви задължена, че така любезно отворихте вратите на прекрасния си дом за нас.

Прекрасен дом ли? Шегуваше ли се? Не можем да преценим.

— Няма защо да ми благодарите — отвърна татко. — Всички ние сме задължени по един или друг начин.

Последва неспокойна тишина.

— Аз, например — продължи той, — съм задължен на стария си приятел викария, задето докара мен и сестра ми от гарата в Доддингсли. Опасно начинание по заледени и затрупани пътища, приключило благополучно благодарение на отличните му шофьорски умения.

Викарият промърмори нещо за зимни гуми, подсилени с вериги за сняг, и се отдръпна назад, за да остави и татко да се порадва на блясъка, разпръскван от Филис Уивърн.

Двамата още стояха със стиснати ръце, а татко казваше:

— Ще ми позволите ли да предложа Бъкшоу за сцена на вашето представление? Все пак говорим само за една вечер и съм сигурен, че няма да е в нарушение на споразумението ни, ако разчистим вестибюла и поставим столове за няколко часа.

— Великолепно! — възкликна викарият. — Тук ще се побере цял Бишъпс Лейси, до последния мъж, жена и дете, че ще остане и място да дишаме. Сега, като се замисля, дори е по-просторно от енорийската зала. Колко странно, че досега не ми бе хрумвало! Твърде късно е да лепим афиши и да раздаваме листовки, но ще помоля Синтия да отпечата билети на хектографа. Всяко нещо по реда си обаче. Първо ще трябва да помоли дамите от Групата за взаимопомощ да позвънят на всички в селото и да ги запишат за присъствие.

— А аз ще поговоря с режисьора — каза Филис Уивърн и най-накрая пусна ръката на татко. — Сигурна съм, че няма да има проблем. Вал не може да ми отказва за някои неща, а аз ще се погрижа това да е едно от тях.

Тя се усмихна чаровно, но забелязах, че и татко, и викарият извърнаха очи.

— Добро утро, Флавия — поздрави ме тя накрая, но не ми се понрави колко късно ме забеляза.

— Добро утро, г-це Уивърн — отвърнах аз и се отдалечих към салона с изражение, показващо, че хич не ми дреме. Ще ѝ покажа аз на нея това-онова за актьорската игра!

Очите ми сигурно бяха изскочили от орбитите си. Облечена със зеления копринен тоалет, с който бе играла ролята на Беки Шарп в постановката на самодейния театър „Панаир на суетата“, Фели стоеше пред кръгла масичка и поставяше и вземаше от нея писмо.

Пробва с изящно движение, после с кратко колебание, а накрая със злобно хвърляне — сякаш не можеше да гледа писмото. Репетираше ролята си — или поне ролята на едната си ръка — в „Писькът на гарвана“.

— Побъбрих си с Фелис — казах аз небрежно, като малко преувеличих фактите. — Двамата с Дезмънд Дънкан ще изиграят сцена от „Ромео и Жулиета“ в събота вечерта тук във вестибюла. С благотворителна цел.

— Никой няма да дойде — обади се подразнено Дафи. — Първо, точно преди Коледа е. Второ, няма да има време да разберат. Трето, в случай че не ти е минало през ум, в това време никъде не можеш да излезеш без снегоходки и санбернар.

— Грещиш. Обзалагам се на шест пенса, че цялото село ще дойде.

— Дадено! — рече Дафи, плю в длан и ми стисна ръката.

Това бе първият ми физически контакт със сестра ми от онзи път преди месеци, когато двете с Фели ме завързаха и ме завлякоха в мазето за инквизиция на свещи.

Свих рамене и се отправих към вратата. Хвърлих един поглед на излизане и видях, че ръката на Беки Шарп още вдига и оставя писмото с механично движение като играчка с часовников механизъм.

Макар в действията да имаше нещо достойно за съжаление, за пръв път в живота си не можех да посоча какво.

По средата на коридора чух гневни гласове във вестибюла. Естествено, спрях и се заслушах. Едновременно съм благословена и прокълната с наследения от Хариет остър слух: почти свръхестествена

чувствителност към звуци, за която понякога благодарях, а друг път проклинах, като никога не знаех кое от двете ще бъде този път.

Веднага разпознах гласовете на Вал Лампман и Филис Уивърн.

— Не давам пет пари, че си обещава — казваше той. — Просто ще им кажеш, че представлението се отменя.

— И да изглеждам като пълна глупачка? Замисли се, Вал. Какво толкова ще ни струва — два часа вечерта, когато така или иначе не работя. Ще го направя в свободното си време, Дезмънд също.

— Не в това е въпросът. Вече изоставаме от графика, а ще става все по-зле. Патрик... Бън... а сме тук едва от ден. Просто нямам средства да местя сандъци напред-назад, само защото искаш да се направиш на добрата фея.

— Безсърдечен грубиян — отвърна тя с леден глас.

Вал Лампман се разсмя.

— „Стъкленото сърце“, деветдесет и трета страница, ако не се лъжа. Не забравяш нито реплика, а, старо момиче?

Не бе за вярване, но тя се засмя.

— Хайде, Вал, съгласи се. Покажи им, че сърцето ти не е от камък.

— Съжалявам, миличка — отвърна той. — Този път ще трябва да откажа.

Последва тишина и ми се искаше да виждах лицата им, но не можех да помръдна, без да се издам.

— Да речем — започна Филис Уивърн почти шепнешком, — че кажа на Дезмънд за интересното ти приключение в Бъкингамшир!

— Не би посмяла! — изсъска Вал Лампман. — Стига с тези глупости, Филис... няма да посмееш!

— Нима?

Личеше си, че е спечелила.

Последва ново мълчание — още по-дълго и тогава Вал Лампман изведнъж рече:

— Добре де. Организирай малкото си представление. И без това няма да повлияе на плановете ми.

— Благодаря ти, Вал. Знаех си, че ще те убедя. Винаги успявам. А сега, да се качим ли горе при останалите? Сигурно търпението им вече се изчерпва.

Чух стъпките им да се отдалечават нагоре по стълбите. Реших да изчакам още няколко секунди, за да съм сигурна, че няма да ме видят.

Но преди да успея да помръдна, някой излезе от сенките по средата на коридора.

Бън Кийтс!

Не ме видя, защото стоеше с гръб към мен и надзърташе иззад ъгъла към вестибюла. Очевидно беше подслушала разговора, който и аз по случайност дочух.

Ако се обърнеш, сигурно щяхме да се сблъскаме.

Притаих дъх.

След, както ми се стори, цяла вечност, тя се отдалечи бавно през вестибюла и изчезна от поглед.

Отново изчаках, докато стъпките ѝ заглъхнат.

— Жалко е, нали — каза глас почти до рамото ми, — че понякога хората не се разбират добре?

Обърнах се рязко и видях Мариън Трод с подигравателна — или пък печална — усмивчица на лицето. Въпреки елегантния, шит по поръчка, костюм, очилата с черни рогови рамки ѝ придаваха вид на дивашка принцеса, очертала с пепел празните си черни очи, като подготовка за жертвоприношение в джунглата.

През цялото време е била тук. И само като си помисля, че изобщо не съм усетила присъствието ѝ!

Двете стояхме неподвижно и се взирахме една в друга в сумрачния коридор, неловко смълчани.

— Извинете — казах аз. — Сетих се нещо.

Вярно беше. Спомних си следното: макар ни най-малко да не се страхувах от мъртъвци, сред живите имаше такива, от които здраво ме побиваха тръпки, и Мариън Трод бе една от тях.

Обърнах се и се отдалечих бързо, преди нещо ужасяващо да се надигне от килима и да ме всмуче в тъканта.

СЕДЕМ

Татко седеше на кухненската маса и слушаше леля Фелисити. Това, повече от всичко друго, ме накара да осъзная колко много — и колко бързо — малкият ни свят се бе стеснил още повече.

Промъкнах се безшумно, или поне така си мислех, в килера и се почерпих с парче от коледния кейк.

— Това продължи достатъчно, Хавиланд. От десет години мълчаливо гледам как положението ти се влошава с надеждата, че един ден ще се осъзнаеш...

Смехотворна лъжа. Леля Фелисити не пропускаше възможност да изрази на глас критиките си.

— ... но всичко беше напразно. Не е добре за децата да продължават да живеят при подобни варварски условия.

Деца ли? Нима мислеше за нас като за деца?

— Хавиланд, време е да престанеш с безкрайното си хленчене и да си намериш съпруга, за предпочитане богата. Нередно е мъж да отглежда сам цяла банда момичета. Превръщат се в дивачки. Всеизвестен факт е, че не се развиват правилно.

— Лиси...

— Флавия, можеш да излезеш — провикна се леля Фелисити и аз пристъпих в кухнята, малко засрамена, че са ме хванали да слухтя.

— Виждаш ли за какво говоря? — каза тя мрачно и ме посочи с пръст, чийто нокът бе червен като засъхнала кръв.

— Канех се да отрежа парче от коледния кейк за Догър — обясних аз с надеждата да я накарам да се почувства ужасно. — Претоварва се от работа... а често не се храни достатъчно.

Взех едно от черните сака на Догър, закачени зад вратата, и го наметнах на раменете си.

— А сега, ме извинете... — добавих и излязох навън през кухненската врата.

Студеният въздух щипеше бузите, коленете и кокалчетата на пръстите ми, докато се тътрех под силещите се снежинки. По тясната

пътека, която някой бе прокопал, вече започваше да се трупа сняг.

Догър, облечен с гащеризон, кастреше клонки джел и имел.

— Брррр, голям студ — казах аз.

Тъй като нямаше навика да поддържа безсмислени разговори, Догър не отвърна.

Коледната елха, която ни бе обещал, не се виждаше никаква, но преглътнах разочарованието си. Сигурно не му беше останало време.

— Донесох ти кейк — казах аз, отчупих половината и му го подадох.

— Благодаря, госпожице Флавия. Чайникът почти завря. Ще изпие ли чаша чай с мен?

И наистина: върху котлон на масата за пресаждане на цветя в дъното на оранжерията очукан чайник бълваше развълнувано струи пара от капака и чучура си.

— Да събудим Гладис — предложих аз и докато Догър пълнеше две освежаващо мърляви чаши, аз извадих верния си велосипед от ъгъла и внимателно развих предпазната опаковка, в която след дълго и внимателно смазване Догър го бе прибрал за зимата.

— Изглеждаш в чудесна форма — казах шеговито.

Гладис бе модел „BSA за поддържане на добра форма“ и някога е принадлежала на Хариет.

— В чудесна форма е — потвърди Догър. — Въпреки зимния сън.

Подпрях Гладис на стойката ѝ до нас и дръннах два пъти със звънеца ѝ. Приятно бе да чуя звънкия ѝ бодър глас през зимата.

Известно време седяхме сред приятна тишина, а после казах:

— Красива е, нали... за годините си?

— Гладис... или госпожица Уивърн?

— И двете, но говорех за госпожица Уивърн — отвърнах, доволна, че Догър се включи в разговора. — Според теб татко ще се ожени ли за нея?

Догър отпи от чая, остави чашата и взе клонка имел. Вдигна го за стъблото, сякаш я премерваше колко тежи, и я остави обратно.

— Не и ако не желае.

— Нали уж нямаше да украсяваме? Режисьорът не искал да се разправя със свалянето на украсата, когато снимките започнат.

— Госпожица Уивърн е решила друго. Помоли ме да поставя във вестибюла коледна елха с подobaващи размери за представлението в събота.

Очите ми се разшириха.

— За да ѝ напомняло за коледните елхи от детството ѝ. Рече, че родителите ѝ винаги украсявали елха за Коледа.

— И те е помолила да набавиш и джел? И имел?

— Да, сър, три пълни чувала — усмихна се Догър.

Обвих ръце около себе си, не само заради студа. Дори най-мъничките шеги, отронили се от устните на Догър, стопляха сърцето ми — и може би ми вдъхваха прекалена смелост.

— А твоите родители украсяваха ли елха за Коледа? — попитах аз. — Окачваха ли джел, бръшлян и имел?

Догър не отговори веднага. По лицето му премина едва забележима сянка.

— В онази част на Индия, в която израснах — отвърна той най-накрая, — джелът и имелът не се намираха лесно. Доколкото си спомням, за Коледа украсявахме мангово дръвче.

— Мангово дръвче! Индия! Не знаех, че си живял в Индия!

Догър мълча дълго.

— Беше отдавна — каза той накрая, сякаш се събуждаше от сън. — Както добре знаете, госпожице Флавия, паметта ми вече не е както едно време.

— Няма значение, Догър — потупах го аз по ръката. — Моята също. Вчера например държах в ръка малко арсеник и го оставих някъде. Изобщо не мога да се сетя къде.

— Намерих го в купичката за масло — отвърна Догър. — Позволих си да го заложа в капана за мишки в гаража.

— Заедно с маслото ли?

— Заедно с маслото.

— Но не в купичката, нали?

— Не — отвърна Догър.

Защо на света няма повече хора като Догър?

Тъй като спазвах нареждането на татко да не се пречкам, прекарах остатъка от деня в лабораторията, където правех последни промени в гъстотата на лепкавия птичи клей. Щом добавех точното количество нафта, нямаше да замръзне.

До Бъдни вечер оставах само четирийсет и осем часа и трябваше да съм напълно готова. Нямаше място за грешка. Имах само един шанс да заловя Дядо Коледа — ако, разбира се, той наистина съществуваше.

Защо приемах с такова недоверие твърденията на сестрите си за митовите и фолклора? Дали защото от опит знаех, че и двете са лъжкини? Или защото наистина исках — може би дори изпитвах нужда — да вярвам?

Е, заловила Дядо Коледа или не, скоро щях да опиша този велик експеримент в тетрадката си: Цел, Хипотези, Метод, Резултати, Коментари, Заключение.

Каквото и да станеше, трудът ми със сигурност щеше да се превърне в класика.

В една от тетрадките на чичо Тар бях видяла написан в полето цитат от сър Франсис Бейкън: „Трябва да поставим не криле, а олово и баласт на идеята, за да ѝ попречим да отлети“.

Точно това възнамерявах да направя със свети Николай! Да му дам нещо, което ще му преплете краката! По-късно в леглото ме споходиха видения на елени, залепнали за комините като огромни мухи в мухоловка, и се усетих, че се хиля налудничаво в тъмното. Най-накрая заспах, като че ли на фона на далечна мелодия от грамофон.

ОСЕМ

Спрях в горната част на стълбището.

— Нямам право — роптаеше някой. — Нямам право да ни товарят с това.

— По-добре си мълчи, Латшоу — обади се друг глас. — Чу какво ни каза Лампман.

— Да, чух какво рече Негова Светлост. Същото като на предишните снимки, и на снимките преди това. Толкова пъти съм чувал речта с оплакванията, че вече и от сън да ме бутнеш, ще ти я кажа. „Ако имате оплакване, съобщете го на мен“ и така нататък. Все едно да съобщя на човека на Луната, толкова внимание им обръща.

— Макналти...

— Дяволите да го вземат Макналти! Сега аз съм шефът и ще правите каквото ви кажа. А казвам следното: нямам право да ни товарят с допълнителна работа, само за да може Нейно Височество да изнесе зрелище пред тези селяндури.

Направих няколко крачки назад и тръгнах да слизам отново, само че по-шумно.

— Шшт! Някой идва.

— Добро утро! — поздравих ги ведро, докато разтривах очи с най-добрата си имитация на селски идиот. Ако имах време, щях да оцветя в черно един от предните си зъби с натрошен въглен.

— Добро утро, госпожице — отвърна онзи, по чийто глас познах, че е Латшоу.

— Здравно е натрупало, а?

Наясно бях, че се престарavam, но пък в общуването с някои хора това е без значение. От опит знаех, че вечно оплакващите се са глухи за всичко, освен за собствения си глас.

— О, каква красота — възкликнах, щом слязох долу и стиснах ръце като стара мома, на която току-що коленичил червендалест земевладелец е поднесъл годежен пръстен.

През нощта южната част на вестибюла се бе преобразила в италиански двор по здрач. Пред ламперията бяха издигнати нарисувани върху платно каменни зидове, а площадката на южното стълбище се беше превърнала в прочутия балкон във Верона.

Няколко изкуствени дръвчета, поставени тук-там в саксии, умело маскирани като пейчици, усилваха невероятно ефекта. Декорите бяха толкова добре изработени, че почти усетих топлото италианско слънце.

Именно тук след няколко часа Филис Уивърн и Дезмънд Дънкан щяха да изиграят сцена от „Ромео и Жулиета“: пиеса, която някога е държала лондонския Уест Енд на крака до малките часове на нощта с бис след бис.

Прочетох го в мухлясалите филмови и театрални списания, които стояха натрупани на купчини в библиотеката на Бъкшоу, или поне бяха стояли, докато не ги разчистиха заради снимките.

— Най-добре изчезвайте, госпожице. Боята още е мокра. Едва ли искате да се оплескате цялата.

— В никакъв случай, особено ако боята е на основата на олово — отвърнах рязко аз и се отдалечих с небрежна стъпка, докато си припомнях с приятна тръпка случая на американския художник Уислър, който заболял от така наречените от художниците „бояджийски колики“, докато рисувал прочутата си картина „Бялото момиче“, заради високо съдържание на живак в бялата боя, основния цвят в рисунката.

Дали отравянето с живак бе също толкова сладко и под друго име? Знаех, че плъховете обичат да гризат оловни тръби заради сладкия вкус на оловото. Всъщност бях започнала да си вадя бележки от един памфлет със заглавие „Особеностите на отравянето с олово“ и тъкмо се замислих доволно по тази тема, когато телефонът иззвъня.

Веднага се спуснах към него, преди да е иззвънял втори път. Ако татко го чуеше, гневът му щеше да ни преследва цял ден.

— По дяволите! — казах, докато вдигах слушалката.

— Ало... Флавия? Удобно ли е?

— О, здравейте, отче. Извинявайте, ударих си коляното в рамката на вратата.

Из „Златните правила на Флавия“: когато те хванат да ругаеш, винаги се опитвай да предизвикаш съчувствие.

— Горкичката. Надявам се да не си се наранила лошо.

— Ще се оправя, отче, веднага щом болката стихне.

— Обаждам се само за да ви кажа, че при нас всичко върви като по вода. Билетите са почти разпродадени, а слънцето още дори не се е вдигнало. Синтия и телефонният ѝ отряд се справиха забележително снощи.

— О, благодаря, отче, ще предам на татко.

— А, и, Флавия, кажи му, че Дитер Шранц от фермата Кълвърхаус предложи, ако баща ти е съгласен, разбира се, да използваме старата шейна от гаража ви, за да превозим зрителите от енорийската зала до Бъкшоу. Щял да закачи теглич, с който да дърпа шейната с трактора. Само пътуването ще си струва цената на билета, не си ли съгласна?

Татко се съгласи след изненадващо кратко мърморене, но пък, когато го помолеше викарият, той винаги се съгласяваше. Свързваше ги дълбоко и силно приятелство, което не разбирах съвсем. Макар и двамата да бяха завършили „Грейминстър“, заради разликата във възрастта си, бяха учили там по различно време, тъй че не това беше обяснението. Викарият проявяваше интерес към пощенските марки само от учтивост, а татко се интересуваеше съвсем бегло от божиите дела, следователно здравата връзка помежду им си оставаше загадка.

Ако трябва да съм напълно искрена, малко им завиждах за близостта и понякога се улавях да си мечтая и аз да съм толкова добра приятелка с татко, колкото викарият.

Не че не бях опитвала. Веднъж, докато веех с едно от филателистките му списания, за да разгоря слабия пламък на спиртната лампа, страниците се разлистиха и погледът ми попадна върху дезинфектант, който се получаваше при смесване на формалдехид с калиев перманганат и е бил използван от пощенските служби за дезинфекция на пощенски пратки в Средиземноморието в дните, когато холерата е била постоянна заплаха.

Ето един факт за колекционирането на марки, който всъщност беше интересен! Мост — макар и крайно нестабилен — между света на татко и моя.

— Ако някога се нуждаеш от дезинфекция на Марките — бях предложила веднага, — с радост ще го направя. За нула време ще

забъркам формалин с калиев перманганат. Никакъв проблем не е.

Като пътник през времето, събудил се току-що в непозната къща в друг век, татко вдигна поглед от класьорите си.

— Благодаря ти, Флавия — отвърна след напрегнато мълчание.
— Ще го имам предвид.

Дафи, както винаги, се бе проснала на фотьойл в библиотеката със „Студеният дом“ на колене.

— Не ти ли омръзва да четеш тази книга? — попитах аз.

— Не! — сопна се тя. — Книгата толкова прилича на собствения ми печален живот, че не правя разлика между текста и действителността.

— Тогава защо изобщо си правиш труда да четеш?

— Пръждосвай се. Ходи да досаждаш на друг.

Реших да подходя по друг начин.

— Имаш черни кръгове под очите. Снощи до късно ли четете или съвестта ти не те остави да заспиш заради възмутителния начин, по който се държиш с малката си сестра?

„Възмутителен“ бе дума, която си умирах да използвам в изречение, откакто бях чула Синтия Ричардсън, жената на викария, да я изсъсква срещу госпожица Кул, пощаджийката, по адрес на Кралските пощи.

— Гледай си работата — отвърна Дафи. — Че кой изобщо е успял да мигне при цялата тази дандания.

— Нищо не съм чула.

— Защото уж свръхизостреният ти слух се е повредил. Като че ли започваш да проявяваш симптоми на типичното за Де Лус оглушаване. Предава се от най-малка дъщеря на най-малка дъщеря и по принцип се отключва преди навършване на дванайсетгодишна възраст.

— Глупости! Никаква дандания не е имало, въобразяваш си.

Лявото ухо на Дафи потрепна, както винаги, когато се ядосаше. Разбрах, че съм я засегнала.

— Не си въобразявам! — извика тя, хвърли книгата и скочи на крака. — Беше проклетата Уивърн. По цяла нощ гледа стари филми — отново и отново, докато не ти дойде да закрепшиш. Ако още веднъж чуя как казва „Никога няма да забравя замъка Хоукхоувър“ на фона на онази съзливлива музика, ще повърна блатна вода.

— Мислех си, че я харесваш... всички онези списания...

Проклятие! За малко да се издам. Нали се предполагаше, че не знам какво държи на дъното на чекмеджето си.

Но тревогата ми бе напразна. Дафи беше толкова ядосана, че не забеляза как се изпуснах.

— Харесвам я на снимка, но не и на живо. Зяпа ме все едно съм някакъв урод.

— Може и да си — отвърнах услужливо.

— Гледай си работата! И след като си толкова добра приятелка с лейди Филис, ѝ кажи, когато я видиш, да не вдига толкова шум. Предай ѝ, че Бъкшоу не е никакво си лигаво кино в Слау или от която там паланка е.

— Непременно — обърнах се на пети и напуснах библиотеката.

По някаква странна причина започна да ми става жал за Филис Уивърн.

Във вестибюла Догър се бе покачил на висока дървена стълба и окачваше клонки джел на един от сводовете.

— Внимавай с илицина — провикнах се аз. — Не си облизвай пръстите.

Това беше шега, разбира се. Някога се смятало, че в две шепи от червените плодове се съдържа смъртоносно количество от гликозида, но пипането на листата беше напълно безопасно.

Догър вдигна лакът и ме погледна изпод ръката си.

— Благодаря, госпожице Флавия. Много ще внимавам.

Макар да бе приятно да си мисля за отрови през всички сезони, по Коледа усещането бе някак си специално и неволно се ухилих. Точно в този миг входният звънец издрънча.

— Аз ще отворя — казах на Догър.

Щом отворих вратата, в лицето ме блъсна навяващ сняг. Изтрих очи и само частица от мен се изненада, когато видях пред къщата автобуса за Котсмор с величествено издигащи се от радиатора струи пара. Шофьорът, Ърни, стоеше пред мен и чоплеше зъбите си с месингова клечка.

— Хайде, слизайте! И гледайте да не паднете! — провикна се той през рамо към колоната от хора, които излизаха през отворената

врата на автобуса.

— Актъорите ви пристигнаха — каза Ърни.

Хората минаваха покрай него и влизаха във вестибюла като туристи, струпали се в Националната галерия при отварянето на вратите — бяха общо около трийсет души: с палта, шалове, галоши, ръчен багаж и пакети с пъстри опаковки. Спомних си, че ще прекарат Коледа тук.

Една от последните пътнички срещна трудности при изкачването на стъпалата. Ърни понечи да ѝ помогне, но тя отблъсна протегнатата му ръка.

— Ще се справя и сама — заяви безцеремонно.

Този глас!

— Ния! — извиках аз.

И наистина се оказа тя.

Ния Гилфойл бе асистентка на Рупърт Порсън, пътуващия кукловод, който срещна зловещо смъртта си в енорийската зала на „Свети Танкред“. Не я бях виждала от лятото, когато замина от Бишъпс Лейси малко обидена.

Но изглежда всичко това бе забравено. Ето че сега тя стоеше на стъпалата на Бъкшоу със зелено палто и пъстра шапка, обсипана по периферията с червени плодчета.

— Дай прегръдка. — Ния разтвори ръце.

— Миришеш на Коледа — отвърнах аз и чак сега забелязах издутината между нас.

— В осмия месец съм! — каза тя, направи крачка назад и разкопча зимното си палто. — Ето, виж!

— Истинска Мама Гъска! — заявих аз и Ния се разсмя звънко.

Тя играеше ролята на Мама Гъска в пиесата на покойния Рупърт и се надявах шегичката ми да не я наведе на неприятни спомени.

— Вече не съм Мама Гъска, а просто Ния Гилфойл (госпожица). Актриса, владееща комедия, трагедия, пантомима. За повече информация се обадете в агенция „Уидърс“ в Лондон.

— А кукленият театър...

— Продадох го до последната джунджурия на един прекрасен човек в Борнмут. Изкарах достатъчно и си наех апартамент, за да има малкото покрив над главата си, когато най-накрая реши да дойде на този свят.

— Участваш ли във филма? — махнах аз с ръка към театралната глъчка във вестибюла.

— В малка роля. Въплъщавам се в не особено задълбочения образ на Антеа Флайтинг, бременната — и мила, разбира се, — дъщеря на Боаз Хейзълууд, героя на Дезмънд Дънкан.

— Мислех си, че той е ерген. Не ухажва ли Филис Уивърн?

— Да, ерген е и я ухажва... но си има минало.

— Аха, разбирам — отвърнах аз, макар да не разбирах.

— Я да те огледам — хвана ме тя за раменете и отдръпна глава назад. — Пораснала си... и бузите ти са поруменели.

— От студа е.

— Като стана въпрос за студа — засмя се тя, — да влезем вътре, преди пъпът ми да измръзне и да падне.

— Госпожице Ния — рече Догър, докато затварях вратата след нас. — Много се радвам да ви видя отново в Бъкшоу.

— Благодаря, Догър — стисна тя протегнатата му ръка. — Никога няма да забравя добрината ти.

— Бебето скоро ще се роди — каза той. — През януари ли?

— Точно така, Догър. Имаш набито око. Според лекаря, на двайсет и пети януари. Той каза, че нищо няма да ми стане, ако участвам във филма, стига да спра цигарите, да се напивам добре, да се храня обилно и да си вдигам краката нависоко, когато не съм пред камерата.

Ния ми намигна.

— Много добри съвети — отвърна Догър. — Чудесни наистина. Удобно ли пътувахте с автобуса?

— Доста друсаше, но това бе единственият превоз, който успяха да осигурят от „Илиум Филмс“, за да ни докара от гарата в Додингсли. Слава богу, че е толкова тромав стар звяр. Не успя да се обърне въпреки снега.

Мариън Трод вече беше отвела останалите по горните етажи и във вестибюла останахме само ние тримата.

— Ще ви заведе до стаята — каза Догър и Ния завъртя весело пръсти като Лоръл и Харди и тръгна след него.

Двамата едва се бяха скрили от поглед, когато на вратата отново се звънна.

О, кипящи цианиди! Нима щях да прекарам остатъка от живота си като портиер?

Блъсна ме поредният студен порив замръзнали снежинки.

— Дитер!

— Здравей, Флавия. Нося столове от викария.

Дитер Шранц — висок, рус и красив, както казват по радиото, стоеше на прага и ми се усмихваше със съвършените си зъби. Внезапната му поява малко ме смути: все едно бог Тор лично бе дошъл да остави мебелите.

Като предан почитател на английската литература и особено на сестрите Бронте Дитер бе решил да остане в Англия след освобождаването на военнопленниците с надеждата един ден да преподава „Брулени хълмове“ и „Джейн Еър“ в английско училище. Струва ми се, че се надяваше и да се ожени за сестра ми Фели.

Зад него мястото на автобуса беше заел сив трактор „Фъргюсън“, чийто включен двигател бръмчеше тихичко в снега, а за него бе прикачено ремарке, отрупано догоре със сгъваеми столове, покрити почти изцяло с брезент.

— Ще ти държа вратата отворена — предложих аз. — Ще дойдеш ли довечера на представлението?

— Разбира се! — ухили се Дитер. — Вашият Уилям Шекспир е почти толкова велик писател, колкото Емили Бронте.

— Я се разкарай, будалкаш ме.

Госпожа Малит използваше този израз. И през ум не ми бе минавало, че ще излезе и от моята уста.

Дитер пренасяше столовете в къщата по пет-шест наведнъж, докато накрая и последните не бяха наредени във вестибюла срещу импровизираната сцена.

— Ела в кухнята, да опиташ прочутото какао на госпожа Малит — подканих го аз. — Слага в него островчета разбита сметана и стръкчета розмарин за дървета.

— Благодаря ти, но трябва да се връщам. Гордън не обича да...

— Ще повикам Фели.

По лицето на Дитер се разля широка усмивка.

— Добре тогава. Но ще остана само за едно островче от сметана и нито минутка повече.

— Фели! — извиках в посока на салона. — Дитер е тук!

Нямаше смисъл да изтърквам напразно подметките на обувките си. Освен това Фели си имаше собствени крака.

ДЕВЕТ

— Я виж ти, кой е тук — каза госпожа Малит. — Как вървят нещата в Кълвърхаус?

— Много е тихо — отвърна Дитер. — Сигурно е заради сезона.

— Да — рече тя, макар всички да знаехме, че не само сезонът е причината. След случилото се миналото лято, Коледата у Ингълби щеше да е много мрачна.

— А как е госпожа Ингълби?

— Добре, доколкото може да се очаква при дадените обстоятелства.

— Обещах на Дитер чаша какао — намесих се аз. — Надявам се да ни ви затруднявам.

— Какаото е мой специалитет, както добре ти е известно — отвърна госпожа Малит. — И не е никакво затруднение в стар дом, който се върти както подобава.

— Най-добре пригответе три чаши — посъветвах я аз. — Фели ще пристигне след... шест... пет... четири... три...

Ушите ми вече бяха доловили забързаните ѝ стъпки.

Забързани ли? Направо галопираше!

— Две... едно...

В този миг вратата на кухнята се откряна и Фели се промъкна небрежно вътре.

— О! — възкликна тя и ококори изненадано очи. — Дитер, не знаех, че си тук.

Друг път не е знаела! Четях я като отворена книга.

Но ококорените очи на Фели не бяха нищо в сравнение с изражението на Дитер. Направо бе зяпнал безмълвен, щом я видя в зеления копринен тоалет.

— Офелия! — възкликна той. — За миг те взех за...

— Емили Бронте — довърши тя с наслада. — Знаех си, че така ще си помислиш.

„Щом не е знаела, че е тук — разсъждавах аз — как би могла да си помисли, че ще я вземе за любимата си Емили?“

Но Дитер, омаян от любов, не забеляза това.

Нямаше как да не се възхитя на Фели. Беше лукава като лисица.

Макар да знаех, че е невъзможно от научна гледна точка, изглежда, госпожа Малит можеше да кипне мляко по-бързо от всеки друг на планетата. С печката, вече нажежена като пещ на алхимик, и като разбъркваше непрестанно, тя успя за нула време да сътвори димящи чаши какао, всяка със свой тропически остров и имитация на палма.

— Тук е много горещо — прошепна Фели на Дитер, сякаш така щеше да ми попречи да я чуя. — Да отидем в салона.

Станах да ги последвам, а тя ми хвърли поглед, който казваше: „Ако се осмелиш да дойдеш, ще те застрелям като патица“.

Естествено, аз се заклатушках след тях.

„Па-па!“ казах си наум.

— В Германия празнувахте ли Коледа? — попитах Дитер. — Имам предвид преди войната.

— Разбира се — отвърна той. — Дядо Коледа е роден в Германия, не знаеш ли?

— Знам, но явно съм забравила.

— Коледа на немски е *Weihnachten*. Санта Клаус, свети Николай, осветеното коледно дръвче... Санта Клаус носи сладкиши на децата на шести декември, а Дядо Коледа носи подаръци на всички на Бъдни вечер.

Каза това със закачлив поглед към Фели, която в този миг се поглеждаше крадешком в огледалото.

— Нима имате двама Дядо Коледа? — попитах аз.

— Горедолу.

Въздъгнах облекчено наум. Дори да успеех да заловя единия, все пак щеше да има допълнителен Дядо Коледа, който да довърши разнасянето на подаръците. Поне в Германия.

Фели отиде с плавна стъпка до пианото и се настани на стола като мигрираща пеперуда. Докосна колебливо клавишите, без да ги натиска, сякаш ако изсвиреше грешния акорд светът щеше да експлодира.

— Трябва да тръгвам — каза Дитер и пресуши чашата си на един дъх.

— О, не можеш ли да останеш? — попита Фели. — Надявах се да ми преведеш няколко от анотациите в партитурата ми на „Добродушният кавалер“ от Бах.

— Когато ти го свириш, ще трябва да го прекръстят на „Злонамереният кавалер“. Ругае като хамалин, щом натисне грешен клавиш — обясних на Дитер.

Фели почервения като килима. Не смееше да ми посяга пред други хора.

С почервенялото си лице и зелената си рокля ми напомняше на нещо, което бях виждала в цветна брошура. Какво беше...?

О, да! Сетих се.

— Приличаш на португалското знаме — казах аз. — Ще ви оставя да си вземете довиждане.

Знаех, че по-късно ще си платя за дързостта, но сърдечният смях на Дитер си струваше.

Къщата, обикновено толкова студена и тиха, изведнъж се бе преобразила в кошер. Дърводелци коваха с чукове, бояджии размахваха четки, а най-различни хора се взираха в най-различни ъгли на вестибюла през импровизирани рамки, образувани от докосването на палеца и останалите пръсти във формата на правоъгълник.

Бяха монтирали и удивителен брой лампи: някои висяха, прикачени със скоби към скелетата, а други се издигаха от високи стойки по пода. Навсякъде се виеха черни жици и кабели.

С разперени за равновесие ръце си проправих внимателно път през вестибюла, като си представях, че вървя през гнездо на спящи отровни змии, които могат да се събудят всеки момент и...

— Ехо, Флавия!

Вдигнах поглед и зърнах червендалестото лице на Гил Крофърд, селския електротехник, да ми се усмихва през рамката на високо скеле, обрамчващо входната врата. Гил много ми бе помогнал в съживяването на по-страховитите електроуреди в лабораторията на чичо Тар и дори бе отделил време да ми обясни как да боравя безопасно с някои високоволтови прибори.

Беше ме научил и на едно стихче:

*Кафявата жица е за тока,
синята — за нулата,
зелената заземява,
за да не се събудиш в Отвъдното.*

По въпросите на кабелите и отвъдното, разправяха, че Гил е експерт.

„Бил командос във войната! — подшушна веднъж госпожа Малит, докато кормеше заек на кухненската маса. — Учили ги как да удушават само със струна от пиано. Хрясс!“ За да илюстрира думите си, тя направи страховита физиономия с подбелени очи и изплезен на една страна език. „Алф разправя, че умираш за миг. В следващия момент жертвата се озовава седнала на пухкав облак с арфа в ръка и се чуди де се е дянал светът.“

— Господин Крофърд! — подвикнах на Гил. — Какво правите там горе?

— Поддържам се във форма — извика над данданията от чуковете.

Стъпих с един крак на стълбата отстрани на скелето и започнах бавно да се изкачвам.

Щом стигнах върха ѝ, стъпих върху широките дъски, сковани като пътека.

— Като чирак се занимавах с тези кинаджийски работи — ухили се доволно той. — Гледам уменията ми да не ръждясат. В наши дни човек не знае какво може да му се наложи, нали?

— Как е госпожа Крофърд? — попитах аз.

Съпругата му Марта неотдавна ме покани на чай, докато тършуваше в сандък със стари лампи за излязъл от употреба модел токоизправител за радиочестотна флуоресцентна тръба — за която отказа да вземе и пени. Досега така и не ми се бе удала възможност да ѝ се отплатя.

— Тип-топ е — отвърна той. — В магазина е, докато аз се веселя тук.

Докато говореше, господин Крофърд закачваше със скоби втори прожектор към напречната греда.

— А и по това време на годината има най-много работа. Само тази седмица е продала шест радиоприемника и три грамофона, че и тостер за четири филийки и електрическа поставка за сварени яйца. Представяш ли си!

— Отгоре сигурно се разкрива прекрасна гледка — отбелязах аз.

— Така е — отвърна ми, докато затягаше последния болт. — Интересно, че го казваш. Същото рече и онзи немец от Кълвърхаус на тръгване. „Далеч от безумната тълпа“ ми подвикна. Не му разбирам много приказките, но е добро момче.

— Да, казва се Дитер. Имал е предвид Томас Харди.

Гил се почеса по главата.

— Харди ли? Не го познавам. От нашето село ли е?

— Писател е.

Като сестра на книжен плъх знаех заглавията на милион книги, които не бях чела.

— Аха! — рече Гил, сякаш това обясняваше всичко. — А сега, най-добре слизай долу, че ако шефът те види, и на двама ни ще свети маслата.

— Маслото — поправих го аз. — За Латшоу ли говорите?

— Да, за него — отвърна тихо той. — Масло, хм — добави и насочи вниманието си към кутия с цветни филтри.

Почти бях слязла от стълбата, когато усетих, че в притеснителна близост до мен има лице. Скочих на пода, завъртях се и видях, че за малко не съм настъпила Латшоу.

— Кой ти позволи да се качваш горе? — попита той, а рижавият му мустак потрепери.

— Никой. Разговарях с господин Крофърд.

— Господин Крофърд получава надница и половина, защото го извикахме в последния момент, при това по празници. Няма време за празни приказки... нали, господин Крофърд?

Последното извика достатъчно силно, за да го чуят всички. Аз направих крачка назад и погледнах нагоре към Гил, който се суетеше около прожектора, но очевидно бе чул.

— Съжалявам — отвърнах и осъзнах, че във вестибюла внезапно се е възцарила тишина.

— Госпожице, съветвам ви да си стоите в стаята. Нямаме време някой да ни се пречка.

В мислите ми Латшоу вече се гърчеше на пода с почервения лице, изхвъркнали от орбитите си очи, притиснал ръце към корема си и ме умоляваше за противоотрова срещу цианид.

„Помощ! Помогни ми!“, крещеше той. — „Ще направя всичко... каквото поискаш!“

„Добре тогава“, отвърнах аз и му подадох неохотно стъкленица, в която бях разбъркала внимателно отмерени количества железен сулфат, калиев хидроксид и магнезиев оксид на прах. — „Но за в бъдеще трябва да се научиш как се говори с по-висшата класа.“

Може пък Латшоу да умееше да чете мисли, а може би не, но се обърна и се отдалечи рязко, след което се зае да хока един дърводелец, който не забиваше правилно пирон.

В този миг смразяващ кръвта вик се разнесе от горния етаж и отекина из вестибюла.

— Не! Неееее! Махайте се!

Веднага познах гласа.

Всички вдигнаха очи, когато се спуснах покрай работниците и хукнах нагоре по стълбите. На площадката една от актрисите протегна ръка да ме спре, но аз се отскубнах и продължих тичешком нагоре, след което свих по коридора на първия етаж, а туптенето на сърцето ми и топуркането на краката ми бяха единствените звуци сред злокобната тишина, внезапно спуснала се над къщата.

Непознати ми правеха път, вдигнали длани пред устата си и с лица, замръзнали в... какво...? Страх?

— Не! Не! Махайте се! Не ме докосвайте. Моля ви! Не им позволявайте да ме хванат!

Гласът идваше от будоара на Хариет. Отворих вратата със замах.

Догър се бе свил в ъгъла, стиснал с едната си треперееща ръка другата за китката пред лицето си.

— Моля ви! — проплака той.

— Оставете го на мира! — изкрещях на призраците. — Махайте се и го оставете на мира!

След това треснах шумно вратата.

Застанах напълно неподвижна и чаках, докато вече не издържах — около десет секунди, струва ми се — след което казах:

— Всичко е наред, Догър, магнаха се. Пропъдих ги. Всичко е наред.

Догър трепереше зад вдиганите си ръце с побледняло като пепел лице и гледаше в мен, без да ме вижда. Бяха изминали месеци — може би дори половин година — от последния му толкова тежък пристъп и знаех, че този път ще му е нужно доста време да се успокои.

Бавно отидох до прозореца и се взрях навън през заскреженото стъкло. Наляво, в сипещия се сняг камионите на „Илиум Филмс“ почти се бяха скрили под дебелия бяла пелена, сякаш сега, в края на отиващия си ден, се бяха сгушили за зимен сън.

Зад мен Догър изскимтя жално.

— Пак вали — казах аз. — Представяш ли си?

В тишината почти чувах как снежинките падат.

— Не е ли чудно как при толкова много снежинки досега на никого не му е хрумвало да напише книга със заглавие: „Химичният състав на снега“?

Зад гърба ми цареше мълчание, но не се обърнах.

— Само си помисли, Догър, за всички онези атоми водород и кислород, танцуващи в кръг хванати за ръце, за да образуват шестоъгълна снежинка. Понякога се събират около прашичка — пише го в енциклопедията — и поради това снежинката е с неправилна форма. Гърбави снежинки. Представяш ли си?

Той се размърда лекичко и аз продължих.

— Помисли си за милиардите снежинки и милиардите молекули от водород и кислород във всяка от тях. Да се чуди човек кой ли е написал законите на вятъра и дъжда, на снега и росата, не си ли съгласен? Размишлявала съм по този въпрос, но ми се завива свят.

Видях как тройно отразеният в трикрилото огледало върху тоалетката на Хариет Догър се изправя бавно на крака и накрая застава прав с безжизнено увиснали отстрани ръце.

Обърнах се, хванах го за дланта и го заведох тромаво до леглото с балдахин на Хариет.

— Поседни тук — казах му. — Само за минутка.

За моя изненада Догър се подчини и седна тежко на крайчеца на леглото. Мислех си, че ще се запъне само при мисълта да седи в олтара, който татко бе издигнал на Хариет, но самият факт, че не го направи, вероятно се дължеше на обърканото му съзнание в момента.

— Вдигни си краката — продължих аз, — докато си събера мислите.

Натрупах няколко снежнобели възглавници зад гърба му.

Със скоростта на топящ се глетчер Догър се отпусна назад, докато най-накрая не зае поне на външен вид удобна поза.

— Ще я кръстя „Скованата вода“ — казах му. — Книгата, имам предвид. Да, така ще привлече повече внимание. „Скованата вода“, харесва ми. Някои хора вероятно ще я помислят за криминален роман, но какво пък толкова? Нас няма да ни е грижа, нали?

Догър обаче вече спеше, гърдите му се вдигаха и спускаха плавно, а ако онова в ъгълчето на устата му не бе наченка на усмивка, то поне може би означаваше, че се е поуспокоил.

Завих го до брадичката с одеяло, върнах се на прозореца и незнайно колко време на фона на падащия здрач се взирах в студените, вихреци се вселени на водорода и кислорода.

ДЕСЕТ

В пет и половина жителите на Бишъпс Лейси започнаха да пристигат. Първи се появиха госпожиците Падок — Лавиния и Аурелия, съдържателни на чайната „Свети Николай“.

Не бе за вярване, но тези две скърцащи антики бяха изменили пеша километър и половина от селото през снежните преспи и лицата им сияеха като две малки червени пещи.

— Не искахме да закъснеем, затова тръгнахме по-рано — обясни госпожица Лавиния и възхитено огледа украсения вестибюл. — Много е шикозно, нали Аурелия?

Знаех, че опипват почвата и преценяват каква е вероятността да ги помолят да пеят. Госпожиците Падок успяваха да се промъкнат на сцената на всяко мероприятие в Бишъпс Лейси още от памтивека и бях напълно наясно, че в момента скътани някъде в дълбините на чантата си госпожица Лавиния носи за всеки случай най-малко партитурите за „Последният поход на Наполеон“, „Потокът Бендемиър“ и „Ани Лори“.

— Представлението започва чак след час и половина — казах им аз. — Но заповядайте да се настаните. Може ли да взема палтата ви?

Тъй като Догър бе извън строя, реших да поема задълженията на портиер. И без това през деня бях натрупала достатъчно опит! Татко щеше да се ядоса, разбира се, но знаех, че когато разбере причината, ще ми благодари. Е, може би не чак да ми благодари, но поне да ми спести някоя от тричасовите си лекции.

Засега обаче татко никакъв го нямаше. Сякаш след като бе получил наема за ползването на Бъкшоу, нямаше други задължения. Или пък се срамуваше да се покаже?

Снимачният екип правеше последни приготовления около импровизираната сцена, наместваше прожекторите и редеше кошници със свежи цветя от двете страни на отреденото за двора пространство, когато на вратата се звънна.

Загърнах се плътно с наметнатия на раменете си пуловер, отворих вратата и се озовах лице в лице с напълно непознат човек. Той се бе увил с дълго бежово палто без отличителни знаци, което ме наведе на мисълта, че е служебно, дадено от една или друга армия.

Мъжът беше нисък, луничав и дъвчеше дъвка така, както кон дъвче ябълка.

— Т'ва ли е Бъкшоу? — попита той.

Признах, че е това.

— Аз съм Карл — обяви той. — Кажу ми на голямата си сестра, че съм тук.

Карл? Голяма сестра?

Но разбира се! Това беше Карл от Сейнт Луис, щата Мисури — американецът Карл, който бе дал на Фели дъвките, които аз свих от чекмеджето ѝ за бельо. Карл, който ѝ казал, че прилича досущ на Елизабет Тейлър в „Национално кадифе“. Карл, който я бе научил как се пише правилно Мисисипи.

Доколкото си спомнях, отряд американци бяха ползвали летището в Лийткоут заедно с ескадрона британски летци и някои от тях, също като Дитер, бяха решили да останат в Англия след края на войната. Явно Карл бе един от тях.

Той държеше малък пакет, почти изцяло скрит от надиплена зелена панделка, обсипана с червено-бели захарни коледни бастунчета.

— Цигара? — попита той и в дланта му се появи пакет „Кемъл“, който той ловко като фокусник отвори с палец.

— Не, благодаря. Татко не позволява да се пуши в къщата.

— Не дава, а? Е тогава ще запазя клечката за някоя магия. Кажу ми на Офелия, че Карл Пендрака е тук и е готов за буги-буги!

Мили боже!

Карл мина покрай мен и тръгна с небрежна походка през вестибюла.

— Чудно местенце — продължи той. — Май снимат филм, а? Знаеш ли, че веднъж видях Кларк Гейбъл в Сейнт Луис? В магазин „Шпигелс“, откъдето идва и това...

Той разклати подаръка.

— Майка ми го избра. Напъхала го в колета с цигарите. Кларк Гейбъл ме погледна право в очите, когато го срещнах в „Шпигелс“. Какво ще кажеш, а?

— Ще кажа на сестра си, че сте тук — отвърнах аз.

— Фели — казах от вратата на салона. — Карл Пендрака е тук и е готов за буги-буги.

Татко вдигна очи от страниците на списание „Филателия“.

— Покани го да влезе — рече той.

Дяволчето в мен се ухили нетърпеливо.

Стигнах само до края на коридора и повиках Карл с показалец.

Той дойде послушно.

— Хубава къщичка си имате — рече той и докосна възхитено тъмната ламперия.

Отворих вратата на салона, като се постарях да имитирам Догър в ролята му на иконом: с изражение и стойка, които показват силен интерес и в същото време крайна незаинтересованост.

— Карл Пендрака — обявих с известна закачливост.

Фели премести поглед от своето отражение в огледалото, към отражението на Карл, който с отсечена крачка отиде при татко, стисна му ръка и здраво я разтърси.

Макар да не си пролича, видях, че татко се смути. Дори Дафи вдигна очи от книгата си при това сериозно нарушение в етикета.

— Възможно е семейството на Карл да има далечна връзка с рода Пендрагон на крал Артур — каза Фели с онзи крехък и сополив глас, който използваше при разисквания на нечие родословие.

За моя радост татко не изглеждаше особено впечатлен.

— Весела Коледа, госпожице Офелия де Лус — заяви Карл и й връчи подаръка.

Веднага видях, че Фели се разкъсва между векове добро възпитание и порива да забие нокти в подаръка като лъв в християнин.

— Хайде, отвори го — подкани я Карл. — За теб е.

Татко потъна бързо в списанието за марки, а Дафи, която се преструваше, че е стигнала до особено завладяващ пасаж от „Студеният дом“, тайничко надзърташе изпод свъсените си вежди.

Фели развързваше фльонгите бавно и суетливо като природоизпитател, който прави дисекция на пеперуда под микроскоп.

„Разкъсай ги!“, идеше ми да изкрещя. — „Опаковката е за това — за да бъде разкъсана!“

— Не искам да съсипя прекрасната хартия — усмихна се превзето Офелия.

О, пресвети боже! Идеше ми да я удуша с проклетата панделка!

Карл очевидно си мислеше същото.

— Дай на мен — рече той, дръпна пакета от ръцете на Фели и пъхна пръсти в двата края на сгънатата хартия. — Чак от Сейнт Луис, Мисури, Щатът на разумните.

Едно захарно бастунче се изтърколи до камината.

— О! — възкликна Фели, щом опаковката падна. — Найлонови чорапи! Прекрасно! Къде ги намери?

Дори Дафи ахна. Найлоновите чорапи се срещаха толкова рядко, колкото ако от еднорог. Те бяха Свещеният граал на подаръците.

Татко скочи от стола си като опарен. Той светкавично се озова в другия край на стаята, а найлоновите чорапи, които изтръгна от ръцете на Фели, увиснаха от китките му като змии.

— Това е възмутително, младежо. Крайно неприлично. Как се осмеляваш?

Той отърси чорапите от ръцете си и ги хвърли в камината.

Гледах как найлонът се сбръчква, свива и почернява сред пламъците, разграден от топлината до основните си компоненти (адипинова киселина и хексаметилендиамин). Потръпнах от удоволствие, когато чорапите предадоха богу дух с едно последно изящно припламване. Сетният им дъх — струйка от отровния газ циановодород се издигна и излетя през комина. Само за няколко секунди от подаръка на Карл остана само лепкаво черно мехурче, което бълбукаше върху дървата в огнището.

— Аз... не разбирам — каза Карл.

Той стоеше стъписан и местеше поглед от татко към Фели, Дафи и мен.

— Вие, англичаните, сте пълни хаховци — заяви той.

— Хаховци — повтори ми Карл във вестибюла, докато клатеше невярващо глава. Фели бе избягала разплакана в стаята си, а татко разгневен като буреносен облак беше потърсил с достойнство убежище в кабинета си.

— Избери си място — казах аз, когато на вратата отново се позвъни, и представих набързо Карл на госпожиците Падок.

— Карл е от Сейнт Луис в Америка — обясних им и докато стигна до вратата, те вече си бърбеха с него като стари дружки.

На прага, сякаш подредил се за инспекция, стоеше Нед Кропър с подарък в ръката и брилянтин в косата. На няколко крачки зад него чакаше Мери Стоукър.

Като изключим зачервеното лице и леко присвитите очи, Мери можеше да мине за картина на Мадона в Националната галерия, както стоеше на прага, сияеща в снега.

„Няма място в хана“, помислих си, не много благородно.

— Нед! Мери! — извиках като че ли прекалено радостно.

Нед работеше като помощник в „Тринайсетте патока“, единствената странноприемница в Бишъпс Лейси, а Мери беше дъщерята на ханджията. Веднага познах, че Нед е донесъл подаръка за Фели: поредната наплюта от мухите кутия шоколадови бонбони „Милейди“, които стояха на витрината на сладкарницата на госпожица Кул още отпреди войната. Съдържанието ѝ вероятно се бе сдобило с глазура от плесен, която, разбира се, човек с достатъчно здрав стомах би могъл да остърже и да излапа шоколада.

Любовните си дарове Нед по принцип оставяше на прага на кухнята посред нощ, след което на сутринта госпожа Малит ги внасяше отвратно, хванала ги с два пръста.

„Проклетите котараци пак се навъртат наоколо“, промърморваше тя.

— Хубава прическа — обърнах се към Мери. — Подстригала ли си се?

— Да, собственооръчно, специално за Коледа — прошепна тя. — Наистина ли ти харесва?

— Ще заслепиш и самата Фелис Уивърн — отвърнах аз и я стиснах за лакътя.

— Ех, ти! — засмя се Мери и ме потупа по ръката доста силничко.

— Настанявайте се — поканих ги аз. — Подрали сте, тъй че имате богат избор.

Знаех, че Нед ще си избере място по средата на първия ред, и се оказах права. Искаше да е възможно най-близо до Фелис Уивърн.

Ревът на мотор пред входа извести, че Дитер пристига с първата група зрители. Отворих вратата точно в мига, в който Фърги спря и разпръсна като рог на изобилието жълта светлина сред снега. Зад трактора, препълнена с пътници — двама мъже от селото дори се крепяха несигурно върху ските ѝ — беше шейната на Хариет.

Сърцето ми се сви.

Натъжих се, като си помислих, че някъде далеч Хариет е умряла сред сняг като този. Как бе възможно подобна трагедия да се случи сред такава красота?

Но призраците все така правеха: появяваха се в най-неочакван момент на най-странни места.

Не ми остана време да си припомня лицето на майка си; хората вече слизаха от шейната и идваха към вратата, засмени и оживено разговарящи помежду си.

— Флавия! *Haroo, mon vieux! Joyeux Noël!*

Това бе Максимилиан Брок, нисичкият концертирац пианист (пенсиониран), който бе заменил пианото за съвсем нова кариера на селска клюкарка. Хората шушукаха (но не и аз), че си записва и продава на женски списания едва-едва замаскираните като художествени разкази пикантни истории, които дочува из Бишъпс Лейси. Дафи ги наричаше „кирливи ризи“.

— Видя ли вече Филис Уивърн? — попита настойчиво Макс. — Как изглежда на живо? Бръчките ѝ наистина ли са като съсухрени коловози или жълтата преса просто злобее?

— Здравсти, Макс. Да, видях я вече и мога да кажа, че изглежда прекрасно.

— Как са сестрите ти? Растат ли?

— Можеш сам да ги попиташ — отвърнах аз малко нетърпеливо. Ако Макс се разприказваше, имаше опасност да пуснем корени тук.

Но преди да успее да формулира нов въпрос, беше избутан настрани от внушителното шкембе на Бъни Спърлинг от имението Наутилус, който така поразително приличаше на господин Пикуик, че за миг ме побиха тръпки.

С палци, пъхнати в джобовете на сакото си, Бъни потупа корем и вдигна розовите си ноздри във въздуха, сякаш надуши аромата на храна.

— Флавия — каза той, без да влага много усилия в поздрава, преди да се отдалечи бързо с необичайно тънките си крака.

След като шейната се изпразни, Дитер направи малък кръг с трактора и шейната в заснежения преден двор и след като ми помаха с облечената си в плетена ръкавица ръка, потегли към селото за втората група.

Тъй като Догър не беше на разположение, аз посрещах новодошлите и разменях по някоя дума със стари познати. Явно никой друг от семейството нямаше да се появи. Очевидно бяха решили, че тазвечерното представление е работа на снимачния екип и няма нужда да си мърдат и малкия пръст. Трябваше да се справям сама.

Малко преди началото викарият пристигна запъхтян и изгупа крака във вестибюла.

— Вали сякаш всички ангели и архангели скубят кокошки — каза той.

Зад него Синтия се намръщи на богохулното сравнение.

— Полицай Линет каза, че всички пътища към Бишъпс Лейси са безнадеждно затрупани — продължи той — и вероятно ще останат така, докато пътният отдел в Хинли не ги изчисти. Това е цената, която плащаме, задето живеем тук уединено, така да се каже, но въпреки това е крайно неудобно.

Мариън Трод си проправи път през събралото се множество и дойде при нас.

— Госпожица Уивърн е готова, отче — съобщи тя. — Бихте ли...

— Разбира се, скъпа. Предайте й, че ще кажа няколко думи преди представлението за Фонда за ремонт на покрива и така нататък, а след това е неин ред... а и на господин Дънкан, разбира се. Божичко, не бива да забравяме за господин Дънкан.

Докато викарият отиваше към сцената, татко, Фели и Дафи, предвождани от леля Фелисити, влязоха бавно във вестибюла и заеха местата си на първия ред. Тъй като Нед бе седнал на стола, предназначен за мен, аз седнах в дъното.

Помахах с пръсти на Ния, която ми помаха в отговор, потупа корема си и обърна комично очи.

— Дами и господа, приятели и съседи, както и всички останали, които съм пропуснал...

Последва любезно кискане като награда за забележителното му остроумие.

— Тази вечер всички ние се изправихме срещу бушуващите стихии, за да илюстрираме старата мъдрост, че християнското милосърдие започва от дома. Присъствието ни в топлия и уютен наследствен дом на фамилия Де Лус се дължи изцяло на любезната покана на полковник Хавиланд де Лус — („Така, така!“, помислих си аз), — да се съберем в това сурово време, за да помогнем за ремонта на покрива на „Свети Танкред“. Без повече многословия, за мен е истинско удоволствие да ви представя госпожица Филис Уивърн и господин Дезмънд Дънкан. Едва ли е нужно да ви казвам, че госпожица Уивърн е звезда от театралната сцена и кинофилмите, докоснала сърцата ни в продукции като „Нели от Уайтхол“, „Тайното лято“, „Любов и кръв“, „Стъкленото сърце“...

Той замлъкна за миг, за да извади листче от джоба си, почисти очилата си с него и след това прочете написаното там.

— „Дъщерята на пазача“, „Окопът в дневната“, „Кралицата на любовта“... въз... „Сейди Томпсън“ — (чуха се няколко нервни кикота и пронизително изсвирване) — и накрая, но не на последно място „Жената на ректора“.

Като цяло думите му бяха посрещнати с аплодисменти, помрачени само от нечие мяукане.

Синтия седеше с вперени право напред очи и стиснати устни.

— Най-новият филм на господин Дънкан е „Военна кауза“. И така, да посрещнем в Бишъпс Лейси две велики екранни звезди: госпожица Филис Уивърн и господин Дезмънд Дънкан със знаменитата им интерпретация на сцена от „Ромео и Жулиета“.

Нямаше завеса, която да се вдигне, но за сметка на това светлините угаснаха и няколко секунди седяхме сред пълна тъмнина.

Тогава лъчът на прожектор прониза мрака и освети малка горичка от лимониви дръвчета в саксии. Табела, поставена върху дървен триножник, ни съобщи, че това е овощната градина на Капулети.

Извърнах се назад и видях, че ослепителният бял лъч идваше от върха на скелето над вратата, а човекът, направляващ прожектора, бе Гил Крофърд.

Ромео, в изпълнение на Дезмънд Дънкан, излезе и тръгна да се разхожда из градината под оглушителни аплодисменти. Облечен беше с прилепнал клин и чудати шорти от червено кадифе, които приличаха на издути плувки. Носеше бяла селска риза с дантелени къдрички около врата и на ръкавите, а забележителната му плоска шапка бе увенчана с перо от опашка на фазан.

Той разпери ръце към публиката и направи поредица от изящни поклони, преди да изрече първите си думи.

„О, хайде!“, помислих си аз. — „Започвай вече!“

— *Правете си шеги с бедата чужда, като не сте я преживели вие*^[1].

Дезмънд Дънкан направи пауза и при звука на познатия му глас, се чуха нови аплодисменти.

— *Но стой, каква е тази светлина, която от прозореца изгрява?*

Откъслечни ръкопляскания показаха, че сред публиката има запознати с тази реплика.

— *Той изток е, а Жулиета — слънце. Изгрей, о, слънце, и надвий луната, която и така е побледняла...*

Той отново замълча и вдигна очи към балкона на Жулиета, който още тънеше в непрогледна тъмнина извън лъча на прожектора.

— Светлина! — нареди силно гласът на Филис Уивърн някъде над главата на Ромео.

Сякаш времето спря.

— *Изгрей, о, слънце и надвий луната, която и така е побледняла...* — започна Дезмънд Дънкан репликата отначало, но доста колебливо.

Муха да бе бръмнала, щеше да се чуе.

— Светлина, по дяволите! — сопна се гласът на прекрасната Жулиета в тъмното, а зад мен се чу ужасяващ трясък сякаш метален предмет бе паднал от скелето върху плочките на пода.

— ... която и така е побледняла, защото си по-хубава от нея! — продължаваше Дезмънд Дънкан. — *Щом толкоз ти завижда, нейна жрица недей да бъдеш вече...*

Изведнъж се чу шумолене на коприна и Филис Уивърн се спусна надолу по стълбите, като в кръга светлина от прожектора се появиха първо краката ѝ, последвани от роклята.

Костюмът ѝ беше разкошен — бежова рокля с широки поли, пристегнатата в кръста и с изненадващо дълбоко деколте. Скъпоценните камъни, обсипали яката и ръкавите, блещукаха лудешки, когато премина през светлината на насочения върху Ромео прожектор и публиката ахна при вида на това великолепие, материализирало се пред очите им.

В сплетената ѝ коса бе втъкан венец от цветя — истински цветя, доколкото виждах — и аз прехапах възхитено устни. Колко млада, красива и неподвластна на времето изглеждаше!

Истинската Жулиета, ако някога действително е съществувала, щеше да позеленее от яд.

Филис Уивърн най-сетне стъпи на пода на вестибюла, а островърхите ѝ пантофки издаваха зловещ звук върху плочките: като от виещи се змии.

Нед Кропър се отдръпна лекичко назад, когато тя мина покрай него и се насочи към входната врата.

„Тръгва си!“, помислих си аз. — „Сега ще излезе!“

Започнах да се въртя на стола, борейки се със себе си да не стана, когато Филис Уивърн стигна до скелето, сграбчи стълбата, постави обувия си в изящна пантофка крак на първото стъпало и започна да се катери.

Изкачваше се нагоре, а старинната ѝ рокля, дори в тъмното, хвърляше отблясъци като комета, издигаща се в небесата.

На върха тя стъпи на дъсчената пътека и тръгна внимателно към Гил Крофърд, който зяпаше приближаването ѝ с отворена уста.

Стиснала с една ръка перилото, Филис Уивърн спря и с другата зашлеви Гил през лицето.

Острото плясване отекна напред-назад из вестибюла, отказвайки да заглъхне.

Гил вдигна ръка към бузата си и дори в почти непрогледния мрак видях как проблесна бялото на ужасените му очи.

Филис Уивърн вдигна поли и се върна внимателно до стълбата, след което успя да слезе с изненадваща грациозност.

Вперила очи право пред себе си, тя продължи напред като в процесия — няма как да го опиша по друг начин, сякаш вървеше по централната пътека на Уестминстърското абатство — прекоси вестибюла до подножието на западното стълбище, изкачи се до площадката, повдигнала с една ръка полите си, и зае поза на парапета на импровизирания балкон.

След спираща дъха пауза, вторият прожектор се включи със силно изщракване и я освети с лъча си като екзотична нощна пеперуда.

Филис Уивърн стисна ръце пред гърдите си, пое си дълбоко въздух и задекламира:

— *О, аз горката!*

— *Говори! Тя говори!* — възкликна Ромео. — *Говори, о, ангел лъчезарен!* — продължи той малко колебливо. — *Да, защото над мене ти във тъмното сияеш като крилат вестител, на небето, когото смаяните смъртни гледат, обърнали очите си до бяло...*

Спомних си за очите на Гил Крофърд.

— *Ромео!* — изчурулика тя. — *О, защо си ти Ромео?*

И така нататък. Остатъкът от представлението предложи още съзлививи диалози в същия дух и ми се прииска да бяха избрали някоя по-вълнуваща сцена, някоя от сцените, в които ставаше въпрос за отрови например, които на практика бяха единствените интересни моменти в „Ромео и Жулиета“.

Принудени бяхме да изслушаме цялата пиеса по време на една от задължителните сбирки за слушане на радио в четвъртък, които татко ни организираше. Тогава затвърдих мнението си, че макар Шекспир да е бил майстор на словото, не е разбирал нищичко от отрови.

Явно разликата между отрова и упойващо вещество му е убягнала и се бе оплел като пиле в кълчища по въпроса кои растения и минерали действат като дразнителни върху главния и гръбначния мозък.

Въпреки всички фантасмагорични приказки за бране на билки на лунна светлина, симптомите на Жулиета говореха, че е използвана

съвсем обикновената циановодородна киселина, сипана в питейна вода.

За вечни времена. Амин.

Филис Уивърн и Дезмънд Дънкан вече се покланяха на публиката. Хванати за ръце като Хензел и Гретел, те направиха една-две крачки към зрителите, след това отстъпиха назад и пак излязоха напред като плискащи се в брега вълни.

Поруменели от удоволствие или пък от нещо друго, двамата се потяха на воля, а отблизо гримът им изведнъж ми се стори отвратителен под силната светлина на прожекторите.

Филис Уивърн беше толкова близо до Нед, че той бе зяпнал с отворена уста като риба на пазарска сергия и се наложи Мери да го смушка в ребрата.

Вдигнах очи тъкмо навреме, за да зърна как тъмен силует изчезва сред сенките на върха на стълбите точно над балкона на Жулиета.

Беше Догър и изведнъж осъзнах, че е стоял там през цялото време.

[1] Всички откъси от „Ромео и Жулиета“ са в превод на Валери Петров. — Бел.прев. ↑

ЕДИНАЙСЕТ

Лампите във вестибюла светнаха и чак сега получих възможност да огледам цялата публика.

На последния ред с доволно изражение седеше Дитер. До него бонбон дъвчеше доктор Дарби, а зад него бяха госпожа Малит и съпругът ѝ Алф.

Всички изглеждаха като събудени от транс и се озъртаха с примигващи от почуда очи, сякаш изненадани, че все още обитават същите си стари тела.

Предполагам, че театърът е форма на масова хипноза, а в такъв случай Шекспир, въпреки липсата си на задълбочени познания по химия, бе един от най-великите хипнотизатори на света.

Бях станала свидетел на магия, прекъсната от един шамар и изтъкана отново с лекотата, с която баба плете чорап. Удивително — истинско чудо всъщност — като се замисли човек.

Актьорите отидоха да си свалят грима, а хората от снимачния екип се разотиваха по горните етажи на къщата, за да правят каквото там правеха след представления. Не останаха да си поговорят със зрителите, което може би бе част от магията.

Във вестибюла нахлу студен вятър. Някой беше отворил входната врата, за да глътне свеж въздух, ахна, чуха се викове и всички, включително аз, се спуснахме навън, за да видим какво става.

По време на представлението беше извил силен вятър и бе навял дълбоки до кръста преспи пред входа.

Веднага се виждаше, че и с трактор, и без трактор, и с шейна, и без шейна, тази вечер никой нямаше да се прибира в Бишъпс Лейси.

Въпреки това Дитер беше достатъчно смел да опита. Увит с дебелото си палто, той тръгна да изкачва появилата се внезапно бяла планина и се стопи в тъмнината.

— Да позвъним на Том Макгали да докара снегорина — предложи някой.

— Няма смисъл — отвърна глас от другия край на вестибюла. — Тук съм вече.

Разнесе се нервен смях, когато Том излезе напред и надникна през вратата заедно с нас останалите.

— Бая е натрупало — каза той и някак си потвърди официално опасенията. — Пряспата е непроходима.

Няколко дами вдигнаха ръце към шиите си. Мъжете се спогледаха набързо с безизразни лица.

След десет минути Дитер се върна, покрит със сняг, и поклати глава.

— Тракторът не може да запали — обяви той. — Аккумуляторът се е изтощил.

Викарият, както обикновено, пое нещата в свои ръце.

— Позвъни на Бърт Арчър в сервиза — обърна се той към Синтия. — Кажи му да докара аварийната кола. Ако не успееш да се свържеш с Бърт, остави съобщение на Нети Рънсиман в телефонната централа.

Синтия кимна мрачно и забърза с пухтене към телефона.

— Госпожа Малит... беше тук някъде... Госпожо Малит, възможно ли е да пригответе чай и може би какао за децата?

Г-жа Малит се отправи към кухнята, доволна, че са се обърнали първо към нея за помощ. Щом тя изчезна по коридора, се появи Синтия.

— Линията е прекъсната — обяви тя с монотонен глас.

— Ами, добре тогава — рече викарият. — Изглежда, ще поостанем тук известно време, тъй че ще трябва да измислим нещо, нали?

Реши се, с изненадващо малко суетене, че с предимство ще са хората с деца, които ще могат, където е възможно, да се настанят при снимачния екип, чиито членове вече бяха разпределени в стаи на първия етаж.

По едно време татко се появи за малко и с няколко посочвания с пръсти и две-три думи, разменени с викария, той организира операцията прецизно като военно учение. След това отново се скри в кабинета си.

Онези, за които нямаше място на горния етаж, щяха да се настанят във вестибюла. Възглавници и одеяла, неизползвани след

смъртта на Хариет, щяха да бъдат извадени от скриновете и раздадени на влезлите неочаквано в ролята на бежанци гости.

— Ще е като едно време — каза им викарият и потри енергично ръце. — Като в бомбоубежищата през войната. Да си представим, че това е едно голямо приключение. Все пак не ни е за пръв път.

В гласа му се долавяше доста забележима следа от тона на Уинстън Чърчил.

Викарият организира игри за децата: пускам, пускам кърпичка, сляпа баба и криеница, а наградите щеше да осигури доктор Дарби — ментови бонбони, разбира се.

Възрастните разменяха клюки и се смееха тихичко покрай стените.

След известно време по-бурните игри постепенно бяха изоставени и се премина към игри с отгатване.

С напредването на вечерта престорената веселба утихна. Тук-таме се виждаха прозевки, първоначално прикрити, но накрая съвсем явни, добрите маниери бяха напълно изоставени.

Децата започнаха да задрямват, а родителите им бързо ги последваха. Не след дълго хванатите в снежния капан жители на Бишъпс Лейси потънаха в прегръдката на съня.

По-късно, сгушена под юргана, сама в студеното като огромна плевня източно крило, известно време чувах приглушени разговори като жужене на кошер в далечината.

После и те утихнаха и ушите ми започнаха да долавят само по някоя кашлица.

Денят беше страшно уморителен, но въпреки това не можех да заспя. Пред очите ми бяха увитите тела, пръснати из вестибюла: спящи под одеяла купчинки като туфите трева в църковния дом.

Въртях се като че ли часове наред, но безполезно. Със сигурност всички вече бяха заспали и нямаше да преча на никого, ако просто се промъкнех до върха на стълбището и надзърнех. При напълно реалната заплаха татко да загуби битката с данъчните, вече съзнателно запомнях късчета от Бъкшоу за времената, когато щях да съм старица и да тършувам из спомените си за имението, както хората разлистват страници на албум със снимки.

„Ах, да!“, щях да кажа с треперещ старчески глас. — „Още помня онзи път, когато ни затрупа снегът точно преди Бъдни вечер. Онази зимна нощ, в която цял Бишъпс Лейси дойде в Бъкшоу.“

Станах от леглото и навлякох смразяващите си дрехи.

Тръгнах крадешком по коридора, като от време на време спирах и се заслушах.

Не се чуваше нито звук.

Заставах на върха на стълбището и погледнах надолу към импровизирания приют.

Вероятно защото Коледа бе толкова скоро, имаше нещо странно трогателно в тези сгушени силуети. Имах чувството, че съм летец или ангел, или дори Бог, който гледа отвисоко тези безпомощни, спящи човешки същества.

Някъде далеч, от западното крило долетяха музика и нереални гласове на запис.

Тишината беше толкова дълбока, че дори успях да различа думите:

„Никога няма да забравя замъка «Хоукхоувър»“.

Филис Уивърн пак гледаше филмите си.

Музиката се извиси и замлъкна.

Долу някой се обърна и захърка. От мястото си виждах Дитер, увит в одеяло до парапета на площадката. Колко умно от негова страна, помислих си аз, да избере да легне на по-високо място, където е малко по-топло и подът не е толкова студен като плочките във вестибюла.

Долу във фойето госпожа Малит дишаше тежко, прегърнала небрежно с ръка Алф като бебе в гората.

Слязох внимателно по стълбите, като особено внимавах, докато минавах на пръсти покрай Дитер.

До отсрещната стена Синтия Ричардсън спеше спокойно като архангел на коледна картичка; приличаше на Флора от картината на Ботичели. Прииска ми се да имам фотоапарат, за да запазя за вечни времена това нейно неочаквано лице.

До нея викарият бе сбърчил силно чело в съня си.

— Хана, моля те! Недей! — промълви той и за момент си помислих, че се е събудил.

Коя беше Хана и защо го тормозеше на сън?

На горния етаж тихо се затвори врата.

„Филис Уивърн“, помислих си. — „Приключила е с филмите за тази нощ.“

Хрумна ми великолепна идея.

Защо да не проверя дали не иска да си поговори с някого. Може и тя като мен да има трудности със заспиването.

Ами ако се чувстваше самотна? Щяхме да си побъбрим приятно за страховити убийци. При цялата тази слава сигурно всичките ѝ приятели дружаха с нея заради парите... или известността: за да могат да кажат, че са гъсти с Филис Уивърн.

Сигурно си няма никого, с когото да разговаря по наистина важни въпроси.

Освен това се случваше веднъж в живота да останеш насаме със световноизвестна филмова звезда дори за няколко минути.

Но я чакай! Ами ако е уморена? Ако още не се е възстановила от гневния си изблик, при който зашлеви Гил Крофърд? Дали и мен щеше да удари? Почти усетих жилещата ѝ длан върху бузата си.

Но пък ако кажех на Фели, че съм си бърбрила цял час с Филис Уивърн, тя щеше да се пръсне от яд.

С това дилемата ми приключи.

От подножието на стълбището тръгнах на пръсти през вестибюла, като внимателно криволичех измежду спящите.

На половината път към западното стълбище, докато все още бях в средата на лагера, някой пусна водата в тоалетната.

Замръзнах на място.

Един неприятен факт за Бъкшоу бе, че разнебитеният лабиринт от тръби, който минаваше за водопровод, беше виждал далеч, далеч по-добри дни. Всъщност канализацията бе излязла от върхова форма още по времето на кралица Ан, ако си позволя да бъде честна.

Пуснатата вода в тоалетна тук или отворено кранче там, изпращаше вой и стенания и до най-отдалечените кътчета на къщата като чудата хидравлична система за сигнализация от отминала епоха.

Казано накратко — в Бъкшоу никой нямаше тайни, поне що се отнася до тоалетната.

Затаих дъх, докато свистенето на тръбите утихна до далечно тракане. Нед, облегнат на стената с разкрачени като на захвърлена

кукла крака, изстена, а Мери, положила глава на коленете му, се обърна на сън.

За всеки случай преброих до сто и отново тръгнах на зигзаг измежду телата на спящите.

Изкачвах се бавно по западното стълбище и броях стъпалата: десет до площадката, още десет до върха.

Знаех, че тринайсетото отдолу нагоре скърца страховито и го прескочих мълчаливо с огромна крачка, като се издърпах за парапета.

Горе, коридорът тънеше в тъмнина и се наложи да тръгна опипом по него. Облицованата със сукно врата към северната фасада се отвори беззвучно.

В тази част от къщата бе разквартируван снимачният екип — прашните чаршафи, покриващи мебелите, бяха свалени и многобройните спални — приготвени за ползване.

Нямах представа в коя стая в крайна сметка бяха настанили Филис Уивърн, но здравият разум ми подсказа, че трябва да е най-голямата: Синята спалня, в която обикновено спеше леля Фелисити при тържествените си гостувания.

По ивицата светлина под вратата разбрах, че съм права.

Вътре нещо механично се въртеше: завъртане, едва доловимо изсвистяване.

Пляс! Пляс! Пляс! Пляс! Пляс!

Какво, за бога, беше?

Почуках лекичко на вратата с нокът.

Не последва отговор.

Онова нещо вътре продължаваше да се върти.

Пляс! Пляс! Пляс! Пляс! Пляс!

Сигурно не ме бе чула.

Почуках отново, този път с кокалчетата на пръстите си.

— Госпожице Уивърн — прошепнах през вратата. Будна ли сте?
Аз съм, Флавия.

Пак никакъв отговор.

Коленичих и се опитах да надзърна през ключалката, но нещо препречваше гледката. Почти сигурно беше ключ.

Докато ставах, залитнах и се стоварих върху вратата, която се отвори навътре в страшната тишина.

В дъното на стаята се издигаше голямото легло с балдахин, приготвено за лягане, но празно.

Отляво върху метална стойка в сенките киномашина работеше с бръмчене, а белият ѝ лъч осветяваше екран върху триножник в отсрещния край на стаята.

Макар филмът да бе свършил, край на лентата още плющеше като черен камшик при всяко завъртане: *Пляс! Пляс! Пляс! Пляс! Пляс!*

Филис Уивърн седеше отпуснато на един фотьойл, а изцъклените ѝ очи сезираха съсредоточено в сиянието на празния екран.

Около шията ѝ, като огърлица на смъртта, бе увита кинолента, завързана стегнато, но безупречно, на сложна черна панделка.

Беше мъртва, естествено.

ДВАНАЙСЕТ

През единайсетте си години на този свят бях виждала няколко трупа. Всеки беше интересен по свой начин и този не правеше изключение.

Останалите бяха мъже; Филис Уивърн бе първата мъртва жена, която виждах, и поради това реших, че заслужава специално внимание.

Осветеният киноекран се отразяваше в очните ѝ ябълки и за миг създаваше илюзията, че е жива и погледът ѝ искри. Но макар очите ѝ още да не бяха започнали да се замъгляват — умряла е неотдавна, помислих си, — чертите ѝ вече омекваха, сякаш лицето ѝ беше изстъргано и подготвено да бъде нарисувано наново.

Кожата вече добиваше сивкав цвят, а от леко отворените ѝ устни, които разкриваха съвършените ѝ зъби, се носеше слаб, но доловим дъх на олово. В тъглчетата на устата ѝ се бяха събрали по няколко капки пенлива слюнка.

Сменила беше костюма си на Жулиета с богато извезана блуза на източноевропейска селянка, шал и пищна пола.

— Госпожице Уивърн — прошепнах аз, макар да знаех, че е безсмислено.

Но, както и преди, имах чувството, че мъртвецът ми е скроил номер и всеки момент ще скочи, ще извика „Бау!“ и ще ме изплаши до смърт, а нервите ми, макар и здрави, не са съвсем подготвени за подобно нещо.

От онова, което бях чела и чувала, знаех, че в случаи на внезапна смърт властите — полицията или Бърза помощ — трябва да се повикат незабавно. Синтия Ричардсън бе казала, че телефонът не работи, така че поне за момента нямаше как да известя полицаите, а доктор Дарби спеше дълбоко на долния етаж; видях го, докато прекосяхах вестибюла.

Нямаше никакво съмнение, че лекар вече не може да помогне на Филис Уивърн, затова не беше трудно да реша към кого да се обърна: щях да повикам Догър.

Внимателно затворих вратата на спалнята след себе си, върнах се по пътя, по който бях дошла — отново минах на пръсти през вестибюла, — и стигнах до стаичката на Догър на върха на кухненските стълби.

Три пъти почуках бързо, после направих пауза... още две почуквания... пауза... и две бавни почуквания.

Едва приключих с кодовия сигнал, когато врата се отвори безшумно и Догър се изправи на прага по халат.

— Добре ли си? — попитах аз.

— Напълно — отвърна той след едва забележимо колебание. — Благодаря, че попитахте.

— Нещо ужасно се е случило с Филис Уивърн в Синята спалня.

— Разбирам — кимна Догър, изчезна за миг сред мрака в стаята си и когато се върна, си бе сложил очила.

Вероятно съм го зяпнала учудено, защото никога преди не го бях виждала да ги носи.

Двамата се върнахме тихо на горния етаж по най-бързия път през вестибюла, което наложи отново да лъкатушим измежду спящите. Ако ситуацията не беше толкова сериозна, щях да се разсмея на начина, по който Догър пристъпваше на дългите си крака като чапла между издутото шкембе на Бъни Спърлинг и отметнатата ръка на госпожица Аурелия Падок.

Щом влязохме в Синята спалня, затворих вратата след нас. Тъй като така или иначе вече бях оставила отпечатъци по бравата, нямаше значение, че пак я пипам.

Прожекционният апарат продължаваше да издава изнервящия плющящ звук, докато Догър обикаляше внимателно тялото на Филис Уивърн и клекна, за да надникне в двете ѝ уши и очи. Очевидно бе оставил панделката от кинолента на врата ѝ за накрая.

— Какво мислиш? — попитах аз шепнешком най-накрая.

— Удушаване — отвърна той. — Погледнете тук.

Догър извади памучна носна кърпа от джоба си и повдигна с нея единия клепач, от чиято вътрешна страна се видяха множество червени петънца.

— Петехия — каза той. — Хеморагични петна. Асфиксия поради бързо удушаване. Несъмнено.

Сега вече Догър насочи вниманието си към черната панделка от кинолента около шията и се намръщи.

— Какво има, Догър?

— Би трябвало да има повече охлузвания. Невинаги са налични, но в този случай определено би трябвало да има повече синини.

Наведох се, за да погледна по-отблизо и видях, че Догър е прав. По кожата имаше забележително малко посиняване. Самата лента се открояваше черна на фона на бялата шия на Филис Уивърн и изображенията на многобройните кадри се очертаваха ясно: актрисата в близък план, облечена с надиплена селска блуза на фона на драматично небе с окраската на скумрия.

Прозрението ме удари като чук.

— Догър — прошепнах, — блузата, шалът и полата са същите като онези, с които е облечена във филма.

Догър, който се взираше замислено в тялото, подпрял брадичка с ръка, кимна.

В продължение на няколко секунди се възцари странна тишина. Сякаш досега бяхме просто приятели, а в този миг изведнъж се превърнахме в колеги... дори партньори.

Вероятно нощта ми вдъхна смелост, но може това усещане да се дължеше и на нещо друго. Странно чувство на безвремие бе обгърнало стаята.

— Правил си това и преди, нали? — попитах аз внезапно.

— Да, госпожице Флавия, много пъти.

Отдавна имах чувството, че труповете не са чужди на Догър. Все пак е оцелял повече от две години и японски лагер за военнопленници, след което една година е работил в прочутата Железница на смъртта в Бирма, където сигурно всеки ден се бе сблъсквал със смъртта.

Освен подшушнатите от госпожа Малит в кухнята истории, не знаех много за военната му служба — нито пък за тази на баща си.

Веднъж, докато наблюдавах Догър да кастри розовите храсти на Висто, се опитах да го разпитам по въпроса.

— Двамата с татко сте служили заедно във войската, нали? — бях попитала толкова небрежно и безцеремонно, че веднага съжалих, задето съм провалила разговора още преди да е започнал.

— Да, госпожице — отвърна Догър. — Но има неща, за които не бива да се говори.

— Дори и с мен ли?

Искаше ми се той да отвърне „Особено с вас“ или нещо в този дух: нещо, върху което да размишлявам доволно в късните часове на нощта, но Догър не отговори. Просто протегна ръка измежду тръните и с две прецизни движения отрязва цвета на последната повехнала роза.

Той си беше такъв — верността му към татко понякога бе вбесяваща.

— Мисля — казваше Догър, — че е най-добре да се промъкнете долу и да събудите доктор Дарби... ако не възразявате, разбира се.

— Естествено — отвърнах аз и излязох от стаята.

За моя изненада доктор Дарби не беше там, където го видях за последно: мястото му стоеше празно, а него го нямаше.

Докато се чудех какво да правя, той излезе изпод стълбите.

— Телефонът не работи — рече сякаш на себе си. — Исках да се обадя на Куини и да я уведомя, че съм добре.

Куини беше съпругата на доктор Дарби, прикована към инвалидна количка от тежък артрит.

— Да, госпожа Ричардсън снощи се опита да телефонира. Не помните ли?

— О, разбира се — отвърна докторът кисело. — Бях забравил.

— Догър помоли да се качите горе — казах аз, като внимавах да не издам подробности, в случай че някой от спящите ни слушаше със затворени очи. — Има нужда от съвета ви.

— Да вървим тогава — рече доктор Дарби изненадващо охотно. — „... сред падналия мрак“ — добави той и извади първия за деня ментов бонбон от джоба на сакото си.

Поведох го нагоре по стълбите към Синята спалня, където Догър още клечеше до трупа.

— А, Артър — рече доктор Дарби. — Отново те заварвам на местопрестъплението.

Догър погледна първо него, после мен с изражение, напомнящо усмивка, и излезе.

— Най-добре да повикаме полицията — продължи доктор Дарби, след като прегледа очите на Филип Уивърн, както Догър вече бе направил.

Той хвана безжизнената ѝ китка и постави палец под ъгъл на брадичката.

— Има ли признаци на живот, докторе? — попитах аз.

Бях чула този израз в радиопиеса за частния детектив Филип Одел и реших, че звучи много по-професионално от „Мъртва ли е?“.

Знаех, че е мъртва, разбира се, но обичах заключенията ми да се потвърждават от професионалисти.

— Да — отвърна доктор Дарби. — Мъртва е. Я отиди да събудиш немца, Дитер се казваше, нали? Има вид на човек, който умее да кара ски.

Петнайсет минути по-късно бях в гаража с Дитер и му помагах да си сложи ските.

— На майка ти ли са били? — попита той.

— Не знам. Сигурно.

— Чудесни са. „Мадшус“, произведени в Норвегия. Някой добре се е грижил за тях.

Трябва да е бил татко. Понякога той идваше тук и седеше в стария Ролс-Ройс на Хариет сякаш в стъклен параклис от приказка.

— Е, готови сме — заяви Дитер.

Последвах го чак до Висто, като се катерех с гумените си ботуши от пряспа на пряспа. Когато минахме покрай стената на зеленчуковата градина, зърнах лице през прозореца на един камион. Беше Латшоу.

Помахах му, но той не отговори на поздрава.

Снегът стана твърде дълбок, спрях и проследих с поглед Дитер, докато не се превърна в мъничка черна точица сред заснежената пустош.

Чак след като той се стопи в далечината, се върнах в гаража.

Трябваше да помисля.

Качих се на задната седалка на Ролс-Ройса и се загърнах с едно старо одеяло за пикник. Из главата ми се въртяха думи като „топъл“ и „уютен“.

Когато се събудих, часовникът на „Фантом“-а мълчаливо показваше 5:45 часа.

— Какво, за Бога...? — възкликна госпожа Малит, очевидно изненадана да ме види толкова рано в кухнята. — Ще умреш от измръзване.

Свих рамене и се загърнах плътно с жилетката си.

— Не ме е грижа — отвърнах аз с надеждата да получа малко съчувствие и може би дори подранило парче от коледния пудинг, едно от малкото ястия, които тя готвеше задоволително.

Госпожа Малит не ми обърна внимание. Суетеше се из кухнята, чакаше огромния очукан чайник да заври и режеше пресен хляб за препечени филийки. Явно беше, че убийството на Филис Уивърн още не е разгласено из къщата.

— Добре че се запасих за Коледа, нали Алф? Трябва да нахраня цяла армия. Ще се излежават тази сутрин като лордове и лейдите, макар и на твърдия под. Така става като вали сняг — натрупа пет сантиметра и всички са безпомощни.

Алф седеше в ъгъла и мажеше парче кекс със сладко.

— Безпомощни — повтори той. — Щом казваш. Какво си поръчала на Дядо Коледа тази година? — обърна се изведнъж той към мен. — Сигурно някоя хубава кукличка с различни рокли, а?

Хубава кукличка, как пък не! За каква ме вземаше?

— Всъщност, надявах се да получа портативен генератор и комплект стъклени мерилки.

— Аха — рече Алф, каквото и да означаваше това.

След като обаче спомена за Дядо Коледа, се сетих, че днес е неделя и довечера е Бъдни вечер.

До падането на нощта трябваше да съм се покатерила на покрива на Бъкшоу, за да поставя начало на химичния си експеримент.

— *Внимавайте, защото...* — запях на излизане от кухнята.

От другата страна на вратата попаднах в лудница. Вестибюлт приличаше на преддверието на театър в Уест Енд по време на антракт — скупчени на групички хора се преструваха, че обожават неангажиращите разговори и дърдореха един през друг.

Нивото на шума, за човек с моя чувствителен слух, бе непоносимо. Трябваше да се махна оттам. Полицията вероятно щеше да пристигне чак след няколко часа. Разполагах с предостатъчно време за няколко довършителни детайла по проекта си за Бъдни вечер.

Сетих се за фойерверките дълго преди татко да подпише договора с „Илиум Филмс“. Първоначалният ми план бе да ги изстрелям от покрива на Бъкшоу — светлинно зрелище, което щеше да се види ясно и на километър в Бишъпс Лейси, моят коледен подарък за селото, така да се каже — подарък, за който щеше да се говори дълго след като Санта Клаус отлетеше към мразовития север.

Щях да сътворя огнени водопади, които да засрамят и северното сияние: изящни въртележки от горещ и студен огън във всеки възможен цвят. За това щеше да се погрижи химията!

През следващите месеци планът ми се разрасна и вече включваше и мерки за залавянето на самия брадат старец, с което веднъж завинаги щях да затворя устите на тъпите си сестри.

Докато приготвях химичните съставки, изведнъж настроението ми се помрачи. Чак сега ми хрумна, че може би ще е непочтително да организирам подобно пищно празненство, при условие че в къщата има мъртвец. Макар че най-вероятно щяха да изнесат тленните останки на Филис Уивърн преди Дядо Коледа да дойде, не исках да ме обвинят в липса на тактичност.

— Еврика! — възкликнах аз, докато подреждах в спретнати редици саксиите, взети назаем от оранжерията. — Сетих се!

Щях да направя гигантска ракета в памет на Филис Уивърн! Да, точно така — ослепителен и оглушителен финал на представлението.

Открих формулата, разработена от господина с превъзходното име Бигот, в стара книга в библиотеката на чичо Тар. Нужно бе само да добавя точното количество антимонон и шепа метални стружки към основната рецепта.

Двайсет минути работа с пила върху един много удобен радиатор ми набавиха първата от двете съставки — другата се намираше в бутилка в ръката ми.

От няколко листа амбалажна хартия и празен кашон спретнах възхитителна опаковка и ракетата стана готова за нула време.

След като десертът бе готов, дойде време да се заема и с основното ястие. Това беше опасната част и трябваше да внимавам с всяко свое движение.

Поради риска от експлозия, калиевият хлорид трябваше да се смеси неимоверно внимателно в съд, в който няма да хвъркнат искри.

За щастие, се сетих за алуминиевия комплект салатиери, който леля Фелисити подари на Фели за последния ѝ рожден ден.

„Скъпо момиче“, бе заявила леля. „Вече си на осемнайсет. След няколко години — четири или пет, ако имаш късмет — зъбите ти ще започнат да опадат и ще оглеждаш стягащи комбинезони в универсалния магазин. Момичетата, които се омъжват рано, хващат най-жизнените младоженци, не го забравяй. И не се взирай в тавана с това отегчено изражение, Офелия. Тези алуминиеви салатиери са произведени от останки на самолет. Леки са, практични и приятни за окото. Какво по-добро начало за чеиза ти?“

Намерих купите скрити най-отзад на висок рафт в килера и ги иззех в името на науката.

За да създам синя експлозия, смесих шест части калиев нитрат, две части сярна и една част антимонов трисулфид.

Това бе формулата, по която се произвеждаха ослепителните спасителни ракети в морето, и реших, че моята заря ще се види чак в Молдън Фенуик — може би дори в Хинли и отвъд.

Към една-две порции от сместа добавих по лъжица дъбови сажди, за да се получи ефект на дъжд към експлозиите; в други сипах малко лампени сажди за фонтани от огнени искри.

Важно беше да имам предвид, че за зимните фойерверки се използва различна формула от онази за летните. Основната идея бе следната: по-малко сярна и много повече барут.

Забърках барута сама от натриева селитра, сярна, въглен и с изпълнено с щастие сърце. Отдавна стигнах до извода, че при работа с експлозивни най-важна е душевната нагласа.

Научих го след онзи случай със злощастната госпожица Гърди, бившата ни гувернантка... но не! За тази катастрофа в Бъкшоу не се изричаше и дума. Тя остана в миналото и, за мое щастие, вече почти беше забравена. Поне аз се надявах, че е забравена, тъй като това бе един от малкото ми провали при експеримент с дуалин — вещество, съдържащо дървени стърготини, селитра и нитроглицерин и печално известно с нестабилния си характер.

Въздъгнах и пропъдих от съзнанието си бедната, опърлена госпожица Гърди, след което се посветих на по-приятни мисли.

Преди да разпределя сместа по глинените саксии, добавих в някои от тях определено количество Арсениев оксид (As_4O_6), наричан понякога бял арсеник. Макар да се наслаждавах на мисълта, че смъртоносна отрова може да произведе най-ослепително бяла въздушна експлозия, не това бе причината да го избира.

Онова, което най-много стопляше сърцето ми, беше мисълта да отворя върху наследствения ни дом, макар и само за няколко секунди, чадър от смъртоносно отровен огън, който щеше да бликне и в следващия миг внезапно да изчезне сякаш с магическа пръчица и да остави Бъкшоу в пълна безопасност.

Не ме беше грижа дали в това имаше някаква логика. Въпросът беше в самата идея и бях доволна, че ми е хрумнала.

Сега трябваше да запечатам всяка саксия с оризова хартия, за да предпазя химичните съставки от влагата. По-късно днес, точно преди да си легна, щях да ги пренеса една по една нагоре по тясната стълба, свързваща лабораторията ми с покрива.

И тогава щях да се захвана за работа измежду комините.

Слязла бях до средата на стълбището с надеждата, че не мириша твърде много на барут, когато на входната врата се звънна. Догър се появи, както обикновено, сякаш от въздуха и когато стъпих на последното стъпало, той вече отваряше вратата.

На прага стоеше инспектор Хюит от полицейския участък в Хинли.

Не бях виждала инспектора от известно време, а за последната ни среща не бих искала да си спомням.

Стояхме и се вирахме един в друг като вълци, приближили се от различни посоки към поляна, пълна с овце.

Надявах се, че инспектор Хюит не е злопаметен и ще прекоси вестибюла, ще ми стисне дружески ръката и ще заяви, че се радва да ме види. Все пак му бях помагала при няколко безизходни ситуации, без дори да получа похвала.

Е, това не беше съвсем вярно: съпругата му Антигона ме покани на чай през октомври, но колкото по-малко кажа за случилото се, толкова по-добре.

Затова сега стоях във вестибюла и се преструвах, че чистя парченце храна, заклещило се между зъбите ми, като се вирах в отражението си в една от лъснатите до блясък колони в края на

парапета. Тъкмо когато реших да бъда милостива и да кимна отсечено на инспектора, той се обърна без дори да ме погледне и тръгна към доктор Дарби, изникнал внезапно на площадката на западното стълбище.

Проклятие! Ако бях разсъждавала трезво, щях лично да посрещна инспектора и да го заведа до местопрестъплението на горния етаж.

Но сега беше твърде късно. Изпуснах достъпа си до Стаята на смъртта (така ги наричаха в детективските предавания по радиото) и беше твърде късно да призная грешката си.

Или пък не?

— О, госпожо Малит — нахълтах аз в кухнята, сякаш едва сега научавах новината. — Случило се е нещо ужасно. Госпожица Уивърн е претърпяла страшна злополука и инспектор Хюит е тук. При този студ навън сигурно ще е много благодарен, ако му предложим чаша от прочутия ви чай.

Ласкателствата никога не са прекалени.

— Ако искаш да ми кажеш, че е мъртва, вече го знам отвърна госпожа Малит. — Подобни неща се разчуват за отрицателно време. Шокиращо е, разбира се, но вече няма смисъл да си мълчим, нали Алф?

Алф поклати глава.

— Разбрах веднага, щом зърнах изражението на доктор Дарби. Винаги става сериозен, когато наоколо витае смърт. Още помня онзи случай, когато госпожа Гарбел си отиде в банята. Все това изражение. Сякаш си е лепнал бележка на челото: „Мъртва е“, нали Алф?

— Цяла табела направо — потвърди Алф.

— Казах на Алф, нали скъпи, че нещо не е наред. Рекох му: „Видях доктор Дарби в коридора с онова изражение, дето ако не знаех, щях да си помисля, че в къщата има труп“. Нали така казах, Алф.

— Дума по дума.

Не си направих труда да почукам на врата на Синята спалня. Просто влязох, сякаш бях родена в Скотланд Ярд.

Завъртях топката на бравата и побутнах вратата със задните си части, като крепях подноса, както правеше обикновено госпожа Малит.

За миг ми се стори, че инспекторът се подразни.

Той извърна бавно глава от изцъклената Филис Уивърн, но ме погледна само за миг и каза:

— Благодаря, можеш да го оставиш на масата.

Подчиних се смирено — какво куче съм само — с отчаяната надежда, че няма да ми нареди да изляза. Представих си, че съм невидима.

— Благодаря — повтори инспекторът. — Много мило от твоя страна. Предай благодарностите ми на госпожа Малит.

Всъщност искаше да каже „Пръждосвай се“.

Доктор Дарби мълчеше, но извади шумно ментов бонбон от бездънната кесийка в джоба на сакото си.

Стоях неподвижно като змия през зимата.

— Благодаря ти, Флавия — каза инспекторът, без да се обръща.

Е, поне не ми бе забравил името.

Настъпилата тишина ставаше все по-неловка с всяка изминала секунда. Реших да я наруша, преди някой друг да се възползва.

— Сигурно вече сте забелязали — изтърсих аз, — че гримът ѝ е нанесен *след* смъртта.

ТРИНАЙСЕТ

За моя изненада инспекторът се изкиска.

— Поредното ти химично заключение, предполагам? — попита той.

— О, не. Просто забелязах, че има червило по горната част на долната устна. Тъй като горната ѝ челюст е изнесена малко по-напред, щеше да го е облизала за секунди, ако още е била жива.

Доктор Дарби се наведе и разгледа устните на Филис Уивърн.

— Боже, права е! — възкликна той.

Естествено, че съм права. Безкрайните часове, прекарани в поставяне и регулиране на скобите за зъби в стаята за мъчения на доктор Рийки на улица „Фарингтън“ ме бяха превърнали във водещ експерт по видовете ухапки. Всъщност понякога имах чувството, че съм жива Лешникотрошачка. Забелязах челюстното разместване на Филис Уивърн лесно като кон пред поилка за птици.

— И кога стигна до това заключение? — попита инспекторът.

Трябваше да му го призная — за по-възрастен човек, имаше забележително пъргав ум.

— Аз открих тялото. След което веднага повиках Догър.

— И защо? — попита той, веднага забелязал липсата на логика в твърдението ми. — Доктор Дарби е бил съвсем наблизо във вестибюла.

— Доктор Дарби пристигна с шейната, дърпана от Дитер — отвърнах аз. — Когато влезе в Бъкшоу, забелязах, че не носи лекарската си чанта. Освен това той беше много уморен. Зърнах го да задрямва по време на представлението.

— И? — повдигна вежди инспекторът.

— И... се уплаших. Знаех, че по това време единственият буден в къщата вероятно е Догър — понякога спи неспокойно, знаете — и исках някой да... съжалявам, не мислех трезво.

Това беше лъжа, но пък прекрасна. Всъщност умът ми бе бистър като планински поток.

Нарочно потреперих с долната си устна.

— Веднага разбрах, че госпожица Уивърн е мъртва — добавих.
— Въпросът вече не бе в спасяването на живота ѝ.

— Но си запазила достатъчно самообладание, за да забележиш петънце червило не на място.

— Да. Забелязвам подобни неща. Неволно.

„Моля ви, не ме удряйте“, исках да добавя, но знаех, че вече стъпвам по много тънък лед.

— Разбирам — рече инспекторът. — Много мило от твоя страна да ми обърнеш внимание върху този факт.

Усмихнах му се лъчезарно и излязох елегантно.

Запътих се направо към салона, нетърпелива да съобщя новината на Фели и Дафи. Заварих ги приведени над куп стари броеве на „Зад кулисите“.

— Няма нужда да ни казваш — рече Дафи и вдигна ръка, щом отворих уста. — Вече знаем. Филис Уивърн е била убита в Синята спалня и полицаите в момента са на местопрестъплението.

— Но как...? — започнах аз.

— Може би, тъй като ти си основната заподозряна, не бива дори да разговаряме с теб — заяви Фели.

— Аз ли? — попитах поразена. — Как може да ти хрумне подобна глупава мисъл?

— Видях те — отвърна Фели. — Онази жена и адският ѝ прожекционен апарат не ни даваха да мигнем. Накрая реших да я скастрия и бях на половината път по коридора, когато познай кого забелязах да излиза крадешком от Синята спалня?

Защо изведнъж ме обзе такова чувство на вина?

— Не се измъквах крадешком, а отивах да потърся помощ.

— Вероятно на този свят има шепа хора, които биха ти повярвали, но аз не съм сред тях — заяви Фели.

— Друг път — добави Дафи.

— По една случайност — казах аз надменно, — помагам на полицията в разследването.

— Тинтири-минтири! — отвърна Дафи. — С Фели тъкмо говорихме със сержант Грейвс, който питаше защо те няма.

Само при споменаването на сержант Грейвс Фели се приближи с плавна походка към огледалото, оправи косата си, след което огледа и двата си профила. Макар да не беше на първо място в списъка ѝ с ухажори, сержантът не бе отписан — поне аз се надявах на това.

— Сержант Грейвс е тук? Не съм го видяла.

— Защото той не иска да го виждаш — рече Дафи. — Ще му се нагледаш, когато ти закопчае белезниците.

„Да ме закопчае ли?“ Дафи очевидно обръщаше повече внимание на Филип Одел, отколкото си признаваше.

— А сержант Улмър също ли е тук? — попитах аз.

— Разбира се — отвърна Фели. — Дитер им помага да прокопаят път през преспите.

— Дитер се е върнал?

— Възнамерява да кандидатства за полицейски инспектор — обясни Дафи. — Рекли му, че без неговата помощ нямало да успеят да стигнат до Бъкшоу.

— А къде е Нед? — попитах, споходена от внезапно прозрение. — И Карл?

Фели имаше повече обожатели и от ухажорите на Пенелопа, жената на Одисей — предпочитам „обожатели“ пред „ухажори“, защото предполага сляпо поклонничество — и всички до един по някаква странна приумица на съдбата се бяха събрали в Бъкшоу едновременно.

Нед... Дитер... Карл... сержант Грейвс. Всички те, Бог знае защо, бяха оглупели от любов по тъпата ми сестра.

Колко време щеше да мине, преди между тях да започнат да прехвърчат искри?

— Нед и Карл изявиха желание да помогнат с разчистването на снега пред входа. Викарият организира група и им раздаде лопати.

— Но защо? — попитах аз.

Нямаше никаква логика. Щом всички пътища бяха непроходими, какъв смисъл имаше да се прокопава пътека до входа?

— Защото — обади се леля Фелисити зад гърба ми, — всеизвестен факт е, че повече от двама мъже, затворени на едно място за повече от час, представляват опасност за обществото. За да се избегнат неприятности, те трябва да бъдат изведени навън и впрегнати в работа, за да обуздаят животинските си инстинкти.

Усмихнах се при мисълта как Бъни Спърлинг и викарият грабват лопати, за да обуздаят животинските си инстинкти, но си замълчах. Зачудих се и дали леля Фелисити е научила за Филис Уивърн.

— Освен това — добави тя, — ще трябва да дойде катафалка, за да откара тялото. Не могат да я изнесат с шейна, теглена от кучета, я!

Коеето отговори на въпроса ми, но и повдигна нов.

Стълбището от лабораторията към покрива беше тясно и стръмно. „Никой, освен мен, не се е качвал тук от години“, помислих си.

На върха на стълбите имаше врата, през която се излизаше на покрива — или поне така трябваше да бъде. Натисках резето, докато то не се отвори рязко и не ми прещипа пръстите. Но сега пък самата врата заяде, вероятно защото от другата страна беше затрупана със сняг. Опрях рамо о нея и натиснах силно.

Със странния скърцащ звук, който издава снегът, когато отказва да помръдне, вратата се отвори неохотно с около три сантиметра.

Знаех, че срещу мен се съпротивляват милиони миниатюрни кристалчета, чиито химични връзки обаче бяха неимоверно силни. Ако всички ние можехме да сме като снега, помислих си аз, колко щастливи щяхме да бъдем.

Блъснах пак — вратата се откря с още два-три сантиметра. Повторих.

След дълга борба успях да се промуша между вратата и касата и да изляза на покрива.

Озовах се в сняг до колене.

Разтреперана, вдигнах жилетката до брадичката си и тръгнах бавно през преспите към парапета на покрива, а в едно кътче на съзнанието ми отекваха всички страховити предупреждения на госпожа Малит за пневмонията и как човек не бива да допуска гърдите му да изстинат.

„Излязла навън само за минутка“, беше ми разказала тя с разширени очи за госпожа Милн, жената на месаря. — „Само колкото да простре пелените на бебето — но толкова и й трябвало. В четири часа вече кашляла, в седем била гореща като арабска пустиня, а по изгрев-слънце я натоварили вкочанена в ковчега. Пневмония. Нищо не

те гътва така бързо като пневмонията. Давиш се в собствените си течности.“

Тук от покрива на изток се разкриваше гледка към хълмистите околности, които представляваха една безкрайна, ослепително бяла пелена. Веднага щях да забележа следи от стъпки, но такива не се виждаха.

Въпреки ледената вода, която се събираше в обувките ми, се насилих да изгазя през снега до северната фасада, където спрях и разтреперана надникнах надолу към предния двор.

Затрупаният със сняг трактор на Дитер приличаше на магарето Йори — сив силует, сгущен под бяло одеяло. До него стоеше синият Воксъл на инспектор Хюит.

Пред входа дружината на викария, екипирана с палта, ръкавици и галоши, прокопаваше смело преспите, а дъхът излизаше от устите им като облачета пара. Бяха успели да разчистят пространство за паркиране малко по-малко от тенискорт, но дори и там неуморният вятър отново бе започнал да навява пресен сняг.

По средата на алеята имаше тясна пътека, обрамчена от двете страни от високи преспи. Тук-там все още ясно се различаваха отпечатъците от веригите, а по средата на пътеката се виждаха следи от автомобилни гуми, водещи право до паркирания Воксъл. Бързо се досетих, че полицаите са карали след снегорин, който е прокопал път от селото.

Освен призрачната синя лента на лъкатушеция на север разчистен път, всичко останало около Бъкшоу беше покрито от огромна бяла пелена.

На парапета над южната фасада вятърът духаше откъм гърба ми и бе малко по-топло. Долу, до зеленчуковата градина, покритите със сняг микробуси и камиони на „Илиум Филмс“ стояха сгущени като малък цирк през зимата. Между тях се извиваха тесни отъпкани пътеки и проследих с поглед как мъж с ливрея излезе от кухнята и тръгна внимателно към един от най-малките микробуси. Беше Антъни — шофьорът на Филис Уивърн. Съвсем бях забравила за него.

Наведох се над парапета, колкото можеше по-напред, и надзърнах отстрани на къщата. Да, видях късче от радиатора на черния Даймлер. Изглежда го бяха паркирали до затрупана цветна леха. Наведох се още два-три сантиметра напред, за да видя дали в колата

седи някой и бутнах купчина сняг, която се стовари шумно върху покрива на Даймлера.

— Да му се не види! — възкликнах тихичко.

Антъни внезапно спря, обърна се, вдигна очи и ме видя. Последва един от онези странни моменти, в които погледите на непознати се засичат, но двамата са твърде далеч, за да говорят и твърде близо, за да се престорят, че не са видели. Тъкмо се чудех какво би било уместно да му кажа — да му поднеса съболезнования или да му пожелаая „Весела Коледа“, — когато той се обърна и продължи към микробуса.

„Тези кожени ботуши за езда сигурно много се пързаят в снега“, помислих си аз.

Докато се връщах към вратата, погледнах нагоре — извисяващите се комини и гръмоотводи на Бъкшоу се издигаха от масивните си основи редица след редица като тръби на орган от тухли, желязо и глина. Комините на кухнята, северното и западното крило дори бълваха пушек към оловносивото небе.

Помислих си и потръпнах развълнувано — наполовина от удоволствие, наполовина от страх, — че преди да изтече нощта, ще се прокрадвам измежду същите тези островърхи кули за среща със Санта Клаус — експеримент, който щеше да определи посоката на живота ми за в бъдеще.

Щеше ли химията да сложи край на Коледа? Или пък утре сутрин щях да намеря залепнал сред комините дебел старец, ругаещ гръмовно?

Признавам си, част от мен се надяваше легендата да е истина.

Понякога имах чувството, че стоя стъпила на двата бряга на студен океан — с единия крак в Новия свят, а с другия — в Стария. Докато двата свята се отдалечаваха неумолимо един от друг, ме грозеше опасност да бъда разкъсана по средата.

Ордите във вестибюла започваха да проявяват признаци на умора. Стояха тук от почти двацет и четири часа и очевидно търпението им се изчерпваше.

Накъдето и да погледнех, виждах тъмни кръгове под очите, а въздухът в пренаселеното фоайе започваше да застоява.

Забелязала съм, че когато много хора се събират накуп, дори в просторни помещения, те се преобразяват. Може би, помислих си аз, когато започнем да дишаме въздуха, издишан от другите, и въртящите се лудешки атоми от телата им се смесят с нашите, попиваме някои от чертите на характера им като кристалите в снежинките. Може би това ни променя за добро или лошо.

При първа възможност щях да запиша интересното заключение в тетрадката си.

Хората, които бяха прекарвали нощта върху плочките, още разтриваха кости и гледаха лошо късметлиите, които си бяха заградили ъгли, за да подпрат гръб на стената. Максимилиан Брок бе оградил със стена от книги късчето си под и нямаше как да не се зачудя откъде ги е взел. Сигурно през нощта бе нахлул в библиотеката.

Нима добрите хора от Бишъпс Лейси, затворени тук в Бъкшоу, се бяха превърнали толкова бързо в бранещи територията си хищници от джунглата? Ако останеха тук още дълго, скоро щяха да започнат да си заграждат парцели и да садят зеленчуци.

Може би в крайна сметка в думите на леля Фелисити имаше истина. На всички до един, и мъже, и жени, щеше добре да им се отрази да се поразходят енергично на чист въздух и изведнъж останах много доволна, задето излязох на покрива, макар и само за няколко минути.

Но с това си действие бях ли нарушила официална заповед?

Макар да не го бях чула с ушите си, инспектор Хюит сигурно беше наредил никой да не напуска къщата. Това е стандартна процедура при подозрения за извършено убийство, а смъртта на Филип Уивърн не бе нито по естествени причини, нито самоубийство — животът ѝ беше отнет насилствено.

А какво да кажем за шофьора Антъни? Нима той не се шляеше необезпокоявано навън? Видях го от покрива. Ами мъжете, които разчистваха предния двор? Викарият не нарушаваше ли нарежданията на властите, като събра група за почистване? Като че ли не. Сигурно е поискал разрешение. Може би дори лично инспекторът е наредил да се разчисти пред входа.

Тъкмо докато си мислех за тях, входната врата се отвори и мъжете с лопатите влязоха и започнаха да тупат крака и да трият ръце. Минаха няколко минути, преди да осъзная, че някой липсва.

— Дитер, къде е викарият?

— Тръгна — отвърна той смръщено. — С фрау Ричардсън потеглиха пеша към селото.

Фрау Ричардсън ли? Синтия? Селото?

Не можех да повярвам на ушите си. Огледах се бързо и видях, че Синтия Ричардсън наистина я няма.

— Настояваха да се приберат — обясни Дитер. — Църковната служба за Бъдни вечер започва само след няколко часа.

— Но половината паство е тук! — възразих аз. — Няма никаква логика.

— Но останалите енорияши са в Бишъпс Лейси — вдигна безпомощно ръце Дитер. — А и човек не може да влива разум на свещеник от англиканската църква.

— Инспекторът ще побеснее — заявих аз.

— Нима? — обади се глас зад мен.

Едва ли е нужно да казвам, че беше инспектор Хюит. До него стоеше сержант Грейвс.

— И какво, както се изрази, ще ме вбеси?

Умът ми прегледа светкавично възможностите и осъзнах, че няма как да се измъкна.

— Викарият и жена му са тръгнали към „Свети Танкред“. Нали е Бъдни вечер.

Това беше самата истина и тъй като едва ли бе държавна тайна, нямаше как да ме обвинят, че съм портаджийка.

— Кога?

— Преди малко. Сигурно няма и пет минути. Дитер може да ви каже.

— Незабавно трябва да се върнат — рече инспекторът. — Сержант Грейвс?

— Сър?

— Опитай се да ги настигнеш. Имат известна преднина, но ти си по-млад и енергичен, нали?

— Да, сър — отвърна сержантът, а появилите се на бузите му трапчинки, го накараха да заприлича на свенлив ученик.

— Кажи им, че ще направим всичко по силите си да приключим по-бързо, но заповедите ми трябва да се спазват.

Колко умно, помислих си аз: проява на разбиране, но с жило накрая.

— А сега, госпожице Де Лус — обърна се към мен инспекторът, — мисля да започнем с вас.

— Първо най-младите свидетели, така ли? — попитах аз любезно.

— Не непременно — отвърна инспектор Хюит.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

За моя изненада инспекторът предложи да дам показанията си в лабораторията.

— Където няма да ни безпокоят — обясни той.

Това нямаше да е първото му посещение в моя *sanctum sanctorum*: влезе тук и при онзи случай с Хорас Боунпени и заяви, че лабораторията ми е „необикновена“.

Този път обаче само след един бърз поглед към Йорик — учебния скелет, подарък на чичо Тар от природоизпитателя Франк Бъкланд — инспекторът се настани на една от високите табуретки, постави крака на пречката ѝ и извади бележника си.

— В колко часа откри тялото на госпожица Уивърн? — мина той направо към въпросите без любезни уводни думи.

— Не съм сигурна. В полунощ или петнайсет минути след това.

Инспекторът седеше с химикалка над страницата.

— Важно е — каза той. — Жизненоважно, всъщност.

— Колко време трае балконската сцена от „Ромео и Жулиета“? — попитах аз.

Инспекторът изглежда малко се подразни.

— В градината на Капулети ли? Не съм сигурен. Не повече от десет минути, като че ли?

— По-дълга беше. Закъсняха с началото, а после...

— Да?

— Ами, случилото се с Гил Крофърд.

Предполагах, че все някой вече му е споменал, но като видях как стиска химикалката, очевидно едва сега разбираше.

— Разкажи ми със свои думи — подкани ме инспекторът и аз го направих: разказах как прожекторът не освети Филис Уивърн при появата ѝ... как тя слезе от импровизирания балкон... как се качи по скелето в тъмното... как зашлеви Гил Крофърд през лицето.

Всичко се изля от устата ми и се изненадах колко гняв бях стаила в себе си. Когато свърших, вече бях готова да се разплача.

— Много неприятна случка — рече инспекторът. — Как се почувства... тогава?

Отговорът ми ме шокира.

— Идеше ми да я убия.

Седяхме смълчани, стори ми се, цяла вечност, но тишината вероятно продължи не повече от десет секунди.

— Ще запишете ли това в бележника си? — попитах аз най-накрая.

— Не — отвърна той с различен, по-мек тон. — Въпросът бе по-скоро личен.

Възможността беше твърде добра, за да я пропусна. Най-сетне имах шанса да се освободя от болката, която не даваше мира на съвестта ми от онзи ужасен ден през октомври.

— Съжалявам! — изтърсих. — Не исках да... жена ви... Антигона.

Инспекторът затвори бележника.

— Флавия...

— Постъпих ужасно. Изобщо не се замислих, преди да го кажа. Антигона... госпожа Хюит искам да кажа, сигурно е останала страшно разочарована.

Собственият ми глас ехтеше в ушите ми.

„Защо с инспектор Хюит нямате деца? С неговата заплата със сигурност можете да си го позволите.“

Нямах намерение да прозвучи сериозно, а по-скоро закачливо.

Чувствах се въодушевена от компанията, красотата ѝ и може би от захарта в прекалено многото парчета торта, които бях изяла. Здравно се бях натъпкала.

Седях и се взирах весело в нея като лондонско конте, току-що разказало виц за мъртъвци и тръпнещо в очакване присъстващите да схванат шегата.

„С неговата заплата със сигурност можете да си го позволите.“

За малко да повторя тези думи.

„Изгубихме три бебета“, бе отвърнала Антигона Хюит с безкрайна тъга в гласа и бе хванала съпруга си за ръката.

„Време е да се прибирам“, бях обявила изведнъж аз, сякаш забравила всички останали думи в английския език.

Инспекторът ме докара до Бъкшоу в пълно мълчание, по мой избор, и аз изскочих от колата без дори да му благодаря.

— Не, по-скоро се натъжи — каза инспекторът и ме върна към настоящето. — Просто не успяваме, както някои други семейства, да се примирим.

— Тя сигурно ме мрази.

— Не. Мразят само омразните хора.

Разбрах какво има предвид, макар да не можех да го обясня.

— Като убиеца на Филис Уивърн например — предположих аз.

— Точно така — отвърна инспекторът след кратко мълчание. — А сега, докъде бяхме стигнали?

— До Гил Крофърд — припомних му. — След което тя продължи с пиесата, сякаш нищо не се е случило.

— Часът трябва да е бил към деветнайсет и двайсет и пет, нали?

— Да.

Инспекторът се почеса по ухото.

— Не е ли малко странно да се събере цяло село в подобно лошо време само за десетминутно представление?

— Филис Уивърн беше само звездата. Мисля, че викарият е планирал по-дълго представление. Виждате ли, целта беше да се наберат средства за Фонда за ремонт на покрива. Сигурно е възнамерявал да помоли сестрите Падок да изпълнят няколко песни, а накрая и той самият да изрецитира нещо, като например „Албърт и лъвът“. Възможно е да е помолил Филис Уивърн да играе първа, тъй като би било проява на неуважение да я кара да чака аматьори. Но това е само предположение. Ще трябва да питате него самия, когато се върне.

— Ще го направя. Напълно възможно е да си права.

Инспекторът побутна маншета на ръкава си с показалец и погледна часовника си.

— Само още няколко въпроса — каза той, — след което бих искал да ми помогнеш с един експеримент.

О, радост неземна! Признаваха ме за равна... или нещо от сорта. Самият Дядо Коледа не би могъл да измисли по-хубав подарък. (Спомних си с приятно потръпване, че със стария господин ни предстоеше работа само след няколко часа. Вероятно щях да имам възможност да му благодаря лично.)

— Мисля, че ще успея, инспекторе — отвърнах аз, — макар да съм доста заета.

„Флавия, престани!“, — наредих си наум. — „Спри незабавно, преди да ти отхапя езика отвътре и да го изплюя на килима!“

— Добре тогава — рече инспекторът. — Защо отиде в Синята спалня?

— Искях да говоря с госпожица Уивърн.

— За какво?

— За всичко.

— Защо точно по това време? Не е ли малко късно?

— Чух музиката в края на филма и разбрах, че е будна.

Още докато изричах думите, изстинах. Защо не се сетих по-рано? Филис Уивърн може вече да е била мъртва.

— Но може би — добавих аз, — може би...

Инспекторът не сваляше очи от мен и ме насърчи с поглед да продължа.

— Една ролка с шестнайсетмилиметров филм е дълга четирийсет и пет минути — казах аз. — Пълнометражните филми са на две ролки.

Напълно убедена бях в този факт. Достатъчно бози съм изтърпяла на прожекциите в енорийската зала, за да се поинтересувам колко дълго ще продължат мъките ми. Освен това веднъж попитах и господин Мичел.

— Филмът свърши тъкмо когато стигнах до Синята спалня. Чух репликата „Никога няма да забравя замъка Хоукхоувър“ точно преди да тръгна надолу по стълбите от моето крило. Когато намерих трупа на Филис Уивърн, краят на лентата вече плющеше на въртящата се ролка. Но...

— Да? — Инспекторът бе наострил слух като гризач.

— Ами ако е била мъртва още преди филмът да започне? Ами ако именно убиецът е пуснал прожекционния апарат?

В съзнанието ми късчетата от мозайката се подреждаха бързо. По-ранният час на смъртта би обяснил защо по кожата ѝ вече имаше обезцветяване, когато я намерих. Но това нямаше да го кажа на инспектора. За някои неща все пак трябваше да се досети и сам.

— Чудесно предположение — рече той. — Чу ли нещо друго, освен плющенето на лентата?

— Да. Докато прекосявах вестибюла, чух някъде да се затваря врата. И някой пусна водата в тоалетната.

— Преди или след затварянето на вратата?

— След това. Вратата се затвори, докато слизах по стълбите. Водата беше пусната, когато се намирах по средата на вестибюла.

— Толкова бързо?

— Да.

— Странно — отбеляза инспектор Хюит.

Чак по-късно осъзнах какво е имал предвид.

— От всички хора във вестибюла, кого си спомняш, че видя със сигурност?

— Викарият. Извика насън.

— Какво е извикал?

Защо имах усещането, че издавам доверена ми тайна? Защо се чувствах като долна клюкарка?

— Каза: „Хана, моля те, недей!“ много тихо.

— И нищо друго?

— Не.

Инспекторът си записа нещо в бележника.

— Продължавай — подкани ме той. — Кой друг спеше във вестибюла?

— Синтия Ричардсън, съпругата на викария...

Започнах да ги изброявам на пръсти:

— Госпожа Малит... и съпругът ѝ Алф... доктор Дарби... Нед Кропър... Мери Стоукър... Бъни Стърлинг... Макс, искам да кажа Максимилиан Брок, съседът ни. Макс се беше обградил с малка стена от книги.

— Някой друг?

— Тези забелязах. А, да, и Дитер, разбира се. Той спеше на площадката и се наложи да мина на пръсти покрай него.

— Докато се качваше нагоре към Синята спалня, видя ли някой друг, чу ли нещо?

— Не. Нищо.

— Благодаря — рече инспекторът и затвори бележника си. — Много ми помогна.

Дали ми беше простил, или просто се държеше любезно?

— А сега — продължи той, — както вече ти казах, нуждая се от съдействието ти за един малък експеримент, но ще имам време чак по-късно.

Кимнах разбиращо.

— Имате ли екземпляр от „Ромео и Жулиета“ в библиотеката? Бих се изненадал, ако нямате.

— Да, имаме събрани съчинения на Шекспир. Дафи ги вади, когато иска да си придаде задълбочен вид. Ще свършат ли работа?

Всичко, което казах, беше самата истина, само че нямах представа къде да намеря книгата. Не ми се щеше да преглеждам хиляди томове на Бъдни вечер. Имах да ловя по-едър дивеч, както се казва.

— Да. Бъди послушно момиче и се опитай да я намериш.

Ако някой друг, а не инспектор Хюит, се бе обърнал към мен така, щях да му изтръгна гръкляна, но вместо това стоях като добро кученце в очакване господарят да му подхвърли пантоф.

— Веднага се заемам! — почти извиках, докато инспекторът излизаше.

Фели бе приела обожателите си в салона и с болка трябва да призная, че изглеждаше приказно. По светкавичните погледи, които си хвърляше в огледалото, виждах, че и тя е на същото мнение. Лицето ѝ сияеше, сякаш в черепа ѝ е монтирана крушка, и кокетно пърхаше с мигли на Карл, Дитер и Нед, които я бяха наобиколили с обожание, сякаш тя е Дева Мария, а те — тримата влъхви — Каспар, Мелхиор и Балтазар.

Всъщност сравнението никак не беше лошо, тъй като двама от тях Нед и Карл — пристигнаха с дарове. Подаръкът на Карл, разбира се, беше хвърлен в пламъците от татко, но това, изглежда, не бе засегнало приносителя му, който се усмихваше, подпрян на камината с ръце в джобовите и мляскаше доволно с дъвка, отмерено като механична играчка.

Праисторическите шоколадови бонбони на Нед не се виждаха никакви, защото най-вероятно бяха поставени редом до предшествениците си в чекмеджето за бельо на Фели.

Сержант Грейвс, който очевидно тъкмо беше приключил с показанията на другите щастливи роби на Фели, седеше в ъгъла и преписваше записките си, но по начина, по който поглеждаше крадешком от бележника си, виждах, че оглежда съперниците си в любовта.

Стори ми се, че единствено Дитер е достатъчно разумен, за да пропусне тамяна и смирната.

Поне така си мислех, докато не бръкна в джоба си и не извади малка кутийка от кост.

Подаде я безмълвно на Фели.

„Божичко!“, помислих си. — „Ще ѝ предложи брак!“

Фели, разбира се, проточи отварянето на подаръка възможно най-дълго. Разгледа кутийката от всичките ѝ шест страни, сякаш всяка от тях криеше надпис със златно мастило, оставен от ангели.

— Дитер! — каза задъхано тя. — Прекрасна е!

„Това е просто кутия, тъпа гъска такава! Хайде, отваряй я!“

Фели отвори капачето мъчително бавно.

— О! Пръстен! — промълви тя.

Нед и Карл се спогледаха със зяпнали усти.

— Приятелски пръстен — добави Фели, макар да не разбрах дали с разочарование.

Фели взе пръстена с палец и показалец и го вдигна на светлината. Беше широка златна халка и върху нея имаше гравирани фигурки — мисля, че им казват филигрирани пръстени, — но единственото, което различих, преди сестра ми да се обърне, беше коронка върху сърце.

— Какво означава? — попита Фели, вдигнала очи към Дитер.

— Означава онова, което ти искаш да означава.

Смутена, Фели се изчерви и пъкна кутийката в джоба си.

— Нямаше нужда — успя да промълви, преди да се обърне и да се запъти към пианото под прозореца.

Приглади поли и седна пред клавишите.

Познах мелодията още преди първите три ноти да се отронят от инструмента. „На Елизе“ от Бетовен — или Лари Б., както обичах да му викам, за да вбеса Фели.

Знаех, че майката на Дитер в далечен Берлин се казва Елизе. Понякога той говореше за нея със специален тон, с глас на

нетърпелива наслада, сякаш тя стоеше в съседната стая и чакаше да го изненада.

Веднага разбрах, че изпълнението е тайно послание за Дитер: послание, което никой не би доловил, освен мен и може би Дафи.

В момента не беше уместно да надам боен вик, нито да направя поредица цигански колела през салона, затова се задоволих да стисна ръка на Дитер.

— Весела Weihnachten^[1] — казах аз.

— Весела Weihnachten — отвърна той с усмивка, широка колкото Ламанша.

Докато Фели свиреше, забелязах, че Карл дъвче в такт с музиката, а Нед потропва енергично с крак по пода.

Това беше една от най-щастливите битови сценки, виждани в Бъкшоу, и аз я попивах жадно с очи, уши и дори нос.

Дървата пукаха и димяха в камината, докато „На Елизе“ ни заплени с неизбежната си магия.

„Весела Коледа, Флавия“, помислих си и запечатах този спомен за утеха в бъдеще. „Заслужаваш я.“

Дафи беше сама, просната направо на един фотьойл.

— Как върви животът в „Студеният дом“? — попитах аз.

Тя вдигна очи от книгата си и ме изгледа, сякаш съм тромав крадец, току-що стоварил се през прозореца.

— Дитер подари на Фели пръстен — заявих аз.

— И какво от това?

— Стига, Дафи, знаеш какво искам да кажа.

— Така ще има повече пача за нас. А сега, ако обичаш...

— Жалко за Филис Уивърн, нали?

— Флавия...

— Шекспир започва да ми харесва все повече — пуснах въдицата. — Знаеш ли коя е любимата ми част от „Ромео и Жулиета“? Когато Ромео казва, че очите на Жулиета могат да си разменят местата с двете най-ярки звезди на небосвода.

— С двете най-светли — поправи ме Дафи.

— С двете най-светли — съгласих се аз. — Както и да е, представих си го точно както Шекспир го е описал — как двете звезди

блещукат на лицето на Жулиета, а очите на Жулиета греят в небето...

Хванах с показалец и кутре долните си клепачи и ги обърнах, докато не се видя кървясалата им вътрешна страна, като в същото време притиснах върха на носа си с пръстите на другата ръка.

— Бау! Овчарите по полето сигурно са се, знаеш какво, от страх.

— На полето не е имало овчари.

— Тогава защо Ромео казва: „Да можех, станал нейната овчица, да я помилвам тъй!“

— „Нейна ръкавица“.

— Не е вярно, „овчица“ е. Чух го със собствените си уши. Той каза „овчица“.

Дафи скочи от стола и отиде до една от етажерките. Извади дебел том и го запрелиства, а страниците летяха под пръстите ѝ, сякаш духани от вятъра.

— Ето — каза тя след няколко секунди. — Какво пише тук?

Извих глава настрани и гледах в страницата колкото дълго посмях.

— „Станал нейна ръкавица“ — измърморих неохотно аз. — Въпреки това съм убедена, че Дезмънд Дънкан каза „овчица“.

Дафи затвори рязко книгата, изсумтя, нагъна се отново на фотъойла и след няколко секунди вече се беше потопила в миналото като в топла вана.

С бързината на библиотечна мишка взех тома на скъпия стар Бил Шекспир от масата, пъгнах го под мишница и се изнизах небрежно от стаята.

Мисията беше успешна.

[1] Коледа (нем.). — Бел.ред. ↑

ПЕТНАЙСЕТ

Писькът се чу внезапно и заотеква от ламперията на вестибюла като лавина.

— О, боже! Какво беше това? — възкликна Бъни Спърлинг.

Всички се заоглеждаха, а госпожици Падок се вкопчиха една в друга като изгубени в гората деца.

Аз бях на стълбите и ги изкачих със светкавична бързина. Каквото и да се бе случило, нямаше да допусна да хлопнат вратата под носа ми.

Взех с приплъзване завоя и затичах към северния коридор. Една от вратите, покрай които прелетях, се отвори и втори писък раздра въздуха. Бутнах гардеробниерката и нахълтах в стаята.

Ния почти се бе смъкнала на пода от кушетката, а лицето ѝ беше бяло като платно.

— Бебето... — изпъшка тя.

Мариън Трод, наподобяваща малко слисана кукумявка с очилата си с рогови рамки, излезе от трансa, в който явно бе изпаднала, и пристъпи към мен.

— Доведи доктора — сопна ми се тя.

— Вие си го доведете — отвърнах аз и хванах Ния за ръката. — И на връщане кажете на госпожа Малит да кипне вода.

Мариън оголи зъби за миг, сякаш се канеше да ме ухапе, но после се въртна и излезе от стаята.

— Флавия, непоправима си — каза Ния през зъби.

Свих рамене.

— Благодаря.

Носенето на вода при раждане, както бях научила от филмите и безбройни пиеси по радиото, бе ритуал, задължителен като всяка от десетте божии заповеди, но защо тази вода трябваше да е вряща, не можех да проумея. Едва ли се използваше за измиване на майката, тъй като водеше до риск от сериозни изгаряния, а никак не ми се вярваше да топят новородено в течност, нагрята до 100°C — освен ако това,

разбира се, не беше причината всички току-що родени бебета да са червени като раци, както съм виждала по филмите.

Струваше ми се обаче немислимо. Абсолютно варварско.

Едно нещо бе ясно: имах да науча още много неща около раждането на едно бебе. Все пак човек трябваше да отсее научните факти от глупостите. Реших да се заема с въпроса по-сериозно веднага щом коледните празници приключеха.

— Как си? — попитах Ния, но думите ми прозвучаха фалшиво, сякаш бяхме две старици, срещнали се на чай след църква.

— Много добре, благодаря — отвърна тя през зъби с префърцунен тон. — А ти?

— Възхитително. Просто възхитително.

Стиснах ръката ѝ и тя се усмихна.

— Хм — каза доктор Дарби зад гърба ми и докато се обърна, той вече събличаше раираното си сако и навиваше ръкави. — Затвори вратата на излизане.

Възхищавам се на мъжете, които поемат нещата в свои ръце, когато една жена крайно се нуждае от помощта им.

Мариън Трод стоеше в коридора и ме стрелкаше зловещо с поглед.

— Извинете, ако съм ви нагрубила — казах ѝ аз. — Ния е моя стара приятелка и...

— Е, добре де, не ти се сърдя — отсече тя. — Прощавам ти. Все пак съм свикнала да ме тъпчат.

При тези думи тя се въртна и се отдалечи.

„Вещица!“, помислих си аз.

— Не обръщай внимание на Мариън — рече някой и излезе от сенките. — Малко е претоварена.

Беше Бън Кийтс.

„Претоварена ли? По-скоро е яхнала метлата“, искаше ми се да кажа, но запазих остроумието за себе си.

— Съжалявам за госпожица Уивърн — отвърнах вместо това. — Сигурно ви е много тежко.

Макар да не бях планирала да кажа точно това, още докато изричах думите, осъзнах, че съм уцелила.

— Нямаш представа — отговори Бън и видях, че е искрена.

Наистина нямах представа, но смятах да разбера.

— Искате ли чаша чай? — попитах я аз, ала в същия миг вратата на спалнята се отвори и доктор Дарби подаде глава:

— Повикай Догър. Кажи му: „Напречно разположение. Разкритие на рамо“.

— Веднага — отвърнах и закрачих по коридора като олицетворение на невъзмутимия професионализъм.

— Тичай! — изрева след мен доктор Дарби и аз хукнах.

— „Напречно разположение — повтарях си шепнешком, докато бягах по коридора. — Напречно разположение. Разкритие на рамо.“

Но къде да намеря Догър? Можеше да е в стаята си... или в кухнята. Възможно бе дори да е в оранжерията... или в гаража.

Напразно се тревожих. Когато се спуснах като полудял прилеп по западното стълбище, го видях във вестибюла да помага на Синтия и викария да си съблекат палтата. Двамата приличаха на оцелели след неуспешна експедиция в Антарктика, а същия вид имаше и стоящият зад тях сержант Грейвс.

— Вихрушката премина в истинска виелица — обясняваше дрезгаво викарият със заскрежени устни. — Щяхме да умрем от измръзване, ако сержантът не ни бе намерил.

Синтия трепереше и очевидно беше замаяна.

Невъзпитано или не, прошепнах в ухото на Догър:

— Доктор Дарби те вика в спалнята на Тенисън. Напречно разположение. Разкритие на рамо.

Възнамерявах да изтичам преди него нагоре по стълбите и да му покажа пътя, но Догър ме изпревари. Вземаше стъпалата по няколко наведнъж, сякаш внезапно му бяха поникнали криле, и аз останах да го гоня.

Догър спря на прага, колкото да каже:

— Благодаря, госпожице Флавия. В такива случаи нещата могат да се влошат много бързо. Ще ви повикам, когато имам нужда от помощ.

Седях на един стол пред вратата и убивах времето, като си гризях ноктите. След, както ми се стори, наниз от няколко вечности, но вероятно не повече от няколко минути, чух Ния да извиква пронизително три пъти, след което се чу звук, наподобяващ слисано блеене.

Какво правеха вътре? Защо не ми позволяваха да гледам?

Веднъж Дафи ми обясни как се раждат бебетата, но историята ѝ беше толкова абсурдна, че не бе за вярване. Отдавна бях решила да питам Догър, но все забравях. Е, сега ми се предоставяше златна възможност.

Времето се влачеше, а аз описвах концентрични кръгове с върха на обувката си, когато вратата се отвори и Догър ме повика с пръст да вляза.

— Само за миг — рече той. — Госпожица Ния е много уморена.

Пристъпих предпазливо в стаята и се огледах, сякаш нещо щеше да изскочи и да ме ухапе. И тогава видях Ния, подпряна на купчина възглавници, на ръце с нещо, което на пръв поглед приличаше на воден плъх.

Направих внимателно крачка напред и забелязах как то отваря уста и изписква като гумена играчка.

Трудно ми е да опиша какво точно изпитах. Смесица от чувства, като че ли, на необятно щастие и смазваща тъга. Щастieto си го обяснявах; тъгата — не.

Мисля, беше свързана с факта, че изведнъж вече не бях последното бебе, проплакало в Бъкшоу. Изпитах чувството, че едно от най-тайните ми притежания ми е било откраднато.

— Как беше? — попитах аз, тъй като не можах да измисля нищо друго.

— О, малката, нямаш представа — отвърна Ния.

Колко странно. Не каза ли същото и Бън Кийтс, когато ѝ поднесох съболезнованията си за Филис Уивърн.

— Бебето е много красиво — излъгах. — Прилича на теб.

Ния сведе поглед към вързопа в ръцете си и се разплака.

— О! — изхлипа тя.

Тогава Догър постави ръка на рамото ми и ме побутна нежно, но твърдо към вратата.

Върнах се бавно до стола в коридора и седнах. Главата ми бучеше от мисли.

Тук, зад затворената врата лежеше Ния с току-що роденото си бебе. А там, надолу по коридора, зад своята затворена врата лежеше — образно казано — току-що умрялата Филис Уивърн.

Това имаше ли някакво особено значение или бе просто глупав факт? Дали при раждането в живото тяло се вселява душата на

мъртвец, или това бяха просто бабини деветини?

Дафи ми бе разказвала за момиче в Индия, което твърдяло, че е преродена старица, починала в съседното село, но дали беше вярно? Доктор Ганди определено е бил на това мнение.

Имаше ли дори минимална вероятност в сбръчканото създание в ръцете на Ния да се е настанила душата на Филис Уивърн?

При тази мисъл потреперих.

Въпреки това трябва да призная, че от двете, по-интересна ми беше мъртвата Филис Уивърн.

Ако трябва да съм напълно честна, тя бе далеч по-интересна.

По едно време, малко след последното посещение на Ния в Бъкшоу, започнах да се притеснявам от силния си интерес към мъртъвци.

След доста безсънни нощи и объркани сънища, включващи крипти и ходещи трупове, реших да поговоря по въпроса с Догър. Той мълчаливо ме изслуша, като от време на време кимваше, докато лъскаше ботушите на татко.

— Нередно ли е — обобщих аз — мъртвите да ти носят радост?

Догър топна ъгълчето на парцала в кутията с черна боя.

— Мисля, че един човек на име Аристотел е казал, че обичаме да мислим за неща като трупове, което само по себе си би ни причинило болка, защото чрез тях имаме удоволствието да научим какво е лошо от болката.

— Нима? — попитах аз и се поздравих мислено.

Който и да беше този Аристотел, несъмнено ми се нравеше и реших някой път да го потърся в енциклопедията.

— Доколкото си спомням — по лицето на Догър премина сянка.

Припомнях си този разговор, когато вратата на Синята спалня надолу по коридора се отвори и извисяващият се като канара сержант Улмър започна да изнася обемистия си фотографски комплект от стаята на покойната Филис Уивърн.

Изглеждаше също толкова изненадан да ме види, колкото и аз него.

— Снехте отпечатъци и така нататък, а? — попитах любезно. — Снимки на местопрестъплението ли правихте?

Сержантът се визира в мен няколко секунди, след което по обикновено каменното му лице се разля усмивка.

— Я виж ти! И ако това не е госпожица Де Лус. Надушила си следата, а?

— Е, знаете ме, сержанте... — отвърнах, както се надявах, със загадъчна усмивка.

Небрежно се запътих към него с надеждата поне да надзърна през рамото му и да видя покойната госпожица Уивърн.

Той бързо затвори вратата, завъртя ключа и го пусна в джоба си.

— Така е — прекъсна ме. — И не си и помисляй за връзката с ключове на госпожа Малит, госпожице. Добре ми е известно, че в подобни стари къщи има резервни ключове с чували. Ако оставиш дори само един отпечатък върху тази врата, ще те арестувам.

От устата на специалист по снемане на отпечатъци това бе сериозна заплаха.

— Какви настройки на фотоапарата използвате? — опитах се да го разсея. — Скорост едно на сто двайсет и пет и бленда единайсет?

Сержантът се почеса по главата, стори ми се, почти с удоволствие.

— Няма смисъл, госпожице. Вече ме предупредиха за теб — каза той и си тръгна.

Как така са го предупредили за мен? Какво, по дяволите, имаше предвид?

Сетих се само за едно: инспектор Хюит, предателят, е настроил този човек против мен на път за Бъкшоу. Предупредил го е специално за моята изобретателност, която явно им скърцаше по нервите като нокът по черна дъска.

Нима си мислеше, че може да ме надхитри?

„Ще видим, уважаеми инспекторе, помислих си. — Ще видим.“

Докато си бърбях със сержант Улмър, долових тих разговор в съседната стая — съдейки по гласовете, говореха две жени.

Гласовете млъкнаха и миг след това вратата се откряна едва-едва.

— Извинете за безпокойството — казах на леко кървясалото око, което се появи в процепа, — но господин Лампман ви вика.

Вратата се отвори навътре и видях остатъка от лицето на жената. Беше една от актрисите с епизодични роли във филма.

— Наистина ли? — попита тя с изненадващо металически глас. — Само мен ли вика или и двете ни? Господин Лампман ни вика, Фло

— провикна се тя през рамо, без да изчака отговора ми.

Фло избърса уста и остави купичката, от която ядеше.

— И двете — потвърдих аз, като се опитах да добавя щипка скръб в тона си. — Мисля, че е отвън при камионите, така че най-добре се облечете хубаво.

Изчаках търпеливо, облегната на рамката на вратата, докато актрисите се затътриха надолу по стълбите, като в движение закопчаваха дебелиите си зимни палта.

Стана ми жал за тях. Бог знае какви фантазии им се въртяха в главите. Всяка от тях най-вероятно се молеше да бъде избрана за заместничка на Филис Уивърн в главната роля.

Трябваше да се захващам за работа, защото скоро щяха да се върнат ядосани, че съм ги излъгала.

Влязох в стаята им и завъртях ключа, който както повечето ключове в Бъкшоу стоеше от вътрешната страна на бравата.

В дъното, на страничната стена между прозореца и дрешника висеше завеса — останка от дните, когато обзавеждали спалните за гости като турски хареми. На нея бяха изобразени ловци със слонове и един тигър, който ги дебнеше незабелязано, готов за скок.

Дръпнах гоблена и кихнах от сивия прах, който се вдигна в стаята. Зад него имаше малка дървена врата. Пъхнах ключа и за мое голямо удовлетворение той се превъртя с приветливо изщракване.

Хванах топката на бравата и я завъртях силно. Отново се чуха обещаващи звуци, но вратата заяде.

Промърморих нещо, наполовина молитва, наполовина проклятие. Ако бях огледала вратата дори за частица от секундата, щях да забележа, че е залепнала при боядисване.

Само да разполагах с пет минути в лабораторията си, щях да забъркам разтвор, който може да разяде боята и на боен кораб, преди да кажете „Румпелстилтски“, но не разполагах с толкова време.

Озърнах се набързо из стаята, забележах небрежно хвърлена на леглото дамска чанта и се спуснах към нея като тигър към махараджа.

Носна кърпа... шишенце парфюм... аспирин... цигари (лошо момиче!), както и малък портфейл, който, съдейки по тежестта, съдържаше не повече от шест шилинга и шест пенса.

А, ето и онова, което ми трябваше! Пила за нокти. От шефилдска стомана. Идеално!

Молитвата ми явно бе чута, а проклятието — простено.

Пъхнах острия край на пилата между рамката и вратата и започнах да лющя боята като момиче скаут, което отваря консерва с боб край лагерния огън. Малко след това в краката ми вече се беше натрупала задоволителна купчинка боя на люспи.

Отново пробвах да отворя. Завъртях топката, ритнах долната половина и вратата се отвори със скърцане.

Поех си дълбоко въздух и пристъпих в Стаята на смъртта.

ШЕСТНАЙСЕТ

Трупът на Филис Уивърн още седеше на стола, както го намерих, но сега беше покрит с чаршаф, сякаш бе статуя, чийто скулптор е излязъл за обяд.

Полицайте със сигурност вече бяха приключили с огледа и вероятно чакаха да пристигне подходящо превозно средство, което да откара тялото.

Нямаше да навредя с нищо, ако и аз огледам.

Вдигнах бавно чаршафа, като внимавах да не закача косата ѝ, с цветята на Жулиета все още вплетени в нея, и си помислих, че това е единствената суета, която ѝ бе останала.

Дори в смъртта обаче у Филис Уивърн имаше нещо екзотично, макар че след двайсет и четири часа тялото беше започнало неизбежното си химично разграждане и бе добило сив, въсъчен вид.

Страховитата бледост на плътта ѝ — с изключение на гримираното лице — и придаваше вид на звезда от нямото кино и за миг изпитах същото ужасно усещане като преди: че тя си играе на Статуи, както правехме с Фели и Дафи, преди двете да ме намразят — че всеки момент ще кихне или ще си поеме дълбоко дъх.

Нищо подобно не се случи, разбира се. Филис Уивърн беше напълно мъртва.

Започнах огледа си отдолу. Вдигнах края на дебелата ѝ вълнена пола и веднага забелязах, че глезените ѝ са подути — направо се издуваха над тежките черни работнически ботуши.

Работнически ботуши ли? Невъзможно бе да са нейни!

С помощта на носната си кърпа, за да не оставя отпечатьци, изхлузих единия ботуш... бавно и прецизно, като обърнах специално внимание на начина, по който дебелият бял чорап беше събран под ходилото ѝ.

Както и подозирах — ботушът бе нахлузен на крака ѝ след смъртта.

Много старателно смъкнах дългия до коляното чорап и го събух. Кракът ѝ беше подпухнал, потъмнял и посинял от спирането на кръвта. Лакираните ѝ нокти изглеждаха отвратително.

Отново обух чорапа, който се плъзна с лекота по студената кожа.

Обуването на ботуша обаче не беше лесно като събуването му; скованите пръсти просто отказваха да се плъзнат чак до долу. Вкочаняваше ли се вече трупът?

Отново издърпах ботуша и пъгнах длан в него. В носа на обувката имаше някакъв предмет — хартия на пипане.

Богат и известен човек като Филис Уивърн би ли си купил поголеми ботуши, в които да се налага да тъпче хартия, за да му станат?

Малко вероятно. Извадих топката с пръст и я разгънах.

Беше лист хартия за писма, в чийто горен край бе напечатано: „Хотел «Кора», Горен Уобърн, Лондон, WC1.“

На страницата с червено мастило бяха надраскани думите:

Да кажа ли на Д?

Проклет да е почеркът ѝ! „Да кажа ли на Т?“ ли пишеше?

Листът беше откъснат от кочана диагонално през инициала — последната буква можеше да е всяка.

Д като Дезмънд? Д като Дънкан? В като Вал? Или Б като Бън?

Нямах време за предположения, нито дори да претърся за още нещо пропуснато от полицията. Пъгнах листа в джоба на жилетката си, за да го анализирам по-късно.

Пак се опитах да ѝ обуя ботуша, но заради подуването имах чувството, че тъпча слонски крак в балетна пантофка.

Спомних си за Фло или Мейв, или както там се казваше, и изтичах в съседната стая.

Да! Точно както си и мислех — актрисата беше оставила половината купичка с нарязани плодове на нощното шкафче. Взех лъжичката и се върнах при госпожица Уивърн.

С помощта на лъжицата като обувалка успях да напъхам вкочанения крак в ботуша.

Нещо ми подсказа да надникна и в другия ботуш и бързо свалих и него. Дали тук щеше да е скрита останалата част от посланието?

Нямах този късмет. Другият ботуш беше празен и аз бързо го обух отново на крака.

Приключих с долните крайници.

Следващата ми стъпка бе да я подуша хубавичко. От опит знаех, че отровата може да предизвика симптоми на всякакви привидни причини за смъртта и нямаше да рискувам да пропусна нещо.

Подуших устните ѝ (забелязах, че аленото червило върху горната излиза извън очертанията на самата устна, вероятно за да маскира мустачето, което се виждаше само от много близо), след това ушите, носа, деколтето, дланите и доколкото успях, без да местя трупа — подмишниците.

Нищо. Като изключим, че бе мъртва, Фелис Уивърн миришеше като човек, който само преди няколко часа се е изкъпал във вана с ароматни соли.

Трябва да се е прибрала в стаята си веднага след представлението, свалила е костюма на Жулиета (който все още стоеше разпънат на леглото), взела си е вана и после... какво?

Отново използвах носната си кърпа, за да сваля от шията ѝ проба от сценичния грим, който забелязах по-рано. Върху белия ленен плат мазната пудра приличаше на прах от фино натрошена червена тухла.

Обърнах специално внимание на ноктите ѝ, покрити с лъскав ален лак в тон с червилото. Кожичките в основите им образуваха сивкавобели полумесеци, тъй като върху тях не бе нанесено багрило. Фели лакираше ноктите си по същия начин и внезапно ме полазиха тръпки.

„Спокойно, това е просто един труп“, казах си аз.

На сцената ноктите на Фелис Уивърн със сигурност не бяха в този крещящ цвят. Напротив — като изключим шамара, интерпретацията ѝ на Жулиета се отличаваше с непретенциозната си простота. Все пак истинската Жулиета е била на не повече от дванайсет-тринайсет години, или поне така твърдеше Дафи.

„Ако не бяхте вие“ — заяви загадъчно тя веднъж — „в момента Дърк Богард можеше да се катери по балкона ми.“

За разлика от нея обаче Фелис Уивърн беше на петдесет и девет години. Лично ми го каза. Истинско чудо беше, че успяваше да свали четирийсет и пет години от възрастта си под сценичните прожектори.

Може би се дължеше на дребния ѝ ръст. На практика тя бе малко по-едра от мен.

„Най-добре да не се мотая“, напомних си. Актрисите, които пратих за зелен хайвер, можеха да се върнат всеки момент и да заблъскат по заключената врата.

Но нещо не ми даваше мира — нещо не беше наред. Какво ли?

Отстъпих назад, за да огледам цялата стая.

Със селската си блуза и пола Филис Уивърн сякаш бе поседнала за малко да си поеме въздух, преди да се отпрати на маскен бал.

Възможно ли беше просто да е получила инфаркт или пък внезапен инсулт?

Разбира се, че не! Нямаше как да пренебрегна черната панделка от кинолента, завързана на врата ѝ. А и освен това Догър посочи хеморагичните петна. Жената очевидно беше удушена. Това бе съвсем ясно. Просто частица от съзнанието ми все още се опитваше да притъпи ужаса от разигралото се тук насилие.

От косата до...

Косата! Това беше!

Като цветни звездички, блещукащи в небето, цветята във венеца на Жулиета още бяха вплетени в дългите ѝ златисти коси. Едва ли бяха естествени, иначе досега да са повехнали. Цветята обаче изглеждаха свежи, сякаш бяха откъснати минутка преди да вляза в стаята.

Протегнах ръка и хванах една особено свежа на вид жълта иглика.

Трудно ми бе да преценя на пипане. Дръпнах и — мили боже! — косата на Филис Уивърн с все венец се смъкна от главата ѝ и падна на пода с отвратително тупване като мъртва птица, стоварила се от небето.

Оказа се перука, разбира се, и без нея актрисата беше плешива като варено яйце.

Варено яйце, нашарено от още повече хеморагични петна, или петехия, както ги нарече Догър.

Зяпах я потресено. На що за кошмар се бях натъкнала?

Вдигнах перуката от килима и я върнах на главата, но колкото и да я намествах, все изглеждаше абсурдно.

Може би защото знаех какво се крие отдолу.

Не можех обаче да губя цял ден, за да си играя с фризура й. Накрая се отказах и насочих внимание към тоалетката, която беше пълна с всевъзможни бурканчета и шишенца: студени театрални кремове, глицерин и розова вода, подредени върху лосиони за почистване на кожата и най-различни тоалетни принадлежности от козметичната линия на Хариет Хъбард Айер. Макар плотът на тоалетката да приличаше на същинска аптека, няколко неща очевидно липсваха: червен сценичен грим, алено червило и лак за нокти.

Претършувах набързо дамската й чанта, оставих настрана шепа хартиени носни кърпи, портфейл с шестстотин двайсет и пет лири и няколко монети, след което се натъкнах на нещо интересно: гребен от черупка на костенурка, джобно огледалце и кутийка ментови бонбони (от които си взех един и прибрах в джоба още два, за да си набавя бързо енергия, ако се наложеше).

Тъкмо се канех да затворя чантата, когато зърнах едва забележим цип в хастара — изкусна маскировка от страна на производителя.

„Ехо! Какво е това? Таен джоб може би?“, помислих си аз.

За мое разочарование в него нямаше кой знае какво — връзка ключове и малко книжле с вид на документ, съставено от две сиви страници с еднаква информация, отпечатана и на двете:

Окръг Лондон
Удостоверение за правоуправление на моторно
превозно средство
Филида Лампман
„Тенебре“
ул. „Колиърс Уолк“, №3

Шофьорската книжка беше издадена на 13 май, 1929 г.

Филида? Лампман?

Нима това бе истинското име на Филипс Уивърн? Не ми се вярваше да носи чужди документи в чантата си.

Но да приемем, че Филида беше Филипс или обратното, какво да мисля за останалото? Каква връзка имаше с Вал Лампман? Съпруга ли му беше? Сестра? Снаха? Братовчедка?

„Братовчедка“ и „съпруга“ бяха напълно възможни отговори. Всъщност на практика можеше да е и двете. Хариет, например, е носила фамилията Де Лус, преди да се омъжи за татко и така не ѝ се е наложило да се откаже от моминското си име.

Ако Филис Уивърн не ме бе излъгала за възрастта си — а защо ще го прави? — значи през 1929 г. е била... я да видим... преди двайсет и една години... е била на трийсет и осем.

На колко години ли беше Вал Лампман? Труден въпрос. Той бе едно от онези дребни създания с опъната лъскава кожа и светла коса, което носеше копринен шал на врата си, за да скрие бръчките, и изглеждаше недокоснато от времето.

Какво каза Дафи? Откакто се случило нещо — което аз съм била твърде малка, за да разбера — Филис Уивърн не била работила с друг режисьор.

Какво можеше да се е случило? С всяка минута ми ставаше все по-ясно, че с добро или лошо ще трябва да примамя сестра си да проговори.

Оглеждах ноктите на Филис Уивърн за втори път, когато топката на бравата се завъртя!

За малко да се подмокрят!

За щастие вратата беше заключена.

Пъхнах шофьорската книжка обратно в чантата и закопчах ципа. Вдигнах чаршафа от пода и като внимавах да не се разшумя, го метнах върху тялото.

След това се спуснах към завесата, от която се вдигна нов задушаващ облак прах.

Стиснах нос, тъкмо навреме, за да потисна гръмовна кихавица и да я заглуша до тих, но доста груб звук.

„Апчих!“

Наздраве!

Трябваше да внимавам с подутата от боя врата. Не успях да я затворя след себе си толкова плътно, колкото ми се искаше, и се задоволих с две внимателни, но почти безшумни натискания. Завесите от двете страни на вратата не само щяха да приглушат звука, но може би дори да скрият самата врата от очите на по-ненаблюдателните.

За щастие купчинката олющена боя бе от тази страна на вратата и нямаше как да не се поздравя наум, че напуснах Синята спалня, без

да оставя и следа.

Взех четката за коса на Фло — или пък на Мейв — от тоалетката (след като върнах лъжичката на място в купичката с плодове) и с хвърленото на леглото списание „Седмичен кинопреглед“ като импровизирана лопата сметох люспите боя и ги изсипах прецизно в джоба на жилетката си.

По-късно щях да ги изхвърля. Нямахме смисъл да оставям объркващи доказателства, за да разсея полицаите.

Открехнах вратата и надзърнах в коридора. Доколкото виждах, той бе пуст.

Тъкмо излизах, когато познат глас каза зад гърба ми:

— Стой.

За малко да настъпя инспектор Хюит.

— О, здравейте, инспекторе. Търсех, ъ, Фло.

Веднага разбрах, че не ми вярва.

— Нима? И защо?

Проклет да е! Въпросите му винаги бяха точно в целта.

— Е, това не е съвсем вярно — признах си. — Всъщност душех из стаята ѝ.

Нямахме смисъл да повтарям историята, че Вал Лампман я е повикал.

— Защо? — не се отказа инспекторът.

Понякога на човек не му остава друго, освен да каже истината.

— Ами — започнах аз, трескаво търсейки подходящите думи, — всъщност това ми е нещо като хоби. Понякога душа из стаите на Дафи и Фели.

Той се взираше в мен, както някой се бе изразил, „със смразяващ поглед“.

— Реших, че стаите на филмовите актьори са далеч по-интересни...

— Като стаята на госпожица Уивърн ли?

Облещих невинно очи.

— Чух те да кихаш, Флавия — каза инспекторът.

Да му се не види!

— Изпразни джобовете си, ако обичаш — нареди той и не ми остана друго, освен да се подчиня.

Спомних си разказите на татко за детското му увлечение по илюзионизма и се опитах да скрия смачканата хартия от ботуша на Филис Уивърн, като я сгънах с палец и я притиснах в носната си кърпа.

— Благодаря — рече инспекторът с протегнатата ръка и, както казваше викарият по време на игрите на крибидж, картите ми лъснаха.

Дадох му листа.

— И другия джоб, моля.

— Там има само боклуци. Малко...

— Нека аз преценя — прекъсна ме той. — Обръщай джоба.

Приковах го с поглед и обърнах джоба си навън, при което малък вулкан от люспи боя изригна и поръси пода сред ужасяваща тишина.

— Защо го правиш, Флавия? — попита внезапно инспекторът с различен глас, вперил очи в боклука върху килима.

Струва ми се, че досега не го бях виждала толкова огорчен.

— Какво?

Не се сдържах.

— Защо лъжеш толкова? — попита той. — Защо си измисляш тези заплетени истории?

И аз често размишлявах по този въпрос и макар да имах готов отговор, не бях в настроение да му го дам.

Искаше ми се да му кажа: „Хора като мен творят, защото светът около нас, видимият и невидимият, се руши. Ние сме като зидарите на Вавилон, работим неуморно за укрепването на градските стени, както е казал пророк Йеремиа.“

Не го казах, естествено. Вместо това отвърнах:

— Не знам.

— Как да ти втъпя... — започна той, като в същото време разгъваше смачканата хартия, но след като ѝ хвърли един поглед, попита: — Къде го намери?

— В обувката на Филис Уивърн — отговорих, защото реших да не обръщам внимание на факта, че тя всъщност е ботуш. — Дясната, по-точно. Явно ви е убягнало.

Виждах дилемата, изписана по лицето му: можеше да каже на хората си — или на началниците си — че сам е открил листа.

— Стаите са свързани с междинна врата — казах услужливо. — Знаех, че вече сте направили всички снимки и така нататък, затова се промъкнах просто да хвърля един поглед.

— Пипна ли нещо друго?

— Не — отвърнах аз, застанала съвсем открито с мокра носна кърпа в ръка, смачкана на топка.

„Мили боже и ти, свети Генезий, покровителю на актьорите и измъчваните, не допускай да поиска и кърпичката!“

И се получи! Благодаря ви и на двамата!

По-късно щях да им принеса огнена жертва в лабораторията си — малка пирамида от амониев бихромат може би — фонтан от радостни искри...

— Сигурна ли си? — попита инспекторът.

— Ами — сниших глас и се озърнах по коридора, за да се уверя, че не ни подслушват, — надзърнах за миг в дамската ѝ чанта. Разбира се, сте видели шофьорската книжка на Филида Лампман, нали?

Стори ми се, че инспекторът ще се пръсне от яд.

— Това е всичко — заяви той рязко и си тръгна.

СЕДЕМНАЙСЕТ

— Имам нужда от съвета ти — казах на Дафи.

Тази тактика винаги действаше.

Както обикновено тя се бе свила в библиотеката като скарида, потънала в книгата на Дикенс.

— Да речем, че искаш да потърсиш информация за даден човек, откъде би започнала? — попитах аз.

— От Съмърсет Хаус — отвърна тя.

Сестра ми се закачаше. Много добре знаех, както всеки друг в кралството, че в Съмърсет Хаус в Лондон се помещава архивът, в който се съхраняват всички актове за раждане, смъртни актове и брачни свидетелства, както и нотариални актове, завещания и други обществено достъпни документи. Веднъж татко ни показа сградата с мрачно изражение през прозореца на таксито.

— Като изключим това.

— Бих наела детектив — отвърна кисело Дафи. — А сега, ако обичаш, се махай. Не виждаш ли, че съм заета?

— Моля те, Дафи, важно е.

Тя продължи да не ми обръща внимание.

— Ще ти дам половината си пари в спестовната ми сметка в пощата.

Нямах намерение да го правя, но си струваше да опитам. Дафи измерваше парите в книги и макар в Бъкшоу да имаше повече книги, отколкото в библиотеката на Бишъпс Лейси, на нея все не ѝ стигаха.

„Книгите са като кислорода за дълбоководолаз, заяви тя веднъж. — Ако му го отнемете, направо е загубен.“

По потрепването в ъгълчето на устата ѝ разбрах, че е заинтригувана от предложението ми.

— Добре... две трети — казах аз.

Човек съвсем спокойно може да вдигне мизата, когато има лоши намерения.

— Ако въпросното лице е с благороднически произход — вдигна очи от книгата си Дафи, — бих започнала от „Родословни дървета на аристокрацията“ на Бърк.

— А ако не става въпрос за аристократ, а просто за известна личност?

— Провери в „Енциклопедия на прочутите хора“ — отвърна тя и посочи с пръст към етажерките. — Това ще ти струва три лири, десет шилинга и шест пенса. Веднага щом разчистят пътищата, лично ще те придружа до пощата, за да се уверя, че ще изпълниш обещанието си.

— Благодаря, Дафи, страшна си!

Но вече беше твърде късно. Дафи отново се бе потопила в дълбините на Дикенс.

Тръгнах с небрежна походка покрай лавиците. Чувала бях за въпросната енциклопедия и макар никога да не съм разлиствала никой от редицата дебели червени томове, чиито най-ранни броеве датираха още от миналия век, те бяха част от пейзажа на библиотеката.

Още докато се приближавах към рафта обаче, сърцето ми се сви. Зейнала дупка в дясната част на втория рафт показваше, че няколко тома липсват.

— Къде са броевете от трийсетте и четирийсетте години? — попитах аз.

Дафи ми отговори с мълчание.

— О, хайде, Дафи, важно е.

— Колко важно? — попита тя, без да вдига очи от книгата.

— Добре, тогава цялата.

— Цялата какво?

— Давам ти цялата си сметка.

— Всички пари ли?

— До последната монета. (Вижте забележката за лошите намерения по-горе.)

— Обещава ли?

— Заклевам се. Ако лъжа, гръм да ме удари.

Прекръстих се демонстративно и се помолих с цялото си сърце за дълголетие като на Том Пар, чийто гроб видяхме веднъж в Уестминстърското абатство; той беше доживял до достолепната възраст от сто петдесет и две години.

Дафи посочи вяло с пръст.

— Под дивана.

Коленичих и пъхнах ръка под пъстрата покривка.

Аха! Когато извадих ръка, в нея стисках броя на енциклопедията от 1946 г.

Занесох книгата в ъгъла и я отворих върху коленете си.

Буквата Л започваше чак на страница шестстотин, някъде по средата на тома: Ла Браш, Ладброук, Ламарш, Ламтън... да, ето го — Лампман, Лоренцо Анженьо, р. 1866, ж. се за Филида Гроум, 1909, една д.: Филида Вероника, р. 1910, един с.: Валдемар Антон, р. 1911.

Бързо разгадах съкращенията: р. — „роден“; ж. — „жени се“; с. и д. означаваха „син“ и „дъщеря“.

Но в книгата пишеше още много. Надълго и нашироко се обясняваше къде е получил образованието си Лоренцо Лампман („Бишъп Лод“), къде е отбил военната си служба (Кралската уелска армия), клубовете, в които е членувал („Будълс“, „Карингтънс“, „Гарик“, „Уайтс“, „Ксенофоб“) и наградите (два медала за храброст). Беше публикувал мемоари, озаглавени „С лък и пушка в Калахари“ и загинал при потъването на „Титаник“ през 1912 г., само година след раждането на сина си Валдемар Антон.

Младият Валдемар можеше да е единствено Вал Лампман, което означаваше, че това джудже въпреки приликата си с горско създание от приказките, беше на не повече от трийсет и девет години.

Двамата с Филис Уивърн бяха брат и сестра, а тя бе не на петдесет и девет, а на четирийсет години!

Правилно подозирах, че лъже за възрастта си.

Бързо прелистих към края на тома на буква У — макар Дафи да ме бе предупредила, че в тази енциклопедия не гледат с добро око на актьорите.

Нямаше изброени други хора с фамилия Уивърн, освен сър Перегрин, последният от рода си, загинал при дуел с шапкаря си през 1772 г.

Набързо прегледах някои от останалите томове, но те не се различаваха кой знае колко. Изглежда, в света на висшата класа времето тече по-бавно. Като се замислиш, „Енциклопедия на прочутите хора“ беше просто каталог на едни и същи стари клечки, запътили се високомерно към гроба.

— Дафи — казах аз, споходена от внезапно хрумване. — Откъде знаеше, че ще попитам за „Енциклопедия на прочутите хора“?

Последва протяжно мълчание.

— *Rax vobiscum* — отвърна тя внезапно и неочаквано.

Rax vobiscum ли? Това беше древният сигнал за примирие между сестрите Де Лус — формула, обикновено изричана от мен. Само трябваше да дам верния отговор, „*Et cum spiritu tuo*“ и точно за пет минути, отброявани от най-близкия часовник, бяхме задължени да забравим за старите разпри. Не се правеха изключения; нямаше условия, подточки и възражения; няхаме право да заключваме пръсти зад гърба си. Това беше сериозно споразумение.

— *Et cum spiritu tuo* — казах аз.

Дафи затвори „Студеният дом“ и се вдигна от стола. Отиде до камината и застана пред нея, взряна в топлата пепел, с пръсти, опрени леко върху полицата.

— Мислех си... — започна тя и поради задължителния характер на правилата не можах да ѝ изкрещя: „И заболя ли те главата?“ — Мислех си, че тъй като е Коледа, би било хубаво поне сега...

— Да, Дафи?

Имаше нещо в позата ѝ, в начина, по който стоеше. За един светкавичен миг, не повече, пред себе си видях татко, а в следващия момент тя отново си беше Дафи. Дали пък за милионна от секундата при тази трансформация не зърнах Хариет, както съм я виждала на купища стари снимки?

Чувството бе направо свръхестествено. Не, още по-зле — беше обезпокоително.

С Дафи стояхме и се гледахме мълчаливо, когато на вратата се почука леко. Като стрела, изстреляна от арбалет, Дафи се озова само за миг обратно на фотьойла и когато след секунда вратата бавно се отвори, тя вече се беше наместила и отново бе потънала, поне привидно, в „Студеният дом“.

— Може ли да влезем? — попита инспектор Хюит от прага.

— Разбира се — отвърнах аз, макар и безсмислено, тъй като той вече влизаше в стаята, следван от Дезмънд Дънкан.

— Господин Дънкан любезно се съгласи да ни помогне с изчисляването на продължителността на балконската сцена. Флавия, нали каза, че в библиотеката ви има събрани съчинения на Шекспир?

— Книгата беше тук, но тя я взе — рече Дафни кисело, без да откъсва очи от Дикенс.

Стомахът ми се сви отчасти защото сестра ми, въпреки всичките ми усилия, бе забелязала, че съм свила книгата, и отчасти защото нямах никакъв спомен къде съм дянала проклетия том. В цялата суматоха около Ния и бебето, сигурно я бях оставила разсеяно някъде.

— Ще отида да я донеса — казах и се проклех наум.

Излезех ли дори за минутка от стаята, щях да изпусна важна част от разследването на инспектор Хюит, всеки момент от което според мен бе безценен.

„Флавия, глупачка такава!“, нахоках се наум.

— Няма смисъл — обади се Дафи, стана от фотьойла и отиде до етажерките. — През годините сме натрупали сигурно купища Шекспир. Несъмнено имаме и друг екземпляр.

Тя започна да прокарва пръсти по гръбчетата на книгите, както обичат да правят любителите на книги по целия свят.

— А, ето един. Отделно издание на „Ромео и Жулиета“. Малко е окъсано, но ще свърши работа.

Тя го подаде на инспектора, но той поклати глава:

— Дай го на господин Дезмънд, моля те.

„Ха!“, помислих си. — „Пръстовите отпечатьци! Ще събере наведнъж и отпечатьците на Дафи, и отпечатьците на Дезмънд. Колко хитро от ваша страна, инспекторе!“

Дезмънд Дънкан взе книгата от Дафи и я разлисти, за да намери съответната страница.

— Отличителен печатарски почерк — заяви той — и старомоден шрифт.

Той извади чифт очила с рогови рамки от вътрешния си джоб и с театрален жест ги постави върху прочутия си нос.

— Не че не съм свикнал да се оправям с подобни текстове — продължи Дезмънд и отново сведе поглед към книгата. — Просто човек не очаква да ги срещне на толкова уединено място. Наистина, ако не бях сигурен, че...

Известна кинозвезда или не, се промъкнах зад него, за да надзърна в ръцете му, докато той разглеждаше титулната страница.

На нея успях да прочета:

*Отлично написаната
духовита трагедия
на Ромео и Жулиета,
както често е поставяна на сцена (при голям успех)
от трупата на достопочтения Л. Хънфдън
ЛОНДОН,
Печатар: Джон Дантър
1597*

В горния край на страницата с червено мастило хоризонтално и с черно мастило вертикално беше изписан монограм:

Х
Х д л
л

Дъхът ми секна, защото веднага го разпознах: преплетените инициали на татко и Хариет — при това написани от самите тях.

Времето сякаш спря.

Погледнах към часовника на камината и видях, че петминутното примирие е изтекло. Въпреки това поставих ръка на рамото на Дафи и я прегърнах бързо.

— Опасявам се, инспекторе — каза най-накрая Дезмънд Дънкан, — че точно това издание не е подходящо за целта ни. Текстът малко се различава от този, който изпълнявам. Ще трябва да разчитаме на паметта ми.

И при тези думи той пхна дискретно книгата в джоба на самото си.

— Добре тогава — отвърна инспектор Хюит, сякаш неловката ситуация е приключила, — вероятно ще успеем да свършим работа и така, тъй като господин Дънкан несъмнено помни сцената безупречно. По-късно ще потърсим тома с по-разпространения вариант на пиесата. Съгласни ли сте?

Спогледахме се и кимнахме.

— Дафни, би ли засичала времето? — помоли я инспекторът, свали часовника си и ѝ го подаде.

Стори ми се, че тя ще припадне от надуване. Безмълвно, Дафи взе часовника от ръцете му, качи се на фотьойла, седна на облегалката

и пусна часовника да увисне от пръстите ѝ на една ръка разстояние.

— Готови ли сте? — попита инспекторът.

Дафи и Дезмънд Дънкан кимнаха отсечено със сериозни лица, готови да действат.

— Започваме — даде начало той.

И Дезмънд Дънкан започна:

*— ... Правете си шеги с бедата чужда,
като не сте я преживели вие!
Но стой, каква е тази светлина,
която от прозореца изгрява?
Той изток е, а Жулиета — слънце!
Изгрей, о, слънце, и надвий луната,
която и така е побледняла,
защото си по-хубава от нея!*

Думите се лееха от златното му гърло и сякаш плискаха нетърпеливо като вълни една след друга, но всяка от тях беше кристално ясна.

— *О, аз горката* — изстена внезапно Дафи от фотьойла.

— *Говори! Тя говори!* — възкликна Ромео с искрено удивление, изписано по лицето му, след което я подкани:

*— Говори, о, ангел лъчезарен! Да, защото
над мене ти във тъмното сияеш
като крилат вестител на небето...*

Лицето на Дафи изведнъж се озари като на ангел от картина на Ван Ейк, а Дезмънд Дънкан в ролята на Ромео сякаш се бе пренесъл в друг свят:

— *О, как подпира бузка със ръчица!* — продължи Ромео, вперил доволно очи в нея. — *Да можех, станал нейна ръкавица, да я помилвам тъй!*

Само на мен ли ми се струваше или в стаята наистина ставаше по-топло?

— *Ромео! О, защо си ти Ромео?* — прошепна Дафи с непознат, дрезгав глас.

Връзката между тях оживя; нещо се беше появило във въздуха; нещо, което допреди малко го нямаше.

Светът избледня по краищата. По раменете ми преминаха тръпки. Виждах как се твори магия.

Дафи беше тринайсетгодишна. Идеална за Жулиета.

А Ромео отговаряше подобаващо.

Едва се осмелявах да дишам, докато от устите им се лееха думи на обич като стар и познат мед. Сякаш следях двойка влюбени от селото.

Инспектор Хюит също стоеше омагьосан и се зачудих дали мисли за своята Антигона.

Дафи знаеше всички реплики наизуст, сякаш ги е рецитирала хиляди път от сцена в Уест Енд пред възхитените зрители. Как беше възможно това прелестно създание да е плахата ми сестра?

— *О, лека нощ! О, лека нощ!* — промълви тя накрая. — *Тъй сладка е моята печал, че чувствам, мога, не насъбрала за раздяла мощ, до утре да ти казвам: „Лека нощ!“*

И Ромео отвърна:

— *Дано гръдта ти навести покой!...
Защо не съм, където ще е той!*

— Да засечем времето — заяви Дафи рязко и развали магията. Тя доближи ръчния часовник до очите си. — Десет минути, трийсет и осем секунди. Не е зле.

Дезмънд Дънкан я гледаше съсредоточено, не я зяпаше съвсем, но беше близо. Той отвори уста, сякаш за да каже нещо, но в последния момент устата му реши да изрече друго.

— Никак не беше зле, млада госпожице — бяха думите, които излязоха от него. — Всъщност беше забележително.

Дафи се смъкна тежко на седалката на фотьойла и праметна крака през страничната облегалка. Върна се към мястото, до което

беше стигнала в „Студеният дом“, и продължи да чете.

— Благодаря на всички ви — рече инспектор Хюит, докато си записваше времето в бележника. — Това е всичко засега.

Тъкмо навреме. Нещо не ми даваше мира.

ОСЕМНАЙСЕТ

Тихо почуках на вратата на леля Фелисити и след като никой не отговори, се самопоканих вътре.

Прозорецът беше отворен със задължителните два сантиметра, а леля лежеше по гръб, завита до брадичката с одеяло, като оставаше изложена на студения въздух само до подобния си на дръжка на чаша нос.

Наведох се бавно, за да я огледам. В същия миг едното око на прастарата костенурка се отвори, последвано от другото.

— За Бога, момиче! — извика тя и се надигна на лакти. — Какво има? Какво се е случило?

— Нищо, лельо Фелисити. Само исках да те питам нещо.

— С отворена уста ли спях? — промърмори тя, зашеметена от рязкото връщане в реалността. — Говорех ли насън?

— Не. Спеше като мъртвец.

Твърде късно осъзнах какво точно казвам.

— Филис Уивърн! — рече леля и аз кимнах.

— Е, какво искаш? — смени тя кисело темата. — Хвана ме как подремвам. Старите жени трябва да си поддържат кръвооросяването с дрямка на всеки дванайсет часа, проклетите да са онези спортни ентузиастите. Просто въпрос на хидростатика.

Не беше вярно, но не я поправих.

— Лельо Фелисити — изплюх камъчето аз, — помниш ли онзи ден през лятото, когато си говорихме край езерото? Когато ти ми каза, че трябва да изпълня дълга си дори да ме доведе до убийство?

Бяхме си говорили за Хариет и по какво приличам на нея.

Изражението на леля Фелисити омекна и тя ме докосна по ръката.

— Радвам се, че не си забравила. Знаех си, че ще го запомниш.

— Трябва да си призная нещо — казах аз.

— Добре. Обичам да ми споделят тайни, както всички хора.

— Влязох в стаята на Филис Уивърн, за да огледам.

— И?

— В чантата ѝ намерих шофьорска книжка. През хиляда деветстотин двайсет и девета година се е казвала Филица Лампман. Филица, а не Филипс.

Леля Фелисити стана тежко от леглото и отиде сковано до прозореца. Дълго се взира навън, както татко, в снега.

— Познавала си я, нали? — изтърсих аз.

— Защо мислиш така? — попита леля Фелисити, без да се обръща.

— Когато пристигна, електротехникът Тед те поздрави като стара приятелка. Вал Лампман използва един и същ екип за всички свои филми. Както и едни и същи актьори — дори Филипс Уивърн. Дафи твърди, че тя не позволявала на никой друг да я режисира, след като се случило нещо си. Всички се познават. Когато те попитах за Тед, ти каза, че си го виждала някъде по време на войната... когато спирали тока. Щом отбелязах, че в такъв случай е нямало да можеш да видиш лицето му, ти отвърна, че трябва да ме намажат с шест пласта катран.

Леля Фелисити си пое дълбоко въздух — както кралицата, преди да излезе с краля на балкона на Бъкингамския дворец и да се изправи пред камерите и събралото се множество.

— Флавия, трябва да ми обещаеш нещо — каза тя.

— Каквото поискаш — отвърнах изненадана, че не се наложи да се преструвам на сериозна, защото точно така се чувствах.

— На никого няма да повтаряш онова, което ще ти разкажа. Никога. Дори и на мен.

— Обещавам — прекръстих се аз.

Тя ме стисна за лакътя толкова силно, че сгърчих лице от болка. Струва ми се, че не съзнаваше какво върши.

— Трябва да разбереш, че през войната някои от нас бяха натоварени с много важни задачи...

— Да? — подканих я нетърпеливо аз.

— Не мога да ти кажа какви, без да наруша Закона за държавната тайна, а и ти не бива да ме питаш. През последните години се натъквам случайно на стари колеги досадно често, но съм задължена от закона да не показвам, че ги познавам.

— Но Тед ти се обади.

— Шокираща грешка от негова страна. Ще му одера кожата, когато го хвана насаме.

— А Фелис Уивърн?

Леля Фелисити въздъхна.

— Фелис беше една от нас — отвърна тихо тя.

— Една от... вас?

— Не бива да го казваш на никого. — Леля стисна ръката ми още по-силно. — Дори на смъртния си одър. В противен случай ще те издебна някоя нощ с нож.

— Но, лельо Фелисити, нали обещах!

— Да, обеща — призна тя и разхлаби хватката.

— Фелис Уивърн е била една от вас — напомних ѝ аз.

— При това беше много ценна. Славата ѝ отваряше врати, недостъпни за простосмъртните. Накараха я да играе роля, по-опасна от всяка друга, която беше изпълнявала на сцената или на екрана.

— Откъде знаеш? — не се сдържах да попитам.

— Съжалявам, скъпа, не мога да ти кажа.

— И Вал Лампман ли е бил един от вас? Напълно възможно е, защото е брат на Фелис Уивърн.

Нещо се надигна в гърлото на леля Фелисити и за миг си помислих, че ще повърне, но от устата ѝ излезе звук, наподобяващ рева на магаре. Раменете ѝ потрепериха, а гърдите ѝ се разтресоха.

Скъпата стара скумрия се смееше!

— Брат ли? Брат на Фелис Уивърн? Как ти хрумна подобно нещо?

— В шофьорската ѝ книжка пишеше, че фамилията ѝ е Лампман.

— О, разбирам — обърса леля Фелисити очи с крайчеца на одеялото.

— Брат на Фелис Уивърн? — повтори тя, сякаш повтаряше смешка на някой друг в стаята. — Далеч си от истината, мила, много далеч. Тя му е майка.

Устата ми зяпна като на труп, на който току-що са махнали превръзката на челюстта.

— Майка! Фелис Уивърн е майка на Вал Лампман?

— Изненадана си, нали? Родила го е много млада, на не повече от седемнайсет години, доколкото знам, а с външния вид на Вал е... почти невъзможно да се определи на каква възраст е.

Значи това било! Вал Лампман наистина беше Валдемар от „Енциклопедия на прочутите хора“, само че бе синът на Фелис Уивърн, а не нейният брат, както предположих. Бях разчала погрешно текста. Идеше ми да се изчервя, но прекалено се вълнувах.

— Тя имаше по-голяма дъщеря — продължи леля Фелисити. — Мисля, че се казваше Вероника. Бедното дете. Случила се някаква трагедия, за която никой не продумваше. Филица — или Фелис, както обичаше да я наричат — била омъжена за известно време за покойния и бързо прежален Лоренцо, който въпреки синята си кръв и голямата разлика във възрастта им продължавал да се занимава с търговия на вина или перуки, забравила съм.

— Сигурно перуки — казах аз. — Тя носеше перука.

Леля Фелисити ми хвърли отвратен поглед, сякаш съм издала някаква тайна.

— Перуката падна — обясних аз. — Опитвах се да не разваля прическата ѝ с чаршафа, с който я беше покрила полицията.

Последва тишина от онези, в които лъжичка би стояла права.

— Горката Филица — каза най-накрая леля Фелисити. — Пострада ужасно от ръцете на агенти от Тристранния пакт. Залели я с някакво вещество, доколкото знам. Косата ѝ беше най-голямата ѝ гордост. Все едно ѝ изтръгнаха сърцето.

Вещество? Мъчения?

И Догър бил измъчван в Далечния изток. Струваше ми се странно как тези някогашни жестокости се завръщаха периодично в мирното селце Бишъпс Лейси.

— Татко знае ли за Филица Лампман?

— Тя участвала в няколко чуждестранни филма на Малиновски — продължи леля Фелисити, взряна в ръцете си, сякаш не бяха нейни. — Най-известният, разбира се, е „Анна от степите“, роля, която доведе пряко до задачата ѝ, а по-късно и до падението ѝ. Макар да се спаси на косъм, преживя пълен нервен срив, по време на който разви необясним страх от всякакви източноевропейци.

— И затова е настоявала винаги да работи с един и същ британски екип — казах аз.

— Точно така.

Бяхме гледали преработената версия на „Анна от степите“ в киното в Хинли, където го прожектираха — с английски субтитри —

със заглавие „Облечена да умре“.

Първоначално си бях помислила, че филмът ще е поредната протяжна скука за руската революция, но историята бързо ме грабна, а очите ми бяха заслепени от черно-белите образи, както когато се взирах направо в слънцето.

Всъщност незабравимата сцена, в която Филис Уивърн в ролята на Анна, облечена с руската носия на баба си, и с тежки ботуши, ляга с едногодишното си бебе пред армията от ръмжащи трактори, след като си е сресала внимателно косата, сложила си е парфюм и грим, донесени ѝ от Париж от любовника ѝ Марсел, още ми докарва необясними кошмари от време на време.

— Госпожица Уивърн е била много смела жена — казах аз.

Леля Фелисити се върна до прозореца и се вгледа навън, сякаш Втората световна война още бушуваше в полетата източно от Бъкшоу.

— Не просто беше смела — каза тя. — Беше истинска британка.

Не наруших надвисналата тишина, докато не заплаши да се стовари върху нас. И тогава казах онова, за което дойдох.

— Трябва да си чула всичко, нали си в съседната стая.

Изведнъж леля Фелисити ми се стори изпита, стара и безпомощна.

— Трябваше — каза тя. — Бог знае, че трябваше.

— Искаш да кажеш, че не си чула нищо ли?

— Аз съм стара жена, Флавия. Страдам от превратностите на възрастта. Преди да си легна, глътнах малко ром и заспах с възглавница, притисната към здравето ми ухо. Бедната проклетата душа гледаше филми по цяла нощ. Знаех защо, разбира се, но дори съчувствието си има граници.

Наистина ли, зачудих се аз, или леля Фелисити просто се опитваше да се измъкне от по-нататъшна дискусия?

— Значи не си чула нищо, така ли? — попитах накрая.

— Не казах, че не съм чула нищо. Казах, че не съм чула всичко.

Прекоших стаята и заставах до нея на прозореца. Навън се беше смрачило, а снегът продължаваше да се сипе, сякаш светът беше на път да свърши.

— Станах, за да отида до тоалетната. Тя спореше с някого. Шумът от филма обаче...

— С мъж или с жена?

— Не съм сигурна. Макар да говорех тихо, си личеше, че си разменят гневни думи. Дори след като долепих ухо до стената — о, не се прави на толкова шокирана, признавам си и аз от време на време допирам ухо до стената, — не успях да разбера какво точно казват. Отказах се и се върнах в леглото, твърдо решена да си поговоря с нея на сутринта.

— Не беше ли говорила с нея до този момент?

— Не — отвърна леля. — Нямаше удобна възможност. Веднъж се разминахме неочаквано в коридора, но както ти казах, и двете сме добре обучени да се преструваме на напълно непознати.

Мислено прехвърлях напред-назад думите на леля Фелисити. Ако например тя казваше истината, не е възможно Филис Уивърн да се е карала с някого, когато леля Ф. е станала по нужда, защото по това време е била вече мъртва. Чух пускането на водата в тоалетната и стигнах до стаята на смъртта само минутка по-късно. Преди това някой е имал достатъчно време, за да удуши Филис Уивърн, да ѝ смени дрехите (неизвестно по каква чудата причина) и да избяга през една от трите врати: през онази към коридора, през междинната врата към стаята на Фло и Мейв или — и при тази мисъл се озърнах нервно през рамо — през вратата към стаята, в която стоях. Спалнята на леля Фелисити — същата леля Фелисити, която тъкмо ми бе казала, че е непълно способна да ме нападне в тъмното с касапски нож. Ако онова, което твърдеше, беше вярно — дори само половината от намеците ѝ да бяха бръщолевенето на жена, остаряла внезапно в края на войната, — от нея можеше да се очаква всичко. Кой знае какъв хаос биха могли да всеят старата преданост и завист в отношенията между две приятелки?

Или пък врагове?

Нуждаех се от време да помисля — да остана сама, за да събера мислите си.

— Благодаря, лельо Фелисити. Сигурно си много уморена.

— Какво съобразително дете си — каза тя.

Усмихнах ѝ се скромно.

Килерът под стълбите представляваше просто правоъгълен триъгълник, оборудван с висяща на кабел крушка. Тук, прибрани на безопасно място и далеч от очите на снимачния екип и камерите,

стояха списанията, разчистени от библиотеката и салона. Стари броеве на „Кънтри Лайф“ притискаха като геоложки слоеве стари броеве на „Илюстрирани лондонски новини“. На високи нестабилни купчини бяха натрупани списанията „Зад кулисите“ и „Седмичен кинопреглед“, които вероятно датираха още от ерата на нямото кино.

Влязох в килера, затворих вратата след себе си, свалих няколко списания от един куп и се залових да търся.

Прелиствах страница след страница от „Любопитно от света на киното“ и „Големият екран“ и първоначално се усмихвах на изпълненията на така наречените „кинозвезди“, за повечето от които не бях и чувала.

Партита, галавечери, премиери, благотворителни представления: грейнали лица, широки усмивки, цилиндри и рокли с пайети, прегръдки в екзотични автомобили — тези хора прекарваха удивително дълго време пред фотоапаратите!

Не беше трудно да открия Филис Уивърн. Тя се появяваше навсякъде в продължение на години, а не изглеждаше и ден по-стара. Ето тук например седеше с кръстосани крака на платнен сгъваем стол с името ѝ, отпечатано на облегалката, четеше сценарий с наметната на раменете жилетка и концентрирано изражение. На тази снимка пък танцуваше с млад пилот от военновъздушните сили в тъмен нощен клуб, който сякаш се помещаваше в криптата на църква. А на следващата снимка отново бе тя на снимачната площадка на „Анна от степите“, застанала до друга актриса, с която бяха вперили очи в небето пред огромен трактор, докато грима им оправяше мъж с мустаци и барета.

Нима това беше...?

За миг ми се стори, че жената до Филис Уивърн е Мариън Трод. Много по-млада, разбира се, но все пак...

Въпреки вълнението си, ми беше трудно да фокусирам очи върху страницата. В килера бе станало задушно; голата електрическа крушка излъчваше изненадващо силна топлина. Поради това, както и поради факта че бях смъртно уморена, започнах да се унасям.

Откога стоях сгушена тук? От час? Или пък два? Имах чувството, че са минали дни.

Разтрих очи и се насилих да разчета дребния шрифт на надписа под снимката.

Може би татко все пак основателно настоя и трите да си направим очила. Аз носех моите само когато исках да предизвикам съчувствие или за да предпазя очите си при рисковани експерименти. За миг се зачудих дали да не изтичам до стаята си за тях, но се отказах.

Поклатих глава и отново прочетох надписа:

„Филис Уивърн и Норма Дюранс се освежават между сцените. Усмихнете се на камерата, момичета!“ Какво разочарование. Явно бях сгрешила. За миг ми се стори, че съм попаднала на следа, но името Норма Дюранс не ми говореше нищо.

Освен ако...

Не видях ли същото лице в предишен брой? Понеже на онази снимка жената не бе с Филис Уивърн, не й обърнах внимание.

Прелистих няколко броя назад.

Да! Открих я в „Големият екран“. Актрисата стои в стопански двор и хвърля шепа зърно на събралите се около полите ѝ превъзбудени кокошки.

„Красавицата Норма Дюранс влиза в ролята на Дорита във филма «Червената кокошчица». Дочухме обаче, че не ѝ плащат в просо!“

Вдигнах списанието на светлината. Докато внимателно разглеждах лицето на жената, горният край на корицата за миг се допря до крушката. Сухата като барут хартия покафеня, после почерня... и преди да се усетя, избухна в пламъци.

Очарователен е начинът, по който съзнанието действа в подобни ситуации. Ясно помня, че първата ми мисъл бе: „Ето я Флавия с шепи, пълни с огън, в килер, претъпкан с лесно възпламеними материали.“

Точно такива случки правеха сензационните заглавия от първите страници на „Таймс“.

„От старинното провинциално имение остана само тлееща пепел. Бъкшоу изгоря.“

Текстът, разбира се, щеше да е придружен от страховита снимка.

Хвърлих горящото списание и го стъпках с крака.

Заради водоустойчивия разтвор, който Догър редовно нанасяше върху обувките ни обаче — вещерска отвара, съдържаща масло от леноно семе, рициново масло, както и парафин, — обувките ми веднага се подпалиха.

Съблякох жилетката и я хвърлих върху краката си, като тъпчех на място и удрах с дрехата, докато пламъците не угаснаха.

Сърцето ми бумтеше като двигателя на спортна кола, докато си поемах задавено дъх.

За щастие не се изгорих. Бързо потуших пожара, от който останаха само малко черна пепел и пушек.

Огледах се набързо, за да се уверя, че върху купчините със списания не са хвъркнали искри и излязох в коридора, кашляйки.

Тъкмо си обличах опърлената жилетка и остъргвах носовете на димящите си обувки в дъските на пода, когато кухненската врата се отвори и на прага се появи Догър.

Той ме гледаше безмълвно.

— Непредвидена химична реакция — обясних аз.

Във вестибюла се бе възцарила отегчена атмосфера. Никой не ми обърна и капчица внимание, докато преминавах оттам. Из цялото помещение жителите на Бишъпс Лейси седяха и се вираха с празни погледи в нищото, потънали в собствените си мисли. В един ъгъл бяха поставени масичка за игра на карти и два стола за провеждане на разпитите, а сержант Грейвс разговаряше тихо с госпожица Кул — селската пощаджийка и сладкарка.

Останалите можех да опиша само с думата „замаяни“. Поранното оживление от общото приключение се беше изгубило, всякакви преструвки бяха изчезнали и сега всички седяха оклюмали и изтощени, показали най-сетне истинските си лица.

Бъкшоу се беше превърнал в бомбоубежище.

В ъгъла, най-далеч от полицаите, шофьорът Антъни дърпаше от цигара, стисната в полузатворената му длан. Погледна ме в очите, точно както направи, когато бутнах миниатюрната лавина от покрива.

Какво ли си мислеше?

Тръгнах небрежно към западното крило, за да видя колко часа показва големият стенен часовник в коридора до кабинета на татко. Сигурно вече ставаше късно.

Стрелките на старинния механизъм сочеха десет часа и седемнайсет минути! Кога успя да изтече денят?

Дори два̀сет и четири часа изглеждаха като цяла вечност, когато човек е затворен вътре, а дните са най-къси от цялата година, но смъртта на Филис Уивърн под покрива на Бъкшоу преобърна хода на времето нагоре с краката.

Покривът на Бъкшоу! Кофата с птичия клей!

Времето ми изтичаше. Ако възнамерявах да изпълня плана си — по-скоро плановете, — трябваше да се захващам за работа. Коледа почти дойде. Самият Дядо Коледа скоро щеше да пристигне.

Както и гробарят.

Горката Филис Уивърн. Щеше да ми липсва.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Трябваше само да отскоча до тоалетната, след което щях да се заема с плановете си.

Тя се намираше на върха на кухненските стълби през две врати от стаята на Догър. Стигнах до нея, отворих вратата и...

Сърцето ми спря.

Гол до кръста, Вал Лампман седеше на тоалетната чиния и неумело се опитваше да увие мускулестата си предмишница с бинт. И двете му ръце бяха страховито издрани и разранени. Той се изненада колкото мен и когато стреснато вдигна глава, очите му изведнъж ми заприличаха на очите на ранен сокол.

— Извинявайте — казах аз. — Не знаех, че сте тук.

Опитах се да не зяпам еднаквите котви, татуирани на предмишниците му.

Моряк ли е бил някога?

— Какво зяпаш? — попита той дрезгаво.

— Нищо. Мога ли да ви помогна?

— Не — отвърна ми и за миг се смути. — Благодаря. Помагах на момчетата да преместят една плоскост в ремаркетото и тя се стовари върху мен. Аз си бях виновен обаче.

Да не очакваше да му повярвам? Кой с всичкия си би местил декори гол до кръста в ремаркетото на мразовит камион?

— Съжалявам — отговорих, взех ролката бинт от ръцете му и започнах да я развивам. — Порязали сте се и по гърдите. Наведете се напред, за да ви превържа.

Услужливостта ми ми даде възможност да разгледам добре раните му, които вече бяха леко завехнали и зачервени по краищата. Не бяха съвсем пресни, но не бяха и стари. Прецених, че са получени преди около два̀йсет и четири часа.

При това от нокти, доколкото виждах.

Макар да бях изгонена от организацията на момичетата скаути за неподчинение, още помнех много от полезните им уроци, сред които

съкращението „Н-Д-П“: натиск, дезинфекция, превръзка.

„НДП! НДП! НДП!“, скандирахме, докато се търкаляхме по пода на енорийската зала, повахме се безпощадно една друга и омотавахме и жертвите, и себе си като дебели мумии с безброй ролки бинт.

— Промихте ли раните с йод? — попитах аз, макар много добре да виждах, че не е. По кожата му ги нямаше издайническите кафеникавочервени петна от тинктурата.

— Да — излъга той и чак сега забелязах окървавената марля, която беше изхвърлил в кошчето за боклук.

— Много мило от ваша страна да помогнете за преместването на реквизита — казах небрежно. — Не знаех, че режисьорите вършат и това.

— Трудно ни е, тъй като Макналти е извън строя — отвърна Вал Лампман. — Но пък всеки помага с каквото може.

— Мхм — измърморих съчувствено с надеждата той да се разприказва.

Но мислено вече тичах по коридорите на Бъкшоу, изкачих стълбите и се върнах в Синята спалня при трупа на Филис Уивърн и ноктите й...

Които бяха забележително чисти. Под тях нямаше и следа от одрана кожа и кръв (макар да бе възможно аленият лак да е прикрил петната.).

Изведнъж усетих, че Вал Лампман ме е приковал с поглед, хипнотичен като погледа на котка, вперен в сгъсена в ъгъла мишка. Ако имаше опашка, тя в момента щеше да се поклаща зловещо.

Четеше ми мислите. Убедена бях.

Опитах се да не мисля за факта, че полицаите вече бяха изстъргали всякакви налични доказателства под ноктите на Филис Уивърн; опитвах се да не мисля, че убиецът й бе отделил време да я преоблече, да й лакира ноктите и така нататък, което означаваше, че е имал време и да заличи евентуални следи под тях, преди да намерим трупа.

Опитвах се да не мисля — много старателно, — но нямаше смисъл.

Очите му ме пронизваха. Със сигурност беше видял нещо.

— Аз най-добре да тръгвам — казах изведнъж. — Обещах на викария да му помогна за...

Макар да усещах как сърцето ми изпомпва кръв към лицето, не успях да се сетя за никаква думичка, с която да довърша лъжата.

— ... една работа — добавих немощно.

Тъкмо отворих вратата и стъпих в коридора, когато Вал Лампман ме сграбчи за ръката.

— Чакай.

С крайчеца на окото си зърнах Догър да влиза в стаята си.

— Всичко е наред, Догър — провикнах се. — Тъкмо показвах на господин Лампман къде е тоалетната.

Лампман ме пусна и отстъпи назад.

Не сваляше очи от мен, а превръзката около гърдния му кош се повдигаше и спускаше с всяко вдишване.

Догър вече беше изчезнал. Добрият стар Догър. Тактичността не му позволяваше да се намесва, освен в наложителни случаи. А това не беше наложителен случай.

Дали? Щях да говоря с Догър по-късно, след като внимателно обмислех всичко. Засега още беше рано.

Бях ли разкрила убиеца на Филис Уивърн? Може би... а може би не.

Не ми се вярваше толкова спокоен на вид човек като Вал Лампман да удуши собствената си майка, да я преоблече и да я гримира, за да изглежда възможно най-добре, когато открият трупа ѝ.

Но раните по ръцете и гърдите му? Възможно ли беше просто да се е спречкал с Латшоу, начумерения шеф на техниците?

Несъмнено трябваше да говоря с Догър.

Да, точно така — по-късно щяхме да седнем с димящ чайник и две чаши, аз щях му разкажа всичките си наблюдения и заключения, а Догър щеше да се възхити на постиженията ми.

Но първо трябваше да свърша нещо друго.

С леко сърце помъкнах кофата с птичи клей по тесните стълби. Добре че се сетих да взема четка за дрехи от килера, за да разчистя снега от комините, и малко втвърдила се четка за тапети от стаичката за реставрации в картинната галерия, за да го заравня.

Ако по-рано вратата се отвори с мъка, сега трябваша титанични усилия. Опрях рамо в нея и блъсках ли блъсках, докато най-накрая скърцащият сняг не поддаде неохотно, достатъчно, че да се промуша на покрива.

Вятърът ме блъсна незабавно и аз се свих в студа.

Загазих бавно през снежните преспи, стигащи до коленете ми, към западното крило на къщата. Дядо Коледа щеше да се спусне през комина на салона, както винаги. Нямах смисъл да губя ценна телесна топлина, за да мажа и другите комини.

Ако пометях изцяло снега от трите димоотвода, бе възможно — макар и с цената на неимоверни усилия — да се надигна и да се издърпам с плъзгане върху всяка от трите тухлени кулички, макар да си признавам, че нямах намерение да се престарavam с по-малките комини, свързани с камините в спалните на горния етаж. Дядо Коледа нямаше да се осмели да слезе през комина на татко, а пък в стаята на Хариет... е там вече нямаше нужда да ходи, нали? Като изключим, че трябваше да си оставя една-две ненамазани с клей пътеки, за да се прибера, без да залепна, нанасянето на сместа беше съвсем лесно.

Щом приключих, постоях за миг премръзнала на покрива, замислена неподвижно под поривите на ледения вятър като ударен от гръм ветропоказател, който винаги сочи в грешната посока.

Но в следващия момент доброто ми настроение се върна. Нали все пак само след няколко часа щях да мога да опиша заключенията си от експеримента?

Докато си проправях с мъка път назад през преспите, си свируках няколко такта от „Джелът и бръшлянът“ като хитра препратка към лепкавата каша, която току-що нанесох по комините на Бъкшоу. Дори запях:

— *Слънцето се вдига, еленът препуска...*

Сега беше ред да обърна внимание на Паметната ракета.

— Какво правиш? — попита строго Фели, докато слизах по последните няколко стъпала към лабораторията.

Стискаше юмруци, а очите й, както винаги, когато се ядосаше, бяха няколко нюанса по-светли от обичайното си синьо.

— Кой те пусна да влезеш? — попитах аз. — Нямах право на достъп до тази стая без писмено разрешение от мен.

— О, я си натикай писменото разрешение в... димоотвода!

Фели можеше да е забележително вулгарна, когато решеше.

Въпреки това думата „димоотвод“ описваше заплашително добре онова, което направих току-що на покрива. „Трябва да внимавам“, помислих си аз. Може би и Фели като Вал Лампман е открила начин да надникне в мислите ми.

— Татко ме изпрати да те повикам — заяви тя. — Иска всички да се съберем незабавно във вестибюла. Има да ни каже нещо, както и Вал Лампман.

Тя се врътна и се отправи към вратата.

— Фели...

Тя спря и без да ме погледне, се произвърна наполовина.

— Какво?

— С Дафи сключихме коледно примирие. Мислех си, че може би...

— Примирията траят по пет минути и в слънце, и в пек, както много добре знаеш. Няма коледни примирия. Не се опитвай да ме оплетеш в подлите си интриги.

Усещах как очите ми се разширяват и заплашват да се пръснат всеки момент.

— Защо ме мразиш? — попитах внезапно. — Защото приличам на Хариет повече от теб ли?

Ако стаята до този миг бе студена, то сега се превърна в ледена пещера.

— Да те мразя ли, Флавия? — отвърна Фели с разтреперан глас. — Наистина ли мислиш, че те мразя? О, как ми се искаше да можех! Така щеше да е далеч по-лесно.

И след тези думи тя излезе.

— Съжалявам, че при така стеклите се обстоятелства сме затворени тук — казваше татко, — макар и заедно.

Какво, в името на Дикенс, искаше да каже той? Нима се извиняваше заради времето?

— Въпреки... ъ... полярната си експедиция викарият и госпожа Ричардсън се справиха чудесно със задачата си да забавляват децата.

Мили боже! Нима татко току-що се пошегува? Нечувано!

Дали зимният стрес и пристигането на снимачния екип най-накрая не бяха размътили мозъка му? Нима беше забравил, че Филис Уивърн лежи — по-точно седи — мъртва на горния етаж?

Думите му бяха посрещнати с любезен смях от жителите на Бишъпс Лейси, които седяха пораздърпани, но наострили слух по столовете. Скупчени в един ъгъл, хората от снимачния екип си шушукаха неспокойно с лица, безизразни като маски.

— Увериха ме — продължи татко и хвърли поглед към госпожа Малит, която сияеше на входа за кухненския коридор, — че разполагаме с достатъчно конфитюр и прясно изпечен хляб, за да изкараме, докато ни освободят от... плена.

При думата „плен“ се сетих за Догър. Къде ли беше?

Огледах се и веднага го забелязах. Стоеше встрани, а тъмният му костюм го правеше почти невидим на фона на тъмната ламперия. Очите му приличаха на черни дупки.

Повъртях се на стола си, след което разкърших рамене, сякаш да се отърва от схващане, станах и се протегнах широко. С небрежна походка отидох до стената и се облегнах на нея.

— Догър — прошепнах въодушевено, — била е облечена да умре.

Той обърна бавно глава към мен, очите му огледаха цялото помещение и когато срещнаха моите, светеха като морски фар в нощта.

— Мисля, че сте права, госпожице Флавия.

На Догър нямаше нужда да му се обяснява надълго и нашироко. Погледът, който си разменихме, бе напълно красноречив. Мислехме на една и съща честота и — като изключим злощастната смърт на Филис Уивърн — всичко на света беше наред.

Догър очевидно бе забелязал също като мен, че...

Но нямах време за размишления. Пропуснах заключителните реплики на татко. Сега на негово място стоеше Вал Лампман — трагична фигура, стиснала стойката на един прожектор толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели, сякаш иначе щеше да се стовари на земята.

— ... тази ужасна случка — казваше той с потреперващ глас. — Би било немислимо да продължим без госпожица Уивърн и поради това, с голяма неохота, ви съобщавам, че реших да спрем продукцията и да се върнем веднага в Лондон.

От ъгъла на снимачния екип се чу дружна въздишка и видях как Мариън Трод се привежда напред и прошепва нещо в ухото на Бън Кийтс.

— Тъй като няма как да се свържем със студиото — продължи Вал Лампман и разтри слепоочието си с два пръста, сякаш получаваше сигнали от Марс, — разбирате, че еднолично взех това решение. Ще се погрижа утре сутринта да получите конкретни инструкции. Междувременно, дами и господа, предлагам да прекараме колкото е останало от тази тъжна Бъдни вечер в спомени за госпожица Уивърн и колко много значеше тя за всеки един от нас.

Аз обаче се замислих не за Фелис Уивърн, а за Фели. Сега, след като снимките бяха прекратени, шансовете ѝ за слава се изпаряваха.

След векове — някъде в далечното бъдеще — историците, изследващи студиото на „Илиум Филмс“ щяха да се натъкнат на лента, на която една ръка многократно поставя и взема писмо от маса. Какво ли щяха да си помислят?

Приятно беше, по един малко сложен начин, да си мисля, че тези разфокусирани ръце с дългите си съвършени пръсти ще са ръцете на сестра ми. Фели щеше да е единствената останала следа от „Письъкът на гарвана“ — филма, който умря още преди да се роди.

Върнах се сепнато към действителността.

Татко повика Догър само с едно повдигане на вежда и аз се възползвах от възможността да избягам на горния етаж.

Имах ужасно много работа, а оставаше твърде малко време.

И въпреки това се оказа, че не съм закъсняла. Погледнах часовника в стаята си и видях, че още няма единайсет часът.

Госпожа Малит непрекъснато ми повтаряше, че Дядо Коледа идва чак след полунощ или когато всички в къщата вече са заспали — забравих точната формулировка. Във всеки случай още бе рано да проверявам капаните: тъй като половината население на Бишълс Лейси се мотаеше из къщата, добрият старец едва ли би рискувал да се спусне през комина на салона.

И тогава се сетих нещо. Как може Дядо Коледа да слиза и излиза през милиони комини, без да си изцапа костюма? Защо никога в коледната сутрин не съм виждала следа от сажди по килима?

От собствените си експерименти знаех много добре, че вторичните продукти от горене на въглерод цапат достатъчно, за да оставят черни следи и в малки количества, в каквито се срещаха из лабораторията ми, а мисълта за възрастен мъж, който слиза по комин, полепвал сажди десетилетия наред, при това с огромен костюм, подобен на четка, направо не бе за вярване. Как не съм се сетила досега? Защо не ми е хрумнало това несъмнено научно доказателство?

Освен ако след него не ходеше невидимо джудже с метла и лопата — или свръхестествена прахосмукачка, — изгледите не бяха много добри.

Навън вятърът отново се беше усилил и брулеше къщата, при което прозорците дрънчаха в древните си рамки. Вътре бе станало студено почти колкото краката на пингвин и аз неволно потреперих.

Щях да се сгуша в леглото с тетрадка и молив в ръка. Докато станеше време да изляза на покрива, щях да се посветя на убийството.

Отворих на нова страница, написах „Кой уби Филис Уивърн?“ и подчертах заглавието.

Заподозрени (подредени по азбучен ред):

Антъни, шофьорът (не знам фамилията му) — Потаен човек с изражение на подлец, който като че ли непрекъснато ме наблюдава. Ф. У. се държеше хладно с него, но пък може би всички кинозвезди се отнасят така с шофьорите си. Той дали негодува срещу това? Когато го видях за пръв път на прага, ми се стори смътно познат. Дали е от Източна Европа? Или ми се струва така заради униформата? Не. Леля Ф. каза, че Ф. У. е изпитвала необясним страх от източноевропейци и настоявала да работи винаги с един и същ британски снимачен екип. Дали тогава Антъни не е участвал в някой от филмите ѝ? Или пък съм го зърнала на някоя снимка в списанията? Проучи въпроса — може дори да го питаш направо.

Дънкан, Дезмънд — няма очевиден мотив, освен този, че Ф. У. го засенчваше. Дълги години е играл с нея в театъра и киното. Съперничество? Завист? Нещо по-дълбоко? Трябва да направя допълнителни проучвания.

Кийтс, Бън — Ф. У. се държи с нея като с кучешки отпадъци на подметката на балетна пантофка. Би трябвало Бън да я ненавижда, но като че ли не е така. Има ли хора, които обичат да бъдат тормозени? Или под повърхността тя е готова да избухне? Трябва да разпитам Догър по този въпрос.

Крофърд, Гил — Ф. У. го унижи пред цялото село, като му удари шамар. Макар сега да е кротък като агънце, не бива да забравям, че като командос Гил е бил обучен да убива безшумно — като например да удушаваше със струна от пиано!

Лампман, Вал (Валдемар) — син на Ф. У. (Не ми се вярва, но така твърди леля Ф.) Ф. У. заплаши да каже на Д. Д. за „интересното приключение“ на Вал „в Бъкингамшир“. Очевидно напрежение между двамата (например благотворителното представление на „**РОМЕО И ЖУЛИЕТА**“). Той ли ще наследи майка си? Тя дали е богата? Как мога да разбера това? А какво да кажа за раздраните му ръце? Раните не изглеждаха съвсем пресни. Още нещо, за което трябва да попитам Догър утре сутрин.

Латшоу, Бен — изглежда като човек, който създава неприятности. Но какво ще спечели, като прекрати снимките? Току-що го бяха повишили заради контузията на Патрик Макналти. Възможно ли беше някой от „Илиум Филмс“ да го е наел, за да се отърве от Ф. У. далеч от студиото? (Това са само теории.)

Трод, Мариън — Загадката с роговите очила. Разнася се безмълвно като вонята от запушена шахта. Много прилича на актрисата Норма Дюранс. Но онези снимки бяха стари. Трябваше да разпитам леля Фелисити за нея.
ЗАБЕЛЕЖКА: направи го.

Почесвах се с молив по главата и си преглеждах бележките. Набиваше се на очи, че са крайно незадоволителни.

При повечето криминални разследвания — и в пиесите по радиото, и в личния ми опит — винаги има повече заподозрени, отколкото предполагаш, но в този случай полето се разширяваше неимоверно. Макар да не липсваха хора, разгневени от Филис Уивърн по една или друга причина, никой не бе проявил към нея директна омраза: нищо, което да обясни жестокото удушаване и панделката от филмова лента, завързана почти кокетно на шията ѝ.

Още ми беше пред очите: черна целулоидна лента на гърлото, а във всеки неин кадър беше застиналото изображение на самата актриса със селска блуза и непокорно лице, сияещо на слънцето на фона на драматично затъмнено небе.

Как да забравя тази гледка, като често ме спохождаше в сънищата ми? Това бе шокиращата финална сцена в „Анна от степите“, филм, разпространяван и под заглавието „Облечена да умре“, в който Филис Уивърн в ролята на обречената Анна Шеристикова ляга пред приближаващите се трактори.

Сякаш в унеса си чувах звука от ръмжащите им двигатели, но това беше само вятърът, който виеше и брулеше къщата.

Вятър... трактори... Дитер... Фели...

Когато отворих очи, беше 12:08 след полунощ.

Отнякъде долиташе пеене:

*О, скъпи Витлеем,
как притихнало спиш...*

Представих си смирено вдигнатите нагоре лица на селяните.

Веднага осъзнах, че викарият е решил да проведе коледната служба. Помолил е мъжете да преместят стария роял от салона във вестибюла и сега пред него седеше Фели. Познах, че е тя, а не Макс Брок заради колебливото проплакване, което успя да изтръгне от инструмента, докато мелодията се извиси... и затихна.

Тъй като тленните останки на Филис Уивърн още бяха в къщата, викарият позволил да се изпълнят само най-смирените коледни песни.

Скочих от леглото и навлякох чифт дълги памучни чорапи с цвят на кал, които татко настояваше да нося, когато излизам през зимата. Макар да ги ненавиждах, знаех колко студено ще е на покрива.

След това грабнах мощно фенерче, задигнато от килера и отидох възможно най-тихо в лабораторията си, където пъхнах кремъчна запалка в джоба на жилетката си.

Взех внимателно дебелия Паметна ракета, гушнах я в обятията си за минута-две и ѝ се любувах с усмивка като в картина на Мадоната с Младенеца.

После тръгнах по тясното стълбище.

ДВАЙСЕТ

На покрива беше като в ехтяща от воя на вълци пустош. Хапещият вятър отправяше смразяващите си пориви от връх на връх и навяваше в лицето ми частици, твърди като заледен пясък. Времето се бе влошило след последното ми качване и си личеше, че бурята далеч не е приключила.

Сега предстоеше трудната работа. Качвах се и слизах напред-назад до лабораторията и пренасях саксия след саксия, докато най-накрая не подредих всички фойерверки в кръгове около комините като безброй незапалени свещи на торта с няколко етажа.

Макар в тъмното да не виждах добре, не смеех да включа фенерчето, докато не станеше абсолютно наложително. Нямахше нужда да привличам нежелано внимание от земята с необяснима светлина, лъкатушеща измежду комините, които в момента се издигаха над мен — високи, вездесъщи сенки на фона на снежното небе. Тъмните облаци, надвиснали над главата ми като полуспаднали дирижабли, бяха толкова ниско, че сякаш можех да протегна ръка и да ги докосна.

За последен път се върнах до лабораторията и сега държах в ръцете си тежката ракета в памет на Филис Уивърн. Не можех да я разнасям със себе си по целия покрив, но не можех и да я оставя в снега, защото бързо щеше да се намокри и да стане неизползваема.

Не, ще я поставя от източната страна на някой от комините, където ще е защитена от навяващия сняг и ще е готова за изстрелване, щом дойде моментът.

Газих през сняг до колене, стори ми се, с километри и въздъхнах облекчено, когато най-накрая зърнах мястото, което търсех: високите комини на западното крило. Изненадващо лесно успях да поставя ракетата изправена между саксиите с фойерверки, като сгънах краката на теления триножник, който скалпих от няколко закачалки за дрехи на Фели.

Само с едно щракване на запалката и фиууу! Ракетата щеше да се издигне в нощното небе като ослепителна комета, преди да избухне

с оглушително *БУМ!* и да събуди дори самия свети Танкред, почиващ в мир под олтара в църквата вече повече от петстотин години. Всъщност добавих допълнителна шепа барут във вътрешната камера на ракетата, за да се погрижа сънливия свети Т. да не пропусне веселбата.

Паметната ракета, разбира се, щеше да е финалът на пиротехническият ми спектакъл. Първо щяха да се изсипят златните дъждове и да избухнат в цветчета червен огън, след което щяха постепенно да дадат път на гърмежи и пукот като от бенгалски бомбардировач.

Силно се прегърнах отчасти от радост, отчасти заради студа.

Щях да започна с кралски салют — префинено, но впечатляващо гръмовно шоу, чиято рецепта открих в една от тетрадките на чичо Тар. Създадена била от прочутите братя Ругиери за крал Джордж II през 1749 г. и предназначена да съпътства музиката, композирана от господин Хендел за кралската заря.

Тъй като голямата дървена постройка, вдигната за кралския оркестър, се подпалила от фойерверките и избухнала, а заради огромния брой зрители една от колоните на Лондонския мост се сринала в Темза под тежестта им, първото представление очевидно не било съвсем успешно.

Но знае ли човек? Ако пресъздам няколко от онези прочути експлозии, може пък да компенсирам за националния срам, който несъмнено то бе предизвикало.

Вдигайте завесата!

Обърсах снега от водоустойчивите саксии и бръкнах в джоба си за запалката. Ако вятърът утихнеше дори само за няколко секунди, щеше да ми трябва само една искра — една-единствена искра, за да даде началото на заря, за която още щяха да говорят, когато станех старица, кискаща се над химичните си отвари.

Отстъпих крачка назад, за да огледам за последно изработените с любов експлозиви.

Може би защото примижах заради шибацията ме в лицето сняг, не забелязах веднага втория чифт стъпки, простиращи се чак до вратата.

„Дядо Коледа!“, помислих си. „Паркирал е шейната си, минал е по покрива и е влязъл в къщата през вратата, през която излязох аз.“

Но защо? Защо просто не се е спуснал веднага през комина, както прави от стотици години?

Разбира се! Изведнъж се почувствах тъпа като пън. Дядо Коледа е свръхестествен, нали? Разбрал е за лепилото и го е заобиколил! Свръхестествените същества оставяха ли изобщо следи в снега?

Защо не се сетих за това по-рано и така да си спестя цялата подготовка?

Но я чакай! Нали се качвах и по-рано, за да наредя саксиите с фойерверките?

Разбира се! Колко си глупава, Флавия!

Това бяха моите собствени отпечатъци.

И въпреки това... още щом ми хрумна тази мисъл, разбрах, че не е възможно. От предишното ми качване на покрива бяха изминали часове. При този буреносен вятър и навяващ сняг, отпечатъците ми от по-рано несъмнено вече щяха да са заличени. Дори пресните ми следи губеха острите си очертания.

С два скока се озовах до пътеката от стъпки и веднага видях, че тя идва от вратата, а не се връща към нея.

На покрива, освен Флавия и Дядо Коледа, беше излизал още някой.

При това съвсем наскоро, ако не грешах.

Освен това, ако тълкувах правилно знаците, този някой още бе тук и се криеше някъде сред снежната пустош.

„Плюй си на петите, Флавия!“, крещеше древната, инстинктивна част от мозъка ми и въпреки това още стоях там — за миг замръзнах и не исках да помръдна и на сантиметър, — когато тъмен силует излезе безшумно иззад комина на будоара на Хариет.

Фигурата беше облечена с дълго старомодно авиационно палто, закриващо наполовина ботушите за езда, с висока яка, вдигната до ушите. Очите закриваха малките кръгли зелени очила на прастар кожен шлем като онзи, който Хариет носила при полетите си, а на ръцете си имаше дълги твърди кожени ръкавици.

Първата ми мисъл, разбира се, беше, че това е призракт на майка ми и кръвта ми се смрази.

Макар цял живот да копнеех да видя отново Хариет, не исках да става по този начин. Не исках да е маскирана... не исках да сме на брулен от вятъра покрив.

Страхувам се, че изхленчих.

— Кой е там? — успях да попитам.

— Твоето минало — стори ми се, че прошепна фигурата.

Или беше просто свистенето на вятъра?

— Кой си ти? — настоях аз.

Фигурата пристъпи застрашително към мен.

И тогава внезапно някъде в главата ми едно гласче заговори спокойно като говорител по радио „Би Би Си“, който чете прогнозата за времето на Рокуъл, Шетландските и Оркнейските острови.

„Запази спокойствие“, казваше то. — „Познаваш този човек — просто още не си го осъзнала!“

И имаше право. Макар да разполагах с цялата нужна информация, не подредих правилно парченцата. Това привидение беше просто някой, облякъл дрехи от гардероба със снимачните костюми, за да не го разпознаят.

— Няма смисъл, господин Лампман — казах аз твърдо. — Знам, че сте убили майка си.

Някак си ми се стори нередно да го нарека „Вал“.

— Със съучастника ти сте я убили и сте я облекли с костюма ѝ от „Облечена да умре“ — ролята, която сте обещали на... как се казваше... любовницата си.

Почти се утеших да чуя думите на старата формула да излизат от устата ми — последният разговор между хладнокръвния убиец и следователя, разрешил случая. Отне ми голямо виране в страниците на „Тайни от света на киното“ и „Големият екран“, за да изровя последното късче от пъзела. Възгордах се.

Но не за дълго.

Фигурата внезапно се хвърли напред, изненада ме и за малко да ме бутне по гръб в една пряспа. Запазих равновесие само защото размахвах ръце като мелница и отскочих слепешката назад.

Нападателят беше препречил пътя ми към стълбите и нямаше смисъл да се спускам натам. По-добре би било да потърся убежище нависоко като котка.

Покатерих се с подхлъзване върху един от комините — един от онези, които не бях намазала с лепило. Тук, ако се наложеше, можех да се държа с една ръка и в същото време да ритам убиеца в лицето.

И това се наложи съвсем скоро.

Съскащ като разярена змия, нападателят извади от дълбокия джоб на палтото си пръчка, която полицаите наричат палка, и я стовари

само на няколко сантиметра от краката ми.

Чу се силно *тун!*, после още едно и ударите заваляха по тухления перваз на комина с поредица от страховити пукания, сякаш се чупеха кости.

Наложи се да скачам като шотландски танцьор, за да не смаже пръстите на краката ми.

Спомних си, че зад мен, върху комина за салона, на не повече от десет метра, са фитилите за фойерверките. Само ако можех да стигна до тях... да докосна основния фитил със запалката... да повикам помощ... останалото щеше да е в ръцете на Съдбата.

Но сега кожените ръкавици вече посягаха към краката ми и аз ги ритях с всичка сила.

Този път бях възнаградена със звука от ритник на кожена обувка в череп и фигурата се олюля назад с дрезгав вик, стиснала лицето си.

Възползвах се от момента и заобиколих внимателно комина по издадения му парапет. Оттук можех да скоча, надявах се, незабелязано на покрива.

Налагаше се да рискувам. Нямах друг избор.

Приземих се по-леко, отколкото очаквах, и вече бях изминала половината път до комина на салона, когато нападателят ме видя и с яростен вик се спусна към мен, а ботушите му хвърляха след себе си пръски сняг.

Останала без дъх, се хвърлих към комина, който беше по-голям от предишния, и се издърпах върху него на безопасно място, като вече бърках в джоба си за запалката.

Фитилите се намираха точно под мен на нивото на обувките ми. С малко късмет щях да запала от първия път.

Наведох се и натиснах лостчето с пружина.

Щрак!

И не последва нищо.

Вече беше твърде късно. Нападателят се катереше към перваза като побесняло животно и след малко щеше да се добере до мен. Тогава с мен щеше да е свършено.

Замахнах към лицето му с фенерчето — и не уцелих!

То се изплъзна от ръката ми и падна сякаш на забавен каданс, преобръщайки се върху покрива, където потъна в една пряспа и заслепи напаателя ми с извития под неописуем ъгъл лъч.

Не изгубих и секунда. Наведох се и отново щракнах запалката.

Щрак!... Щрак!... Щрак!... Щрак!...

Вбесих се! Трябваше да намажа фитилите с разтопен восък, но човек не може да се сети за всичко. Явно се бяха намокрили.

Ръкавиците притеснително се приближаваха. Само въпрос на време бе да ме сграбчат за глезените и да ме смъкнат на покрива.

С тази тревожна мисъл на ум, се наместих малко по-високо върху тухления комин и го заобиколих от източната страна.

Нападателят обикаляше с мен долу по покрива може би с надеждата, че ще се подхлъзна и ще падна. Високо над главата с ужасния шлем, вкопчена като мекотело в горната половина на комина, виждах как всеки мой дъх излиза като облаче пара от устата ми.

Измина миг... после два.

Усещах как става по-топло. Вятърът ли бе утихнал или изведнъж беше настъпило лято? Може би вдигах температура.

Спомних си за хилядите предупреждения на госпожа Малит.

„Първо настинка, после купчинка — не й омръзваше да ми повтаря. — Купчинките, естествено, са купчините пръст в гробището. Обличай се топло, скъпа, ако искаш да получиш писмото си от краля по случай стогодишнината ти.“

Събрах жилетката плътно под брадичката си.

Под мен фигурата се обърна рязко и се запъти към парапета на покрива над западното крило. Стори ми се странно, но почти веднага видях причината.

Върху покрива, точно над салона се намиреше антената за радиото, опъната между два високи и тънки бамбукови стълба.

Нападателят хвана по-близкия стълб с ръкавиците, натисна с ботуш основата, в която бе пхнат, и дръпна рязко. Вероятно най-вече заради студа, бамбукът се откърши лесно като кибритена клечка. Сега беше свързан единствено с медната жица. С едно бързо завъртане и тя бе скъсана, след което нападателят вдигна кола, зловеццо нацърбен в двата края. От единия висеше бял порцеланов изолатор, който някак си бе останал закачен за стърчащото парче жица.

Нападателят отново се озова под мен, вдигнал лице нагоре. Само ако можех да се протегна и да махна очилата от лицето му... но не можех.

Умопомрачените очи се вираха през зелените лещи със студена омраза и потреперих, както не бях треперила никога досега.

Изведнъж ми призля, щом осъзнах, че тези очи не са обрамчени както обикновено от рогови рамки. Нападателят не беше Вал Лампман.

— Мариън Трод ме убива! — чух собствения си писък и осъзнах, че вероятно съм я изненадала толкова, колкото и себе си.

Може би нямаше да съм толкова уплашена, ако тя бе казала нещо, но тя мълчеше. Стоеше сред вихрещия се сняг и се вираше гневно в мен с безучастна омраза.

И в следващия миг, сякаш за поклон след театрално представление, тя вдигна очилата и бавно свали авиаторския шлем.

— Ти си била — ахнах аз. — Ти и Вал Лампман.

Тя изсъска презрително почти като змия. Безмълвно протегна кола, опря го в центъра на гърдите ми и натисна силно.

Извиках от болка, но някак си успях да извъртя тяло по посока на удара. В същото време изпълзах малко по-нависоко.

Но можех да си спестя усилията. Краят на кола с висящия от него изолатор вече стоеше точно пред лицето ми. Не можех да допусна да ми бръкне в очите или да закачи ъгълчето на устата ми с жицата като риба на кука.

Почти несъзнателно сграбчих края на кола и го ударих силно в комина. Мариън се изненада, пусна дръжката и колът падна безшумно в снега.

В следващия миг тя се разяри и сякаш готова да ме разкъса лично с голи ръце, се хвърли към мен и този път успя да се хване здраво за тухления парапет на комина. Вече се бе издърпала наполовина до мен, когато изведнъж залитна и застина във въздуха като простреляна в крилото яребица.

До ушите ми долетя приглушена ругатня.

Птичийт клей! Птичийт клей! О, радост неземна — птичийт клей!

Нанесла бях върху долния парапет на комина допълнителен пласт от сместа, тъй като разчитах на теорията, че Дядо Коледа ще избере да слезе от шейната си от тази страна на завет.

Мариън Трод дърпаше ожесточено ръце, за да ги извади от залепналите ръкавици, но колкото повече се съпротивляваше, толкова повече се облепваше с дългото си палто и ботушите за езда.

Докато приготвях лепилото, ми бе минало през ум дали то няма да загуби част от силата си заради студа, но очевидно лепкавостта му не беше намаляла. Дори като че ли бе станало по-силно и по-лепкаво и с всяка следваща минута ставаше ясно, че единственият начин Мариън да избяга, е да се съблече напълно.

Възползвах се от момента и се наведох отново към фитила:

Щрак! Щрак! Щрак!

Проклятие и пак проклятие! Дяволският фитил отказваше да се запали.

В страшната тишина, която последва, докато Мариън Трод се опитваше напразно да се освободи с все по-забавени движения, до ушите ми долетя песен:

*Надеждите и страховете си
на теб възлагаме сега.*

Не знам защо, но думите ме пронизаха до кости.

— Догър! — извиках пресипнала от студа. — Догър! Помощ!

Но дълбоко в сърцето си съзнавах, че след като всички възпяват Витлеем във вестибюла, няма никакъв шанс да ме чуят. Освен това бях твърде далеч от покрива над вестибюла — делиаха ни прекалено много от гредите и тухлите на Бъкшоу.

Вятърът отнесе думите от устата ми и ги прокуди безмилостно към замръзналата околност.

И тогава осъзнах, че няма какво да ми попречи да избягам. Само трябваше да скоча далеч от Мариън Трод и да изтичам към стълбите.

Тя почти със сигурност бе оставила вратата отворена. В противен случай как щеше да се върне в къщата, след като ме довършеше?

Мариън оголи зъби и направи гримаса, когато скочих, но не можеше да се отлепи достатъчно, че да протегне ръка и да ме сграбчи, когато прелетях покрай рамото ѝ. Коленете ми се огънаха и се приземих сред снежна пряспа.

Ще ми се да се бях сетила за благородна, непримирима подигравка, която да изсъскам в сгърченото ѝ лице, но нищо не ми хрумна. Заради студа и от страх приличах на свит, разтреперан вързоп.

Но след миг се изправих на крака и затичах по покрива, сякаш всички адски хрътки ме гонеха по петите.

Извадих късмет. Както и очаквах, вратата към стълбите бе отворена. Навън върху снега се очертаваше топъл и приветлив правоъгълник жълта светлина.

„Два метра до убежището“, помислих си аз.

Но изведнъж рамката на вратата изпълни черен силует, който спираше светлината — и пречеше на бягството ми.

Веднага познах Вал Лампман.

Спрях с приплъзване и се опитах да обърна посоката, а краката ми се хлъзгаха, все едно карах кънки.

Затичах обратно по покрива, без да смея да се озърна през рамо и щом стигнах до комина на салона, се покачих върху първия му перваз. Не исках да разбирам дали Вал Лампман ме настига.

Може би щях да успея да го примамя в същия капан като Мариън Трод. Той не знаеше за лепилото, а аз нямах намерение да го предупреждавам.

Докато се катерех по-нагоре по комина, видях, че той прекосява покрива, без да бърза. Методично — да, това е думата, с която най-добре мога да го опиша.

Изглежда беше изпратил Мариън Трод да се разправи с мен. Тя ме беше проследила на покрива при някое от излизанията ми. Но след като не се бе върнала, Вал Лампман бе дошъл сам да свърши мръсната работа.

Той почти не обърна внимание на оплесканата с лепило Мариън, която се гърчеше безуспешно като муха, залепнала за мухоловка.

— Вал! — изписка Мариън. — Ела да ме освободиш!

Това бяха първите й думи, откакто беше стъпила на покрива.

Вал обърна глава — замисли се — и направи една несигурна крачка към нея.

В този миг осъзнах, че той е подчинен на нейното желание за отмъщение. Беше удушил собствената си майка по нейно нареждане.

Ако това беше любовта, не исках да имам нищо общо с нея.

В подножието на комина, объркан с коя от нас да се заеме по-напред, Вал Лампман внезапно се препъна — и падна по лакти в снега!

За малко да надам радостен вик!

Изправи се нестабилно на крака и аз видях, че се е препънал в бамбуковия кол, който лежеше незабележим в снега.

— Намушкай я, Вал! — извика дрезгаво Мариън, докато той вдигаше кола.

Очевидно бе решила, че е по-важно да получи главата ми на тепсия, отколкото да се освободи.

— Намушкай я! Бутни я долу! Хайде, Вал, направи го!

Той погледна към мен, после към нея, сякаш не можеше да вземе решение.

После бавно, сякаш изпаднал в транс, той вдигна кола и насочи върха му точно под мястото, където стоях вкопчена в комина.

Без да бърза, Вал Лампман плъзна бавно острия край на бамбуковия стълб в яката на жилетката ми и го изви, за да се увери, че се е закачил.

Острата жица бързо се оплете във вълната. Усещах пробождаване между ключиците.

— Не! — успях да извикам. — Моля ви!

Едно рязко бутване и паднах по лице в задушавания сняг, останала без въздух.

Докато се преобърна, той вече ме влачеше към края на покрива. Напразно размахвах ръце във въздуха — нямаше за какво да се хвана, нямаше никакъв шанс да се спася.

Опитах се да се изправа на крака, но не успях да запазя равновесие. С помощта на кола Лампман държеше ръцете и краката ми далеч от себе си и ме влачеше през снега като уловена скумрия.

Замъкна ме до самия ръб на парапета и планът му ми стана пределно ясен. Щеше да ме бутне долу.

Краката му се пързалиха по хлъзгавия покрив, докато се опитваше да застане стабилно за последния удар с кола.

Колко нечестно се стекоха обстоятелствата, мислех си аз. Направо отвратително. Никой не заслужава да умре така.

Но Хариет е умряла точно така, нали?

Какви ли са били последните й мисли в онази снежна планина в Тибет? Дали животът й е минал пред очите й, както разправяха, че става?

Дали й е останало време да си спомни за мен?

„Престани, Флавия!“, заповяда ми внезапно едно вътрешно гласче. — „Веднага престани!“

Така се изненадах, че се подчиних.

Но какво да направя?

„Направи инвентаризация!“ — отвърна гласчето доста подразнено.

Да! Точно така — ще направя инвентаризация.

Абсурдно лесна задача. Нямах какво да губя.

В този миг някак си успях да се извъртя достатъчно, за да откача яката си от жицата и да сграбча края на кола. Неочаквано той ми даде опората, нужна ми да се изправя тронаво.

С Вал Лампман стояхме на самия ръб на пропастта като въжеиграчи, вкопчили се отчаяно в двата противоположни края на бамбуковия кол.

Той дръпна рязко изведнъж в опита да ме прекатури, но в същото време кракът му се подхлъзна върху заледения каменен улук. Лампман пусна кола и размаха трескаво ръце във въздуха, за да запази равновесие.

Но това не беше достатъчно, за да го спаси.

В пълно мълчание той падна назад и нощта го погълна. Колът се запремята лениво след него.

Някъде отдолу се чу ужасяващо тупване.

Аз останах на наклонения ръб и отчаяно се опитвах да запазя равновесие, но краката ми се плъзгаха бавно към края на покрива, който вече беше само на няколко сантиметра от подметките ми.

Отчаяно се хвърлих по лице и се опитах да забия пръсти в заледените камъни.

Безуспешно.

Когато краката ми увиснаха в бездната, направих последен отчаян опит да сграбча металната част на обрулен от времето улук и да закача пръсти за ръба му, но металът се огъна, отчупи се — почти се разпадна в ръката ми — и тялото ми се плъзна... като безжизнен манекен... в празното пространство.

В следващия миг падах... безкрайно... неизбежно... сякаш вечно... в тъмнината.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Най-накрая отворих очи и осъзнах, че се вирам в падащия сняг. Около мен се вихреше калейдоскоп от червени и бели снежинки; те се уголемяваха, докато не се приземяха със страховита тишина върху заледената маска, която някога беше лицето ми.

Над мен, размазан сред ниско носещите се облаци, под налудничав ъгъл се извисяваше черният назъбен силует на покрива.

Зърнах разсеян лъч светлина, последван от силно трополене, сякаш непослушни служители търкаляха празни бурета за вино в голям склад.

Ново проблясване — което избухваше и угасваше с всеки удар на сърцето ми, — последвано от оглушително пукане.

Отново настъпи тишина — толкова наситена, че ме заболяха ушите. Постепенно започнах да долавям съскането на сипеция се сняг. И тогава...

Фиу!

Нещо като червена свещ озари нощта с бледо неземно сияние.

Фиу! Фиу!

Зелена и синя светлина се присъединиха към червената и комета с цвета на слънчогледи се издигна в небето и избухна в ослепителен дъжд сред снежинките.

Нощта изведнъж се преобрази в ад от студен огън с толкова ярки цветове и такъв неудържим разкош, че очите ми се напълниха с ледени сълзи.

Фиу! Фиу! Бум!

Имах чувството, че спектакълът няма край. Започвах да отпадам твърде много, за да гледам.

Някъде някой ме викаше — призив, на който не можех да устоя.

„Кой си ти“ — исках да извикам. — „Кой си?“

Но нямах глас. Като че ли вече нищо нямаше значение.

Затворих очи срещу звездната светлина, после ги отворих и почти мигновено голяма медно зелена комета се издигна и остави след

себе си блещукащи жълти искри и като небесен дракон, избухна точно над мен с разтърсващо бум!

Паметната ракета, спомних си и отметнах наум съставките ѝ: антимон... метални стружки... калиев хлорат.

За миг си помислих за Филис Уивърн, в памет на която направих ракетата, и колко тъжно беше, че единственото останало от нея са поредица призрачни изображения върху ролки черно-бял филм.

Помислих си и за Хариет.

И заспах.

Всички се бяха събрали около леглото ми, а лицата им изглеждаха като пречупени през лупа. Карл Пендрака ми предлагаше дъвка, а госпожици Падок ми подаваха еднакви чаши топъл чай. Инспектор Хюит стоеше, прегърнал през раменете жена си Антигона, която плачеше безмълвно, притиснала до устните си фина дантелена кърпичка. В долния край до леглото ми татко стоеше неподвижен, обграден от сестрите ми Офелия и Дафни, а тримата изглеждаха така сякаш току-що ги е изплюл адът.

Доктор Дарби каза тихо нещо на Догър, който поклати глава и извърна поглед. В ъгъла, с лице, заровено на рамото на съпруга си Алф, госпожа Малит трепереше като есенен лист. Зад тях леля Фелисити припряно попипваше някакъв щракащ предмет в дълбините на чантата си от алигаторска кожа.

Викарият се отдалечи от леглото ми и прошепна нещо, което ми прозвуча като „цветя“ в ухото на жена си Синтия.

В сенките имаше и други хора, но не ги виждах ясно. В стаята беше горещо и задушно. Някой явно беше почистил старата камина и бе наклал силен огън. Мирисът на сажди и въглени... и още нещо... беше пропил топлия въздух.

Какво беше? Барут? Селитра?

Дали не се намирах отново в задушавания килер под стълбите и не вдишвах пушека от горящите списания?

Закашлях се болезнено и се разтреперих.

„Латинки“ — помислих си след много дълго време. — „Някой ми е донесъл латинки.“

Веднъж Дафи ми каза, с доста снизходителен тон, че името на това миризливо цвете означава „удар в носа“. Но макар лесно да можех да отвърна, че вонята се дължи изцяло на летливото масло, съставено до голяма степен от сулфоцианид алил (C_4H_6NS), или синапено масло, не го направих.

Имаше и случаи, в които проявявах смирение.

През онзи ден разглеждахме един от скицниците с рисунки на Хариет и попаднахме на букет от тези красиви цветя с венчелистчета в оранжево, жълто, червено и розово като пъстра дъга върху хартията.

Най-отдолу на страницата бе ударен голям черен печат: „Девическа академия на г-ца Бодикоут“, а до него с червен молив пишеше: „5“.

Сърцето ми понечи да изскочи от гърдите и да фрасне някого в лицето. Що за варварска учителка бе дръзнала да пише на скъпата ми мъртва майка пет минус?

Поех си обидено въздух и се задавих.

— Внимателно, скъпа — проехтя кух глас. — Всичко е наред.

Отворих очи, примижах болезнено на бялата светлина и видях край себе си госпожа Малит. Тя бързо отиде до прозореца и спусна щорите така, че да не светят право в лицето ми.

Отне ми няколко секунди да се ориентирам. Не се намирах в стаята си, а на дивана в салона.

Опитах се да се надигна.

— Недей, скъпа — каза госпожа Малит. — Доктор Дарби хубавичко те стегна.

— Моля?

— С гипс. Трябва да лежиш мирно.

— Колко е часът? — попитах, все още замаяна.

— Ами Коледа мина. Проспа я.

Сбърчих нос, щом видях засъхналия синап по гърдите си.

— Не го пипай, скъпа, компрес е. Доктор Дарби рече да го държим половин час.

— Защо? Не съм болна.

— Падна от покрива, същото е. Добре че като разчиствах, натрупаха снега на такава огромна камара, иначе щеше да пробиеш

тунел чак до Китай.

Покривът ли?

Внезапно спомените ме заляха.

— Вал Лампман! — възкликнах. — Мариън Трод! Те се опитаха да...

— Успокой се — прекъсна ме госпожа Малит. — Трябва да мислиш само как да оздравееш. Доктор Дарби рече, че може да си пукнала ребро и нареди да не шаваш много.

Тя набухна възглавницата ми и отметна кичур мокра коса от очите ми.

— Но мога да ти кажа какво се случи — подсмръкна госпожа Малит. — Отведоха я с белезници на ръцете. Наложих да я освобождават с ножиците за ламарина. Да я беше видяла само. Голямо мусене падна. Залепваше за всичко, що докоснеше, дори за полицай Линет със спретнатата му униформа, при това, след като жена му току-що я била изпраля и изгладила. Онази най-вероятно ще увисне на бесилото, но не казвай, че си разбрала от мен. Не бива да се тревожиш.

— А какво стана с Вал Лампман?

Госпожа Малит извика сериозно изражение на лицето си.

— Паднал, и той като теб. Приземил се право върху автомобила на госпожица Уивърн. Счупил си врата. Но помни, нищичко не съм ти казала.

Дълго мълчах и размишлявах как да реагирам на тази честно казано добра новина. Изглежда, Темида сама бе решила как да се справи с Вал Лампман.

Изведнъж в съзнанието ми нахлуха странни, бледи образи на размазани лица, реещи се навътре-навън в мъглива стая, в която аз лежах безпомощно.

— Госпожо Малит? — попитах най-накрая. — Антигона, жената на инспектора, тук ли е?

Госпожа Малит ме погледна озадачено.

— Не е идвала, доколкото знам.

— Сигурна ли сте? Само преди няколко минути стоеше на вашето място.

— Значи си сънувала. От снощи тук сме влизали само аз и Догър. И госпожица Офелия. Тя настоя да поседи до теб и да ти сменя мокрите кърпи на лицето. А, и полковникът, разбира се, когато Догър

те намери в снега и те донесе, но това се случи снощи. Днес още не е излизал от стаята си, бедничкият. Страшно се тревожи. Сигурна съм, че ще иска хубавичко да си поговорите, когато дойдеш на себе си.

— И на мен така ми се струва.

Всъщност очаквах този разговор почти с желание. С татко изглежда си говорехме само при крайно наложителни обстоятелства.

Не чух кога вратата се отвори и в стаята влезе Догър.

— Ето го и Догър — каза госпожа Малит. — Аз мога да се връщам при овнешкото. Онези кинаджии ометоха де що имаше храна из къщата. Имат бездънни стомаси.

С пуфтене тя напусна тактично стаята, като на излизане лъсна топката на бравата с престилката си.

Догър изчака, докато вратата се затвори след нея.

— Удобно ли ви е? — попита той тихо.

Улових погледа му и по някаква глупава причина очите ми се насълзиха.

„Само чужденците плачат“, ми каза веднъж татко и аз не исках да излагам фамилията, като се разцивря.

— Измъкнахте се на косъм — рече Догър. — Ужасно щях да се разстроя, ако ви се беше случило нещо.

„По дяволите всичко!“ От очите ми като от отворени докрай водопроводни кранчета руконаха сълзи. Взех една от хартиените носни кърпички, които госпожа Малит бе оставила до мен, и се престорих, че си издухвам носа.

— Съжалявам — промълвих. — Не исках да създавам неприятности. Просто... провеждах експеримент, свързан с Дядо Коледа. Той не е идвал, нали?

— Ще видим — отвърна Догър и ми подаде нова кърпичка. — Изкашляйте се в нея.

Почти не бях забелязала, че кашлям.

— Колко пръста виждате? — попита той и премести ръка отдясно на главата ми.

— Два — отговорих, без да поглеждам.

— А сега?

— Четири.

— Кое е атомното число на арсена?

— Трийсет и три.

— Много добре. А сега избройте основните алкалоиди в смъртно отровното кучешко грозде.

— Лесен въпрос. Хиосцин и хиосциамин.

— Отлично.

— Действали са заедно нали? Имам предвид Мариън Трод и Вал Лампман.

Догър кимна.

— Не биха могли да надвият госпожица Уивърн поотделно. За удушаване с кинолента са необходими изключително силни ръце. Целулоидът е невероятно хлъзгаво оръжие, но е и изключително издръжлив на разтягане, както несъмнено сте установявали при експерименти. Изключително мъжко оръжие, бих казал. Мотивът обаче остава неясен.

— Отмъщение — отвърнах аз. — И наследство. Госпожица Уивърн се е опитала да каже на някого — на Дезмънд или Бън, — може би на леля Фелисити. Не разчетех буквата. Знаела е, че кроят убийството ѝ. Тъй като е била абонирана за „Полицейска газета“, „Истински престъпления“ и „Нюз ъф дъ Уърлд“ е видяла всички знаци. Записвала е подозренията си, когато са я прекъснали. Тя натъпкала листа в ботуш, който те нахлузили на крака ѝ, докато я преобличали. Груба грешка от тяхна страна.

Догър се почеса по главата.

— Ще ти обясня по-късно — казах му аз. — Така ми се спи, че едва си държа очите отворени.

Той протегна ръка.

— Можете да свалите синапената лапа. Мисля, че гърдите ви достатъчно са се затоплили. Поне засега.

Догър ми подаде сребърен поднос, върху който оставих вонящата лапа.

— Гледай да не съсипеш посудата — казах почти на шега.

Но си беше самата истина. Серните изпарения започват да разяждат среброто за нула време.

— Не се тревожете, този поднос е с галванизирано покритие.

Изведнъж си спомних със срам, че преди няколко месеца татко обяви фамилните сребърни прибори за продажба на търг и веднага съжалих за несъобразителната си забележка.

Догър безмълвно вдигна одеялото до брадичката ми и спусна завесите на прозореца.

— А, Догър... — повиках го аз, докато прекриваше прага. —
Още една подробност. Филис Уивърн е била майка на Вал Лампман.

— Каква изненада! — отвърна Догър.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

— Разбирате ли, инспекторе — казах аз, — искали са да се отърват от нея с възможно най-много заподозрени наоколо, също като убийците от „Любов и кръв“. Снимките в Бъкшоу са им дошли като манна небесна. Вал Лампман лично избрал мястото.

— По-скоро като от книгите на Агата Кристи — отбеляза сухо инспектор Хюит.

— Именно!

Беше четвъртият ден след Коледа — 29-и декември, ако трябва да съм точна.

Прекарах два дни и две нощи в трескаво бълнуване със събуждания само да се изкашлям и да сърбам супа, подавана ми с лъжичка от Фели, която настоя да бди край леглото ми денонощно, докато доктор Дарби неохотно разреши на полицейското управление в Хинли да проведе разпит с мен.

„Още два дни синапени лапи и не повече от няколко минути с хрътките на Негово Величество след това“, бе заявил той, сякаш съм чиния сочно печено говеждо... или уморена до смърт лисица.

— Ще съм ти признателен, ако споделиш защо според теб са сменили костюма на госпожица Уивърн — добави инспекторът. — Питам от чисто любопитство.

— О, за това се досетих най-лесно! — отвърнах аз. — Сменили са костюма на Жулиета със селските дрехи, които е носила в „Облечена да умре“. Дори са ги взели със себе си. Мисля, че в такъв случай убийството се нарича предумишлено. Облекли са я и са й сложили същия грим като във филма. Мариън Трод е настояла. Вероятно вече сте открили гримове, червилото и лака за нокти на госпожица Уивърн в чантата ѝ. Всъщност целта е била просто отмъщение.

Инспекторът изглеждаше озадачен.

— Вал Лампман първо определил за Мариън главната роля в „Письъкът на гарвана“, но се наложило да я даде на майка си. Бил е

принуден. Мариън, разбира се, не е знаела, че госпожица Уивърн е майка на Вал, а и той нямал намерение да ѝ казва. Всичко е документирано в „Енциклопедия на прочутите хора“ и в стари броеве на „Зад кулисите“ и „Любопитно от света на киното“. В килера под стълбите има тонове стари филмови списания.

Чак когато изричах това, се замислих кой ли ги е купувал преди години.

— Заемете се с тях, сержант — каза инспекторът на сержант Улмър, който затвори бележника си и леко поруменял се запъти към вестибюла.

— А сега да уточним, твърдиш, че Мариън Трод е бивша актриса, така ли? — попита инспекторът, след като сержантът излезе.

— Да, под името Норма Дюранс. Сержант Улмър ще открие нейни снимки в „Големият екран“ от хиляда деветстотин трийсет и трета година. Мисля, че беше в септемврийския брой. Опасявам се, че списанието е малко опърлено, но в остатъците от него има нейна чудесна снимка в ролята на Дорита в „Червената кокошчица“.

Химикалката на инспектор Хюит хвърчеше по страницата, но сега спря достатъчно дълго, за да ми хвърли изненадана усмивка.

Макар да изглеждах като дирижабъл с вълнената си пижама и халат по-скоро наподобяващ килим, се изпъчих важно-важно.

— Имали са афера, естествено — добавих небрежно, а очните ябълки на инспектора потрепнаха неволно. Не разбирах съвсем в какво точно се състои подобна връзка, но всъщност не ме интересуваше. Веднъж попитах Догър какво означава този израз, а той ми обясни, че означава двама души, които са станали най-добри приятели; това ми се стори напълно изчерпателно.

— Естествено — отвърна инспекторът с изненадващо хрисим глас за човек, който при първата ни среща ме прати да приготвя чай.

— Много сте мил — казах аз с копнеж този миг да продължи по-дълго.

— Такъв съм си. Намирам гнева за напълно безполезен.

— Аз също — заявих, без да съм напълно сигурна какво имам предвид. Въпреки това ми прозвуча като интелигентен отговор.

— Благодаря ти, Флавия — рече инспекторът и стана. — Разговорът беше много полезен.

— Винаги съм готова да помогна — отвърнах без капчица стеснителност.

— Разбира се... аз вече бях стигнал до същото заключение — добави той.

Изстинах. Бил стигнал и сам до това заключение. Как е успял? Как е посмял?

— Отпечатъците ли? — попитах хладно.

Трябва да са намерили отпечатъците на убийците в Синята спалня.

— О, не. Възелът. Удушена е с права кинолента, която е завързана на допълнителна флъонга след смъртта. Две различни панделки, които смятаме, че са завързани от двама души — единият левак, другият — не. Първият възел — онзи, който всъщност я е убил — е необичаен, моряшки възел, който рядко се използва другаде. Сержант Грейвс установи, след като забелязал татуировките му, че Вал Лампман е служил във флота, информация, която успяхме да потвърдим.

И аз, естествено, забелязах татуировките, но не ми се удаде възможност да ги проуча.

— Разбира се! — възкликнах. — Вторият възел е бил чисто декоративен! Мариън Трод го е добавила като завършващ детайл, след като са я преоблекли.

Инспекторът затвори бележника си.

— Цветарите връзват един вид панделка, наречена „дюранс“ на букети — обясни инспекторът. — Както каза, тя има чисто декоративна цел. И освен това е нейният подпис. Не бях забелязал връзката до този момент, когато ти оздравя достатъчно, за да откриеш липсващото парченце.

Маестро, може ли да чуя няколко триумфални тромпета? Нещо на Хендел, ако обичате! „Музика за кралските фойерверки“, например? Да, напълно подходяща е.

— Облечена да умре — казах драматично.

— Облечена да умре — усмихна се инспектор Хюит.

— Мислите ли, че е възможно, преди да стане актрисата Норма Дюранс, госпожица Трод да е работила в цветарница?

— Не бих се изненадал. Изглежда и двамата сме стигнали до едно и също място по два съвсем различни пътя.

И това ли бе двузначен комплимент? Не можах да преценя, ето защо отговорих с глуповата усмивка.

„Флавия Сфинксът“, ще си помисли той. — „Непроницаемата Флавия де Лус“. Или нещо от този сорт.

— А сега, най-добре си почини — каза изведнъж инспектор Хюит и се запъти към вратата. — Не искам доктор Дарби да ме държи отговорен за възпрепятстване на оздравяването ти.

Какъв мил човек беше инспекторът! „Възпрепятстване на оздравяването“, типично в негов стил. Нищо чудно, че жена му Антигона сияеше като прожектор, когато той е до нея. Което ме подсети...

— Инспектор Хюит, преди да си тръгнете, искам да...

Но той ме прекъсна.

— Няма нужда — махна с ръка. — Изобщо не се притеснявай.

Проклятие! Нима ме лишаваха от възможността да се извиня? Но преди да успея да изрека и дума, инспекторът продължи:

— Между другото, Антигона ме помоли да те поздравя за забележителните фойерверки. Макар очевидно да си нарушила почти всички точки от Закона за експлозивите от хиляда осемстотин седемдесет и пета до хиляда деветстотин дваайсет и трета година, чието разглеждане ще отложим, докато успокоим главния комисар достатъчно, тя ми каза, че импровизираната ти заря се е видяла и чула чак в Хинли. Въпреки снега.

— Въпреки снега — казваше татко, както ми се стори, с щипка гордост в гласа. — Приятелка на госпожа Малит съобщила, че е видяла ярко червеникаво сияние в небето южно от Източен Финчинг, а някой рекъл на Макс Брок, че експлозиите се чули чак в Молдън Фенуик. По същото време снегът спирал, разбира се, но въпреки това, като се замисли човек е... забележително постижение. Все пак не е напълно изключено при снежна буря да има светкавици. Позвъних на стария си приятел Тафи Кодлинг, който по една случайност е синоптик във военновъздушната база в Лийткоут. Та Тафи ми каза, че макар изключително рядък, този феномен е бил документиран в малките часове на коледната нощ по време на... ъ-ъ... злополуката на Флавия.

Не бях чувала толкова думи от устата на татко откакто ми разказа за ученическите си години малко след убийството на Хорас Боунпени. И самият факт, че е използвал телефона, за да разбере за светкавиците! Нима идваше краят на света?

Бяха ме почистили и разположили на дивана в салона, сякаш съм една от онези героини, които все умират от туберкулоза във викторианските романи на Дафи.

Всички се бяха събрали в кръг около мен като в играта на „Щастливи семейства“, която изнамерихме в шкафа онзи път, когато валя без прекъсване три седмици и играехме до припадък с комично мрачни изражения на масата в трапезарията.

— Мислят, че върху фойерверките ти е паднал гръм — обясни Дафи. — Тъй че няма как да те държат отговорна, нали? В покрива обаче е останала огромна дупка. Догър ще трябва да организира цялото село с кофи. Страшен спектакъл! Жалко, че не го видя!

— Дафни — прекъсна я татко и ѝ хвърли един от онези погледи, които пазеше за случаи на строго мъмрене.

— Какво? Вярно е! — продължи тя. — Трябваше да видиш как всички стояхме навън, затънали до кръста в сняг, и зяпахме с отворени усти, та чак сливиците ни се виждаха!

— Дафни...

Викарият стисна устни в опит да потисне ангелски глупава усмивка. Но преди сестра ми да получи възможност да изрече още нещо неприлично, на вратата се почука тихо и през нея надзърна колеблив нос.

— Може ли да вляза?

— Ния! — възкликнах аз.

— Дойдохме само да си вземем довиждане — прошепна тя театрално и влезе в стаята с вързоп пелени на ръце. — Снимачният екип си тръгна, ние с Дезмънд сме последните. Той щеше да ме закара до дома с колата си, но автомобилът изглежда е замръзнал. Доктор Дарби обаче ще пътува до Лондон за среща с приятели и предложи да ни закара с бебето чак до входната врата.

— Но не е ли твърде рано да пътуваш? — обади се Фели за пръв път. — Защо не поостанеш? В цялата суматоха почти не успях да видя бебето.

Тя сбърчи нос в посока към мен, за да илюстрира думите си.

— Много мило от ваша страна — отвърна Ния и погледна към всеки в стаята поотделно. — Много се радвам, че пак видях всички ви, както и Дитер, но Бън ме свърза с режисьор, работещ върху нова екранизация на „Коледна песен“. О, моля те, не прави такива физиономии, Дафни — това е възможност за работа и ще ни храни, докато изникне нещо по-добро.

Татко пристъпи от крак на крак и погледна предпазливо изпод вежди.

— Казах на госпожица Гилфойл, че е добре дошла да остане, колкото пожелае, но...

— ... но тя трябва да тръгва — довърши ведро Ния, усмихна се на бебето в ръцете си и почисти невидима пращинка от брадичката му.

— Прилича малко на Рекс Харисън^[1] — казах аз. — Особено в челото.

Ния се изчерви чаровно и погледна за миг към викария, сякаш търсеше помощ.

— Надявам се да е умен като баща си — каза тя, — а не колкото мен.

Последва една от онези дълги неловки тишини, по време на които се молиш никой да не издаде груб звук.

— А, ето къде сте, полковник Де Лус — рече световноизвестният глас и Дезмънд Дънкан влезе с професионален и приковаващ вниманието маниер, все едно заставаше пред камера или излизаше на сцена в Уест Енд. — Догър ми каза, че ще ви намеря тук. Чаках удобен момент да ви съобщя една много добра новина.

В ръка държеше екземпляра от „Ромео и Жулиета“, който бе взел от библиотеката.

— „Красиви са краката, що носят добра вест“, или поне така е рекъл апостол Павел, уж цитиращ пророк Исая в писмото си до римляните, но предполагам, е имал предвид собствените си крака — обясни викарият, без да се обръща конкретно към някого.

Всички погледнаха вкупом към лъскавите обувки на Дезмънд Дънкан, но когато осъзнаха грешката си, вдигнаха съсредоточено очи към тавана.

— Това невзрачно на вид томче, което се оказа част от библиотеката ви, ако не греша, е ранна версия на пиесата. Несъмнено

стойността му е много висока и би било престъпно от моя страна да не ви го съобщя.

Той плъзна очи по корицата, свали очилата си, погледна към татко, пак си сложи очилата и отвори на титулната страница.

— Джон Дантър — прошепна почтително и показа томчето на татко.

— Не ви разбирам, господине?

Дезмънд Дънкан си пое дълбоко въздух.

— Освен ако не се заблуждавам жестоко, полковник Де Лус, вие сте притежател на ранна версия на „Ромео и Жулиета“, отпечатана през хиляда петстотин деветдесет и седма година от Джон Дантър. Жалко за съвременния надпис, но можете да го дадете за професионално отстраняване.

— Колко? — попита рязко леля Фелисити. — Сигурно струва доста.

— Колко ли? — усмихна се Дезмънд Дънкан. — Вероятно колкото кралски откуп. Гарантирам ви, че ако го обявите на търг в момента... може би около един милион. Подобни издания се наричат още „дефектни“ — продължи той, едва сдържащ въодушевлението си. — На места текстът се различава много от пиесата, която днес се поставя на сцена. Смята се, че тези версии са създадени по спомените на актьори, изпълнявали пиесите на Шекспир, на което се дължат и неточностите.

Сякаш в транс, Дафи се прокрадваше бавно напред с ръка, протегната към книгата.

— Нима искате да кажете, че самият Шекспир е държал същата тази книга в ръцете си? — попита тя.

— Напълно възможно е — отвърна Дезмънд Дънкан. — Трябва да я изследва експерт. Вижте тук: навсякъде има надписи с нечетлив почерк, а по вида им съдя, че са изключително стари. Някой със сигурност си е водил бележки.

Пръстите на Дафи вече бяха на не повече от сантиметър от книгата, но тя внезапно ги дръпна като опарена.

— Не мога! Просто не мога!

Татко, който досега стоеше неподвижно, посегна механично към тома с лице, сковано като църковен ръжен.

Но Дезмънд Дънкан не беше приключил.

— Тъй като имам заслуга за това откритие, или поне за разпознаването на съкровището, се надявам да имам предимство, когато и ако решите да...

В стаята настана тишина, когато татко взе книгата от ръцете на актьора и бавно разтвори страниците. Прелистваше, както повечето хора, отзад напред. Накрая стигна до титулната страница, която остана отворена в дланта му.

— Както вече отбелязах, тази съвременна цапаница може да бъде премахната от експерт — продължаваше Дезмънд Дънкан. — Доколкото знам, в Британската библиотека работят специалисти по реставрация, които ще изличат безследно злощастните драсканици. Убеден съм, че в крайна сметка ще останете доволни от резултата.

Макар изражението на татко да не го издаваше, той се взираше в монограма — неговите инициали, преплетени с инициалите на Хариет.

Показалецът му бавно се плъзна по страницата, спря върху черните и червените букви и внимателно започна да повтаря с пръст очертаванията: първо тези на Хариет, а после и своите, под формата на кръст.

Четях мислите, които препускаха в главата му, ясно, както ако ги беше съобщил по радиото. Спомняше си деня — самия миг, — в който тези инициали са били изписани — с червено мастило от Хариет и с черно мастило от него.

Дали са ги написали, седнали един до друг до слънчев прозорец през лятото? Или, след като са изтичали задъхани в гаража, докато внезапният летен порой се е стичал на незабелязани струйки по външната страна на стъклата и е хвърлял бледи воднисти сенки върху младите им, блеснали от удивление лица?

Двайсет години прелетяха по лицето на татко като сенки от облаци, но ги забелязах само аз.

А сега мислеше за Бъкшоу. Продадена на търг, книгата на Шекспир щеше да донесе достатъчно пари, за да изплати дълговете си и да направи няколко разумни инвестиции, които да ни носят скромен, но добър доход и ако е рекъл Бог, дори по някоя и друга лира, с която от време на време да си купува марки „Черно пени“, отпечатани с плака 1В.

Четях всичко това по лицето му.

Той затвори книгата и ни огледа един по един... Дафи... Фели... викария... Догър, който току-що бе влязъл в стаята... леля Фелисити... Ния... и мен, сякаш на някое от лицата ни щеше да намери изписани инструкции как да постъпи.

И в този миг татко тихичко заговори:

*— Говорят, че умиращите често
изпитвали необяснима радост.
Болногледачите наричат туй
„предсмъртна мълния“. Но не, това е
не мълния, а радостна заря!
О, моя обич! О, любима моя!
Смъртта, на твоя дъх меда изпила,
все пак се е оказала без сила
пред хубостта ти и не е могла
да те превземе!*

Дафи ахна шумно. Фели беше бяла като платно и разтворила стъписано устни, се взираше в лицето на татко. Веднага разпознах думите на Ромео в гробницата на Жулиета.

— Стягът на живота — продължаваше татко все по-приглушено, стиснал здраво книгата в ръце — пламти по твоите устни и страни!

*По тях врагът не е развял все още
студеното си пепеляво знаме!*

Той говореше на Хариет!

Вече едва доловими, думите му излизаха почти шепнешком от устата му.

*— Нима да вярвам,
че оня костелив старик с косата*

*държи те жива тук, за да му бъдеш
любовница?*

Сякаш тя беше в стаята...

*— От страх, че е така,
аз ще остана в мрачния му замък
завинаги със теб и твойта свита
от червеи!*

И тогава се обърна и излезе бавно, сякаш си тръгваше от гроб.

Баща ми е от хората, които не си падат по прегръдки, но на мен ми се прииска да го прегърна. Исках да изтичам след него и да го прегърна толкова силно, че да го задуша.

Но, разбира се, не го направих. Ние от фамилия Де Лус не се лигавим.

И въпреки това, може би когато дойде време да се напише окончателната история на тази островна нация, в нея щеше да има и глава за всички онези славни сцени, които се разиграваха само в умовете на британците, без да се осъществяват наяве, и ако това стане, и двамата с татко ще сме сред тях, ако не ръка за ръка, то поне маршируващи един до друг.

[1] Известен британски актьор, носител на награди Златен глобус и Оскар за ролята си във филма „Моята прекрасна лейди“. — Бел.прев.

↑

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Всички мълчаливо последваха татко. Излязоха от салона ненатрапчиво като статисти във филм след голям групов танц и най-накрая ме оставиха да се протегна широко на дивана, да затворя очи за малко и да чертая планове за бъдещето, което изглежда засега щеше да ми донесе само горещи синапени лапи, кофи с рибено масло и принудително хранене с гнусния пудинг на госпожа Малит.

Само при мисълта за него мъжецът в гърлото ми се скри зад сливиците. Мъжецът е онзи сталактит от плът, който виси в гърлото, чието име, каза ми Догър, произлизало от латинската дума за „грозде“.

Зачудих се откъде ли знае всички тези неща. Макар в многобройни случаи познанията му за човешкото тяло да се оказваха изключително полезни, досега си мислех, че се дължат на възрастта му. Със сигурност човек, живял на този свят толкова дълго като Догър и оцелял в лагер за военнопленници, нямаше как да не се сдобие с определено количество практически познания.

И въпреки това имаше още нещо. Усетих го инстинктивно и осъзнах с внезапно потреперване, че част от мен е знаела през цялото време.

„Правил си това и преди, нали?“, попитах го над трупа на Фелис Уивърн.

„Да“, отвърна Догър.

Мозъкът ми прегряваше. Имаше толкова много неща, за които трябваше да мисля едновременно.

Леля Фелисити например. Разказът за службата ѝ по време на войната, макар и слабо, ми напомни за кореспонденцията на чичо Тар с Уинстън Чърчил, голяма част от която стоеше непрочетена в едно чекмедже в лабораторията. Всички писма, разбира се, бяха твърде ранни, за да имат някаква връзка с леля. Чичо Тар бе умрял отдавна, но не бях забравила, че леля Фелисити и Хариет са прекарвали много щастливи лета тук в Бъкшоу с него.

Със сигурност си заслужаваше да проуча въпроса по-сериозно.

После идваше ред и на Дядо Коледа. Дали е успял въпреки суматохата да влезе тайно в къщата? Донесъл ли ми е стъклените колби и епруветки, които си пожелах — всички прекрасни стъкленици, шишенца и пипети, обвити със слама и сгущени една в друга с почти докосващи се кристални бузи? Дали не бяха вече в лабораторията ми, блещукащи на зимното слънце в очакване моята ръка да ги събуди за кипящ живот?

Или старият светец в крайна сметка щеше наистина да се окаже само жесток мит, какъвто го изкарваха Дафи и Фели?

Силно се надявах да не е така.

В този момент ми хрумна едно конкретно доказателство, започващо с буквата К, но не беше калий.

Мислите ми прекъсна смях в съседната стая и в следващия миг Фели и Дафи влязоха, натоварени с подаръци в пъстри опаковки.

— Татко каза, че вече можеш да си получиш подаръците — рече Дафи. — Нали проспа Коледа, а и двете си умираме да видим какво ти е подарила леля Фелисити.

Тя пусна върху краката ми пакет, увит в хартия с подозрително великденски мотиви.

— Хайде, отвори го.

Омекналите ми от любопитство пръсти задърпаха панделката и скъсаха хартията в тъгла.

— Дай на мен — каза Фели. — Много си вързана в ръцете.

През хартията вече бях усетила, че в пакета има нещо меко и съвсем го отписах. Всеизвестно е, че наистина великолепните подаръци са твърди на допир, а още преди да съм го отворила, виждах, че подаръкът от леля Фелисити е скапан.

Подадох ѝ го безмълвно.

— Я виж ти! — възкликна Фели с престорен ентузиазъм и хвърли хартията настрана. — Горнище на пижама!

Тя вдигна коприненото чудовище до гърдите си, сякаш го рекламираше. С множеството си ромбовидни шевове ватираната дреха приличаше на изхвърлена на китайско сметище спасителна жилетка.

— Нефритеният цвят ще подхожда прекрасно на кожата ти — обяви Дафи. — Искаш ли да го пробваш?

Извърнах лице към облегалката на дивана.

— Следващият е от татко — рече Фели. — Да го отворя ли аз?

Протегнах се и взех малкото пакетче от ръцете ѝ. На картичката пишеше:

За: Флавия
От: татко
Весела Коледа.

Имаше картинка на малка червеношийка в снега.

Опаковката падна лесно. Вътре имаше малка книга.

— Каква е? — попита нетърпеливо Дафи.

— „Употребата на анилинови бои в британските пощенски марки: химична история“ — прочетох на глас.

Скъпият стар татко. Идеше ми едновременно да се смея и да плача.

Вдигнах книгата, за да я види Дафи и си припомних колко се развълнувах, когато прочетох, че великият Фридрих Август Кекуле, един от бащите на органичната химия, си представил за пръв път четиривалентния въглероден атом, докато се прибирал у дома от Клапам с теглен от коне дилижанс. Когато кондукторът извикал „Клапам Роуд!“, прекъснал нишката на мисълта му и той забравил прозрението си, за което се сетил чак четири години по-късно.

Кекуле се е занимавал и с печатарски мастила, нали? Неговият приятел Хуго Мюлер не е ли работил при Де Ла Ру, печатарите на британските пощенски марки?

Оставих книгата настрана. Щях да се заема с обърканите си чувства по-късно — след като останех сама.

— Този е от мен — каза Фели. — Отвори го сега. И внимавай да не го счупиш.

Внимателно разгънах опаковката на плосък, квадратен пакет и щом го докоснах, разбрах, че е грамофонна плоча.

И наистина: беше токата от Пиетро Доменико Парадизи от сонатата му в ла минор, в превъзходното изпълнение на Айлийн Джойс.

За мен това беше най-великото музикално произведение, композирано откакто бяха изгонили Адам и Ева от Рая — мелодия,

която клокочеше, танцуваше и се плъзгаше като щастливи атоми натрий или магнезий, когато ги пуснеш в колба със солна киселина.

Фели от време на време свиреше токатата на Парадизи по моя молба, но само когато не беше ядосана, тъй че не я чувах много често.

— Б-благодаря — отвърнах стъписана и видях, че Фели е доволна.

— Сега е ред на моя подарък — рече Дафи. — Скромнен е, но пък и ти не заслужаваш повече.

Отново тънък плосък пакет, завързан с канап и с картичка: „За Ф. от Д.“

Беше гравюра, залепена върху картон, на алхимик, потънал в работа сред стъкленици и колби.

— Изрязах я от една книга у Фостър — обясни Дафи. — Няма да забележат липсата ѝ. Единствените книги, които отварят, са спортни наръчници. Лов със соколи, риболов, лов на дивеч и така нататък.

— Прекрасна е — казах аз. — Възхитителна. Ще помоля Догър да ми помогне да я поставя в рамка.

— Ако разберат обаче, че е изчезнала — продължи Дафи, — ще кажа, че ти си я откъснала. Все пак за какво ми е на мен рисунка на някакъв дърт алхимик?

Изплезих ѝ се.

Следващият подарък беше от госпожа Малит.

Плетени ръкавици.

— Каза, че ще са ти нужни за измръзналите пръсти.

— Пръстите ми наистина ли са измръзнали? — попитах аз, разтворих длан и я отдръпнах на ръка разстояние, за да я разгледам. — Малко са изтръпнали, но не ми изглеждат по-различни отпреди.

— О, само почакай — рече Фели. — Още двайсет и четири часа и ще започнат да почерняват, след което ще окапят. Ще се наложи да закачат на тяхно място куки, нали Дафи? Пет малки кукички на всяка ръка. Доктор Дарби каза, че си извадила късмет. През последните години невероятно били усъвършенствали куките и дори може да...

— Престани! — изписках аз. Пред очите ми ръцете ми трепереха.

Сестрите ми се спогледаха по онзи начин, чието значение някога знаех, но, убийте ме, не можех да си спомня.

— Да я оставим — предложи Дафи. — В това състояние не става за компания.

На вратата двете се обърнаха, прегърнати през кръста.

— Весела Коледа! — казаха в един глас и изчезнаха.

Дълго време лежах и безмълвно се взирах в тавана.

Целият ми живот ли щеше да е такъв? Винаги ли щеше да преминава от слънчев лъч в един миг към сянка в следващия? От глъчка в самота? От яростен гняв в още по-яростна обич?

Нещо липсваше. Сигурна бях. Нещо липсваше, но за нищо на света не можех да се сетя какво.

След известно време свалих тежко крака на пода и седнах. След толкова дни в легнало положение, зад очите ми избухна малка заря. Станах несигурно и стиснах облегалката на дивана за равновесие.

Постоях така за миг, докато замайването премине, после се загърнах плътно в халата и като се опитвах отчаяно да не вдигам шум, тръгнах бавно към вратата. Ако ме хванеха да се промъквам из къщата, със сигурност щяха да ми четат дълго конско.

Но коридорите бяха пусти. Жителите на селото и снимачният екип си бяха заминали.

Вестибюлт кънтеше с обичайната си тишина на тъмно дърво. Животът в Бъкшоу се беше върнал към нормалния си ход.

Някъде отгоре самотен слънчев лъч огряваше черно-белите шахматно подредени плочки и падаше точно върху черната линия, начертана преди дълги години от Антъни и Уилям де Лус, които разделили Бъкшоу на два враждуващи лагера.

Колко тъжно. Омразата им ги бе надживяла.

Бавно заизкачвах източното стълбище. На върха спрях, за да си почина и седнах на последното стъпало като птица на клон.

Само тук на върха на къщата се чувствах в известен смисъл далеч от смазващото бреме да си Де Лус. Тук горе, високо над всичко, някак си се чувствах себе си.

Просто Флавия.

Флавия Сабина де Лус. Точка.

След известно време се надигнах и се запътих, олюлявайки се, към лабораторията. От цяла вечност не бях влизала в своя *sanctum sanctorum*.

Поех си дълбоко въздух... отворих вратата... пристъпих вътре... и усмивката, която се разля по лицето ми, доведе до сълзи в невярващите ми очи.

— Юхууу! — извиках, без да ми дреме кой ще ме чуе. — Юхууууу!

БЛАГОДАРНОСТИ

Отново искам да благодаря на редакторите си Бил Маси от „Орион Букс“, Лондон и Кейт Мисиак от „Рандъм Хаус“, Ню Йорк. Бил и Кейт с обединени сили — и непримиримо — владееха положението, докато аз пътешествах из 50-те години на ХХ в. Няма думи, които да изразят признателността ми.

На Кристин Кокран и Брад Мартин от „Дабълдей Канада“, чиято вяра във Флавия е непоклатима. Кристин на два пъти прие от мое име награди — подобен дълг никога не може да бъде върнат.

На агента си Денис Буковски, за това че е до мен във всеки един миг. И на Сандра Хоумър, Елизабет де Франческа и Джон Гринуел от агенция „Буковски“ за това, че се борят с планините от бумажина винаги в добро настроение.

На приятелите ми Джон и Джанет Харланд за забележките и ценните предложения.

На Сюзан Коркоран, Шарън Пропсън и Шарън Клайн от „Рандъм Хаус“, моите несравними специалистки по реклама, на тези супергерои на книгоиздателския свят, които вършат цялата черна работа.

На Рандал Клайн от „Рандъм Хаус“, който носи толкова много шапки — всички те напълно по мярка, както и на коректора ми Кони Мънро.

На Урбан Хофщетер от „Рандъм Хаус Германия“ за редакторската му намеса и приятелството; на Инге Кунцелман, която ни преведе с влакове и самолети през цяла Германия, без усмивката да слезе от лицето ѝ; и на Себастиан Ротфус за ценната му помощ с едно заплетено проучване.

На очарователните ми конферансиета Маргарет фон Шварцкопф в Берлин, Хановер, Франкфурт и Кьолн и Хендрик Вернер в Хановер, които превеждаха с изящен стил и чувство за хумор и създаваха на немски илюзията, че знам какви ги говоря.

На забележителната Анна Талбах. За мен бе чест да седя до Анна вечер след вечер, докато тя съживяваше Флавия пред въодушевената публика.

На Аксел Шумбруцки от книжарница „Хугендубел“ и Флориан Крьокел, който организира паметна вечер в автентична бална зала от 30-те години на XX в. в Източен Берлин. Животът е изграден от подобни спомени. Благодаря ви, Аксел и Флориан.

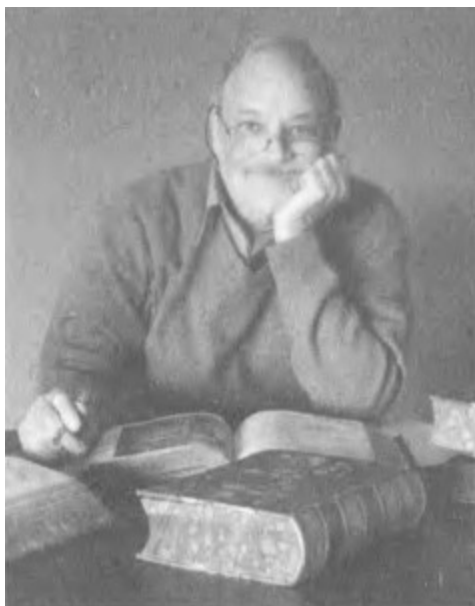
На Клаус Еберидж от книжарница „Лойенхаген & Парис“ в Хановер, с когото сме родени на една и съща дата, през една и съща година: с теб вече сме братя. На Дирк Ебрицх и Ина Алберт, също от „Лойенхаген & Парис“. Ина и Клаус бяха първите търговци на книги, които изтичаха на улица с натоварено движение, за да ме прегърнат, докато още слизах от таксито. Вече знам защо всички обичат Хановер!

На Майк Алтвикер от книжарница „Хансен & Крьогер“ в Кьолн, който не само организира, но ни заведе и ни прибра от най-паметното публично четене в замъка Байлщайн.

На Камил Пошолиан от „Орион Букс“, майстор на граfiците за обиколки в чужбина и на Майк Вела де Фремьо и Фей Бонсини от „Милър Дистрибушънс“, Малта.

И накрая, както винаги с обич благодаря на съпругата си Шърли, която прекарва толкова много щастливи часове с мен в Бъкшоу.

АЛЪН БРАДЛИ И НЕГОВАТА ФЛАВИЯ



Старо провинциално имение някъде в Англия — годината е 1950-а. Необикновено момиче на име Флавия де Лус с ексцентричен баща и две досадни сестри. Изоставена химическа лаборатория, в която не влиза никой друг, освен Флавия — там тя се отдава на своето любимо занимание — забъркването на отрови.

Това е светът на Флавия де Лус — литературното творение на канадския писател Алън Брадли, превърнало се в истинско явление в криминалната проза. Първата книга от поредицата — „Сладкото на дъното на пая“ прави Алън Брадли световноизвестен автор на детективски истории и му донася множество авторитетни награди. Само въз основа на първата глава и резюме на съдържанието той успява да продаде правата за издаването на романа в Канада, САЩ и Великобритания и е удостоен с наградата „Дагър“ на Асоциацията на авторите на криминални романи за най-добър дебют през 2007 г.

До края на 2012 година поредицата за Флавия де Лус наброява пет книги, четири от които са издадени и в България, Макар да е само на единайсет години, очарователната Флавия не отстъпва по нищо на

героите от златната ера на криминалния жанр като Шерлок Холмс, мис Марпъл и Еркюл Поаро.

Издание:

Автор: Алън Брадли

Заглавие: Преследвана от сенки

Преводач: Катя Перчинкова

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: AMG Publishing

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман (не е указано)

Националност: канадска

Печатница: Университетска печатница „Св. Климент Охридски“

Редактор: Йоана Йорданова

Коректор: Любомира Якимова

ISBN: 978-954-9696-53-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/16417>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.